

Владимир Мегре

Пространството на любовта

Поредният поклонник

Ето я! Отново пред мен е сибирската река Об. Добрах се до брега на това северно селище, където свършваше редовния транспорт, и стоя на брега. За по-нататъшното ми придвижване към мястото, от което може само пеша през тайгата да се достигне до полянката на Анастасия, трябваше да наема лодка или катер. Край една от многото стоящи край брега лодки, трима мъже подреждаха рибарските си принадлежности. Поздравих се с тях и казах, че съм готов добре да платя на този, който ме откара на посоченото място.

– Егорич се занимава с тази работа при нас. Половин милион взема за превоза. – отговори един от мъжете. Веднага ме разтревожи информацията, че някой вече целенасочено се занимава с транспортирането на хора до малкото сибирско селце. От него до полянката на Анастасия са само 25 километра. А и такава голяма сума смъква. Значи има желаещи. Търсенето определя предлагането и цената. Пазарлъкът на Север е малко уместен, затова попитах:

– Как да намеря този Егорич?

– В селото е някъде. Най-често край магазина. Ей там, до катера му, хлапетии лудуват, и внукът на Егорич, Васятка, е с тях. Той ще изтича, него помоли.

Васятка, хитро хлапенце на дванадесетина години, докато успее да поздравя и вече изстреля на скороговорка:

– Ще пътувате ли? При Анастасия? Сега, за секунда ще извикам дядо. – и без да чака отговор, на подскоци, хукна към селото.

Стана ми ясно: не му трябва отговор. Очевидно всички непознати, според Вася, имат една цел.

Разположих се на брега на реката и зачаках. От нямане какво да правя гледах водата и размишлявах.

Тук, ширината е сигурно километър от бряг до бряг. Насред тайгата, чийто край не се вижда дори от самолет, спокойно през вековете е текла водата, и какво ли от миналото е отнесла без да остави следа? Какво ли помни и сега водата Обска? Може би помни как, Ермак, покорителят на Сибир, притиснат към брега от враговете, сам с меч в ръка е бил отблъсквайки атака, а във водата, от смъртна рана, кръвта му е изтичала, а после, пак водата отнесла тялото му някъде. Какво е покорил Ермак? Дали пък действията му не са били подобни на съвременните

рекетъори? Навярно да сравни, само реката може.

А може би, по-важни за реката са били набезите на Чингис хан? Неговата орда, велика се е смятала през древността. В Новосибирска област има районен център – Ординское се казва, а в него има село с името Чингис. Дали си спомня и това реката, как се оттегляли на хана ордите с награбената плячка, и как, пак те, завързали и млада сибирячка, и как везир могъщ я умолявал със страстни речи, с влюбени очи, без съпротива, по желание да тръгне с него. Сибирячката мълчала. Всичките му воини вече побягнали, а той, все още й говорел нещо, молел за любов. После я метнал отзад на коня, кесия злато хвърлил, на седлото скочил и към брега на Об, спасявайки се от гонитба, се устремил на верния жребец. Но ги настигали. Везирът все подхвърлял злато, и когато кесията изпразнила се, скъпите награди за покорените страни от себе си свалил и на тревата, под краката на догонващите хвърлял, но сибирячката държал. Цял в пяна конят му, до еднодръвките на Об достигнал. Девојката той пуснал в лодката и скочил сам, но докато от брега с прът се отблъсквал, го пронизала стрела. Отнасяло течението лодката. Везирът, пронизан от стрела, на кърмата лежал, но гледал без страх, как три еднодръвки с войници приближават към тях. Ласкаво гледал девојката, която седяла спокойно и мълчала, и сам мълчал, защото да говори нямал сили. И сибирячката го гледала, а после, погледнала догонващите, усмихнала им се едва, възгата от ръцете си разкъсала и ги захвърлила в реката. И грабнала веслата сибирячката млада...

И не успели лодките военни да догонят еднодръвката на сибирячката, в която раненият везир лежал. На кое ли място и във времена какви ги е отнесло течението на водата? И какво сега, в тоз миг, за нас във паметта си, отнася помътнялата вода на Об? Има сега, близо до изворите, на брега на Об – Новосибирск – огромен град. Размерите му и величината дали усещаш ти, река? Разбира се, че ми е ясно, какво би казала – много мръсни изливи от него идват, и водата на реката, живителна, която е била, сега дори за пиене не става.

А какво да правим, къде да денем мръсотията от днешните ни производства? Нали уж се развиваме, не като нашите предци. Учени много има у нас, много научни градчета има край Новосибирск. И ако нищо не изливаме от тях, то ще се задушим сами, и тъй е воня, в града от смрад е трудно да се диша, а в някои райони постоянно вони незнайно от какво.

Ти всичко туй да разбереш река, опитай. Знаеш каква е техниката днес при нас, и по водите ти, без шум не лодки еднодръвки, а дизелови кораби вървят. И моят е вървял по твоите води. Интересно, дали реката

помни мен? Когато с кораба пътувах, с най-големия пътнически на нашето параходство. Не беше нов, разбира се корабът, всички дизели и винтовете му при пълен ход така трещяха, че пречеха на музиката в бара.

Какво ли смята за важно и пази в паметта си реката? Преди гледах бреговете ѝ от високата палуба на своя кораб, от прозорците на кърмовия бар, под звуците на песните и романсите на Малинин: „Исках в града да вляза на бял кон, но стопанката на кръчма ми се усмихна, на моста мелничар накриво ме погледна, и останах за нощта при стопанката...“ Струваха ми се дребни и незначителни движещите се по брега хора. Сега и самият аз се оказах сред тях.

Освен това мислех как да убедя Анастасия да не възпрепятства контактите със сина ни. Странна, изобщо се получи ситуацията. Цял живот мечтаех за син. Представях си, как ще играя с него, мъничкия. После как ще го възпитавам. Когато синът порасне, как ще ми стане добър помощник. Заедно с бизнес как ще се занимаваме. Сега имам син. И, макар да не е до мен, все едно, приятно е да се осъзнава, че има на земята най-близко и родно на теб същество. С огромно удоволствие купувах за него всякакви необходими детски вещи. За купуване – купувах, а дали ще мога да ги връча – още е под въпрос. Ако се беше родил синът ми от нормална жена – селска или градска без значение, всичко би било просто и ясно. На всяка жена би ѝ било приятно, че бащата за детето се безпокои, старее се да му осигури всичко необходимо, взема участие във възпитанието. Ако това не се прави доброволно, много жени съдят за издръжка. Но Анастасия – отшелницата от тайгата, тя си има свои възгледи за живота, свое разбиране за ценностите. Тя още преди раждането на сина ни заяви: „Никакви материални блага, както ти ги разбираш, не са му нужни. Той ще има всичко изначално. В теб възниква желание да донесеш на младенеца някаква безмислена дрънкулка, но тя изобщо не му е нужна. Тя е нужна на теб, за собствено удовлетворение: колко съм добър, колко грижлив.“ Може ли така да се говори: „Никакви материални блага не са му нужни“ А какво тогава може да даде родителят на новороденото? Особено бащата? Да се възпитава кърмачето по бащински е още рано. Как тогава да си изрази отношението към него? Грижата си? Майката с гърдата си го храни, а бащата какво да прави? В цивилизованите битови условия може да помага в домакинството, в къщи, да се занимава с материалното осигуряване на семейството. Но на Анастасия това не ѝ е нужно. Тя няма нищо, освен полянката в тайгата. Нейното домакинство като че ли само себе си обезпечава и нея изцяло обслужва.

Интересно, за какви пари може да се сдобиеш с такова нещо? Да се купят пет хектара земя или да се вземе под дългосрочна аренда сега не е толкова трудно, но с какви пари да се купи любовта и предаността на вълчицата, мечката, буболечките, орела? На самата Анастасия, нищо не ѝ е нужно, а детето, не знам защо, трябва да страда от този мироглед на майката. Тя и тук, всичко по своему вижда: „Не са нужни на детето безмислени дрънкулки, вредят му те, от истината го отвличат...“ – казва. Очевидно, в нейните изказвания има крайности или пълно суеверие. Нима напразно човечеството толкова много различни играчки е наизобретило за децата? Но за да не споря с нея, аз не купих дрънкулки, а купих детски конструктор с надпис на кутията: „Игра за развитие на интелекта у децата“. И памперси, каквито цял свят използва, накупих. И детски храни също. Те направо ме възхитиха с удобството на приготвянето си. Отваряш кутийката, а в нея – херметично запечатан пакет от водонепромокаемо фолио. Срязваш с ножица пакета, изсипваш праха от него в топла вода, разбъркваш и готово. Разни прахчета има: от грис, ориз, пшеничени.

На кутийката е написано още, че там се съдържат разни витаминни добавки. Помня, когато дъщеря ми Полинка, беше още съвсем малка, за храната всеки ден се налагаше да се ходи в детска кухня, а сега – купуваш кутийки и храниш детето без проблеми. Даже и да се вари не е нужно. Разтваря се във водата и толкова. Знаех, че Анастасия не вари вода и затова преди да купя много, опитах с една кутийка да разтворя праха във вода със стайна температура – разтвори се! Опитах на вкус – нормално, само като че ли сурово, може би защото няма сол, но за децата сигурно така трябва – без сол. Реших, че никакви аргументи против този прах Анастасия няма да намери. Абсурдно е да се отказва от такова удобство. А и нашият технократски свят ще ѝ се наложи да заучава. Не само оръжие произвежда, но и за децата мисли. Но повече от всичко казано от Анастасия, ме безпокоеше, най-вече със своята неразбираемост, следното: Анастасия казваше, че за да мога да общувам със сина ни, трябва да достигна определена чистота на помислите, вътрешно да се очисти... Не беше ясно само, какво конкретно трябва да очисти вътре в себе си.

Да беше казала, че трябва да се избърсна, да не пуша, когато се доближавам до детето, да си почистя дрехите... Но тя – за осъзнатост, за вътрешно очистване... А къде се продава тази четка, с която вътрешно нещо си там може да се изчисти? Че и какво толкова, прекалено мръсно има в мен? Ако и да не съм по-добър от другите, не съм и по-лош. И ако

всяка жена започне да предявява подобни изисквания към мъжете, то истинско чистилице ще трябва да се устрои за човечеството. Не е законно това. Носех на Анастасия откъс от Гражданския кодекс, където е казано, че един родител няма право без основание да лишава другия да се вижда с детето си, дори когато са разведени родителите. Разбира се, нашите закони за Анастасия не значат много, но все пак това е немаловажен аргумент. Законите нали се спазват от повечето хора. С Анастасия също би могло да се поговори по-твърдо. Правата за детето и за двамата трябва да са равни. И по-рано ми минаваше мисълта да поговоря с нея по-твърдичко. Но сега започнах да се съмнявам в първоначалното си решение и ето защо. В моята раница покрай всичко друго, имаше и писма на читатели. Не всички взех със себе си, защото твърде много писма се получават. Те не биха се побрали в раницата. В много от писмата читателите с разбиране се отнасят към Анастасия. Наричат я месия, фея на тайгата, богиня, стихове и песни ѝ посвещават. А някои с нея, като с приятел най-близък говорят. Този поток от писма караше и мен да полагам усилия за осмисляне на моите действия и изказвания.

Наложи ми се да седя три часа на брега до катера на Егорич. Наближаваше вечерта, когато видях двама мъже да приближават към мен и внука на Егорич с тях. Първият, възрастен, изглеждаше на около шейсет години, с брезентово наметало и гумени ботуши, със зачервено лице, явно пийнал, което личеше от залитащата му походка. Вторият, по-млад, около трийсетгодишен, със здраво телосложение. Когато дойдоха поблизо видях, че в тъмно русите коси на младия сибиряк се влитаха сиви кичури. Мъжът, по-възрастният, веднага след като се доближи до мен, каза:

– Здрасти пътничко! Към Анастасия ли си се запътил? Ще те откараме. Петстотин хиляди за превоза приготви и две бутилки в добавка.

Вече ми беше ясно, не съм единствения, който се опитва да се добере до Анастасия, затова и заплащането е така високо. За тях аз съм поредният поклонник отправил се към мястото на живеене на Анастасия. Но все пак попитах:

– Защо решихте, че отивам при някоя си Анастасия, а не просто в селото?

– В селото – в селото, все едно, петстотин приготви. Ако ги нямаш – няма да те закараме в селото. Егорич говореше с мен не много дружечно. „Такава голяма сума вземат за превоз, а не разговарят дружечно – помислих аз – защо така?“

Избор, така или иначе няхах и се съгласих. Но Егорич, вместо да се

зарадва на парите и най-вече на двете бутилки водка, за които изпрати своя млад партньор, още по неприязнено се отнесе към мен. Седна до мен на един камък и замърмори на себе си: „В селото... Какво село? Шест къщи – едва живи – цяло село... Никому не е нужно това село.“

– Често ли ви се налага да возите гости при Анастасия? Става ли добър бизнес от превоза? – попитах Егорич за да завържа разговор и да смекча неприязънта му. Но той отвърна с раздражение:

– А кой ги е канил на гости? Търят се разни смахнати неканени. Нищо не ги спира. Да не би да ги е канила? Канила ли ги е? Не ги е канила тя. На един разказа за живота. Той написа книжка. Добре. Пиши си. А защо издаде мястото? Ние не го издадохме. А той един път се среща, и за живота ѝ написа, и мястото издаде. Даже жените разбраха – няма да има за нея покой, ако издават.

– Значи сте чели книжката за Анастасия?

– Книжки аз не чета. Сашка, партньорът ми, той се зачита в книжките. А пък тебе няма веднага да те закараме до селото. Далече е. Двигателят на катера е слабоват. Като стигнем до рибарската хижа – там ще пренощуваме. Сутринта Сашка по-нататък ще те закара, докато аз ловя риба.

– Така да е, – съгласих се аз и помислих: „Добре, че не знае, че аз съм авторът на книжката за Анастасия“. Сашка, партньорът на Егорич, донесе водката. После те натовариха в лодката риболовните принадлежности, и тук внукът на Егорич, Васятка, едва не провали пътуването. Той започна да иска от Егорич пари за ново радио.

– Аз вече съм домъкнал прът за антената, измислих и как да го поставя. – говореше Васятка, – и кабел за антената имам. Като се включи антената в радиото, много различни станции се хващат.

Пари за глупости

– Виждаш ли какъв внук имам, умник, – с топлота в гласа се похвали Егорич. – Любознателен, сръчен. Юнак си ти, Васятка. Трябва да му дам пари.

Намекът беше ясен и аз посегнах да извадя парите, а Вася, окуражен от похвалата, продължаваше: – Трябва всичко – всичко за космонавтите да слушам. И за нашите космонавти и за американските. Когато порасна и аз ще стана космонавт.

– Какво, какво каза? – изведнъж се наежи Егорич.

– Щом порасна ще стана космонавт.

– Ей за такава, глупост неусвестна, ти Васятка, пари от мен няма да получиш.

– Не е чак глупост – да си космонавт. Космонавтите всички ги обичат. Те са герои, по телевизора ги показват. Те, на огромни космически кораби, около Земята все летят. С разни учени направо от космоса разговарят.

– И ползата каква е от дрънкането им? Те там си летят, а в Обрибата по-малко става.

– Космонавтите, разказват на всички хора за времето. Те предварително знаят какво ще бъде утре времето по цялата Земя, – продължаваше да защитава науката Васятка.

– Е и? Чудо невиждано! Че ти иди при баба Марфа, попитай я, баба Марфа, и тя ще ти каже и за утре, и за вдругиден, и за след една година, всичко за времето ще ти каже. И пари няма да вземе, а твоите космонавти? Петкините пари пропиляват. На баща ти парите.

– На космонавтите държавата им дава много пари.

– А тя държавата, да му се не види, откъде ги взема? От Петка, от баща ти, взема държавата парите. Аз ловях риба, Петка в града я продаваше, бизнесмен, на него, интелигентния му се прииска да стане, а държавата му каза: „Плащай данъци, че имаме много разходи.“ И в Думата дрънкат и дрънкат, по зле и от жени край курник. Изпонаизмислиха какво ли не, изпонаизобретиха, умниците... удобства всякакви имат, в чистичките си тоалетни ходят интелигентните, а в реката все по-мръсна става водата. Няма да получиш, ти Васятка, пари, докато не си избиеш тези шуротии от главата. И няма вече никъде да пътувам, за глупости пари няма да печеля.

Сигурно, на пияна глава, Егорич така се разпали, че едва не се отка-
за от пътуването. После, от донесената от Сашка бутилка, отпи направо
от стъклото, запуши, малко се успокои, и ние се качихме в катера. Така
и не даде на Васятка пари, че и мърмореше нещо под носа си за глупост-
та през целия път.

Старият мотор на катера силно трещеше. Беше трудно да се разго-
варя. В мълчание се добрахме до ловната хижичка с едно малко прозор-
че. На нощното небе започнаха да се появяват първите звезди. Егорич,
допил в катера започната бутилка водка, промърмори към своя Сашка:

– От-т-ивам да спя. Вие тука до огъня, или на пода се устройвайте.
Щом разсъмне, закарай го до нашето място.

Егорич вече се навеждаше да влезе през малката врата на хижата,
но пак се обърна и повтори строго:

– До нашето! Разбра ли, Сашка?

– Разбрах, – спокойно му отвърна Сашка.

Докато седяхме край огъня и ядяхме изпечената на въглените риба,
аз зададох на Сашка въпрос за фразата на Егорич, която ме постави
нащрек:

– Александър, можеш ли да ми кажеш, що за „ваше място“ е това,
където Егорич те караше да ме откараш?

– Нашето място се намира на противоположния бряг на селото, от
което може да се достигне до полянката на Анастасия, – спокойно отго-
вори Александър.

– Ама че работа! Вземате толкова много пари, а откарвате, значи,
не там където трябва?

– Да, така правим. Това е всичко, което можем да направим за Анас-
тасия, за да изкупим вината си пред нея.

– Каква вина? И защо ми признаваш? Как сега ще превозваш до
„вашето място“?

– Ще откарам катера където поискаш. Що се отнася до парите, своя
дял ще ти върна.

– И защо за мен такива привилегии?

– Познах те. Веднага те познах, Владимир Мегре. Четох книжката
ти и видях снимката ти на корицата. Ще те закарам където кажеш. Само
че съм длъжен да ти кажа... Ти приеми спокойно казаното. Разсъди. Не
бива да ходиш в тайгата. Няма да стигнеш... Отиде си Анастасия. Мис-
ля, че дълбоко в тайгата отиде. Или някъде другаде, незнайно къде. Сега
не можеш стигна. Ще загинеш. Или ловци ще те застрелят. Ловците не
търпят чужди в своите гори. С чуждите те се оправят от разстояние, за

да не се подлагат на излишна опасност.

Външно Александър говореше почти спокойно и само пръчката, с която разбъркваше огъня, трепна неловко и тревожно излетяха, като фойерверк, искри в нощта.

– Тук се е случило нещо? Какво? Ти ме позна, тъй че казвай, какво се е случило? Защо си е отишла Анастасия?

– И на мен самия ми се иска да разкажа, – със сподавен глас отговори Александър, – на някого да разкажа, който ще може да разбере. Не знам с какво да започна, за да е по-разбираемо, за да разбере и аз сам...
– Просто го кажи както е.

– Просто? Правилно, всичко е съвсем просто. Само че тази простота е потресаваша. Ти слушай спокойно, и ако можеш, не ме прекъсвай.

– Аз не те прекъсвам. Карай по същество. Не протакай.

Неканени гости

Александър започна да говори по сибирски спокойно, и все пак се чувстваше вътрешното вълнение в душата на прошарения млад сибиряк.

– Когато четох твоята книжка „Анастасия“ бях аспирант в Московския университет. Увлечах се от психология и философия. Изучавах религиите на Изтока. С увлечение ги изучавах. И изведнъж Анастасия... Не зад девет земи в десета, а близо до моя дом, в Сибир, там където съм се родил. И такава сила, логика и смисъл почувствах в думите ѝ, и най-важното, нещо родно почувствах, значимо, и пред това усещане помръкнаха задморските учения. Захвърлих аз всичко и се втурнах към къщи, като от тъмнина към светлина се втурнах. Да видя Анастасия поисках. Да поговоря с нея. В къщи се върнах и започнах с Егорич да пътувам на катера, към мястото, описано от теб в книгата. Изчислихме го ние с Егорич. От време на време и други започнаха да се опитват да се срещат с Анастасия. Разпитвах за това място. Но ние никого не карахме там. И на местните жители им стигна ума да съобразят и да не поощряват поклонниците. Но веднъж ние, или по-точно аз сам, без Егорич, откарах на това място цяла група.

– Защо го направи?

– Тогава ми се стори, че постъпвам правилно, за благо. Те бяха шест човека. Двама видни учени и, по всичко личеше, с големи възможности. Или тези, които стояха зад тях и ги бяха изпратили, са имали големи възможности. Останалите четирима бяха охрана. Въоръжени бяха охранителите с пистолети. Но и друго оръжие имаха в арсенала си. И радиостанции имаха. Поканиха ме като водач. Съгласих се. Не за пари. Първо дълго говорих с тях. Те не скриваха, че целта на експедицията им е да се срещнат с Анастасия. Техният ръководител, побелял, благ на вид човек, Борис Мойсеевич разбираше, че Анастасия сама, може да направи за науката повече от много научни институти. Те имаха намерение да я отведат от тайгата, да ѝ създадат условия за живот в резерват. Да ѝ осигурят охрана. Борис Мойсеевич казваше:

– Ако не го направим ние – друг ще го направи. А и всичко може да се случи. Анастасия е необичайно явление, ние сме длъжни да го опазим и да го изучим.

Помощникът на Борис Мойсеевич, Станислав, интелигентен млад човек, въобще пък, макар и задочно, беше влюбен в Анастасия. Аз се

съгласих с техните доводи. Те наеха малък кораб от кооператорите. С кола доставиха на кораба варели с авиационно гориво. Когато пристигнахме на мястото, на височината на брега, те опънаха палатки и извикаха по радиостанцията въртолет. Въртолетът беше оборудван с апаратура за аерофотоснимки, с видеокамера, и още някакво необичайно оборудване имаше в него. Въртолетът всеки ден летеше ниско над тайгата и квадрат по квадрат правеше снимки. Двамата учени всеки ден разглеждаха заснетия материал. Понякога и сами излитаха с въртолета към заинтересувалото ги място. Те търсеха поляната на Анастасия, на която се планираше да се приземят с въртолета. Представях си с какъв грохот ще се приземява на поляната на Анастасия въртолетът, плашейки всичко живо. Спомних си за малкото дете на Анастасия и помислих, че това може да изплаши и него. Започнах да предлагам на учените след определяне на местонахождението на поляната да не се приземява там въртолета, а да се направи карта и да се отиде пеша до поляната. Но Станислав поясни, че на Борис Мойсеевич ще му бъде трудно да извърви такъв дълъг път в тайгата. Станислав също споделяше моите опасения, за нарушаването на покоя на обитателите на тайгата, но ме уверяваше, че Борис Мойсеевич ще успее да успокои и Анастасия и малкия. На четвъртия ден се случи всичко.

– Какво се случи?

– Когато въртолетът отлетя за поредните видео и фото снимки, а ние се занимавахме с нещо, един от охранителите видял, приближаваща се към нашия лагер откъм тайгата, самотна женска фигурка. Той съобщи за това на Борис Мойсеевич. Скоро целият лагер гледаше приближаващата се жена. Тя беше с лека блузка, дълга пола, на главата ѝ кърпа, завързана така, че скриваше и челото и врата. Ние стояхме в група. Отпред Борис Мойсеевич и Станислав. Жената се приближи до нас. На лицето ѝ нямаше нито страх, нито смущение. Очите... Необикновените очи с доброта и ласка гледаха хората. И ставаше топло от този поглед. Изглеждаше, че тя гледа не всички наведнъж, а всеки поотделно. Някакво неясно вълнение обхвана всички ни. Никой не ѝ предложи даже да седне. Тя първа заговори. Спокойно и с необикновено добър глас произнесе:

– Добър да ви денят, хора.

А ние стоим и мълчим. Борис Мойсеевич първи заговори с нея.

– Здравейте, – отговори за всички Борис Мойсеевич. – Представете се, моля ви, коя сте вие?

– Наричат ме Анастасия. Дойдох при вас с молба. Отзовете, моля

ви, вертолета си. Той е неблагоприятен за тези места. Вие търсите мен. Ето ме. Ще отговоря на вашите въпроси, на които мога.

– Да, разбира се, ние търсехме вас. Благодаря ви, че дойдохте сама. Толкова проблеми отпаднаха, – заговори Борис Мойсеевич. И той не й предложи да седне, макар до палатката да имаше маса и съгъваеми столове, не я повика настрана от нас. Навярно, от неочакваното появяване, също се беше объркал. Той започна веднага да говори за целта на идването ни:

– Да, много добре... Вие сама дойдохте при нас, а ние собствено, за вас сме дошли. Вие не се безпокойте, сега ще извикаме обратно вертолета.

Борис Мойсеевич разпреди на старшия от охраната да се свърже по радиостанцията с командира на вертолета и да го върне в лагера. Неговото разпореждане незабавно беше прието за изпълнение. После той се обърна към Анастасия и вече по-спокойно и уверено заговори с нея;

– Анастасия, сега ще долети вертолета. Ще седнете в него с нашите сътрудници. Ще им покажете своята полянка, там вертолетът ще се приземи, вие ще вземете сина си. Ще ви откараме заедно със сина ви в резерват в Подмосковието. Там всичко ще бъде устроено така както вие кажете. В резервата никой няма да ви безпокои. Той се намира под постоянна охрана. След вашето заселване в резервата, охраната ще бъде засилена. Само понякога, в удобно за вас време, с вас ще общуват учени. Това ще бъдат достатъчно подготвени хора. Ще ви бъде интересно да общувате с тях. На тях ще им бъдат интересни вашите трактовки за някои природни и социални явления, вашата философия. Ще имате, ако желаете, достоен помощник. Това ще е човек, който постоянно ще е с вас, той ще може да ви разбира от половин дума. Той, независимо от младостта си, вече е крупен, талантлив учен. При това, той е влюбен задочно във вас. И вие, както аз мисля, сте достойни един за друг, и бихте могли да станете хубава, щастлива двойка. Той е достоен за вас, не само със своята ученост, но и с начина си на живот. Той е тук, – Борис Мойсеевич се обърна към Станислав, показа го с ръка, извика го:

– Приближи се, Станислав, какво ти е? Представи се.

Станислав се приближи, застана срещу Анастасия и леко смутен заговори:

– Направо ме сватоса Борис Мойсеевич. За вас това може да е неочаквано, но аз наистина съм готов да ви направя предложение, готов съм да осиновя сина ви, да ви помогна при разрешаването на много проблеми, моля ви да разполагате с мен като с приятел, – Станислав

елегантно склони глава пред Анастасия, взе ръката ѝ и я целуна. Той беше елегантен и красив. И ако Анастасия беше с други дрехи... Станислав беше малко по-висок от нея, и те наистина биха изглеждали красива и достойна двойка.

Ласкаво отговори на Станислав Анастасия:

– Благодаря ви за доброто отношение към мен... Благодаря ви за безпокойството ви за мен, – и добави: – Ако наистина се чувствате достатъчно силен за да насочвате любовта си, да направите живота на друг човек по-щастлив и пълен, тогава спомнете си, може би сред заобикалящите ви хора, сред познатите жени, има неудовлетворена от живота, от нещо нещастна жена. Обърнете ѝ внимание, обикнете я, направете я щастлива. – Но аз искам да обичам вас Анастасия.

– Аз съм щастлива с друг. Не изразходвайте за мен своите усилия. Има жени, за които сте по-нужен.

Борис Мойсеевич реши да помогне на замълчалия Станислав:

– Този ли е другият, с когото на Вас, Анастасия, Ви се случи да се срещнете? Вие, разбира се, имате предвид Владимир, но той далеч не е най-добрият екземпляр от нашето общество.

– Подобни оценки няма да изменят чувствата ми. Не ми е по силите да управлявам чувствата си. – Но защо все пак, вие се срещнахте именно с Владимир? Човек далеч от духовността, науката и просто от нормалния начин на живот. Той е обикновен предприемач. Защо обикнахте именно него?

В някакъв момент аз изведнъж започнах да разбирам, – продължаваше Александър, – Борис Мойсеевич, Станислав, и цялата група с тях имаше точно поставена цел – да вземат Анастасия по всякакъв начин и да я използват за някакви собствени интереси, да я използват пряко волята ѝ. И без значение, чия е била идеята, тяхна собствена или заповед от някого, стоящ по-високо, но те ще се стараят да изпълнят замисленото. И никакви, даже най-значимите доводи, няма да ги спрат. Може би и Анастасия разбираше това? Несъмнено, тя не можеше да не знае, да не чувства техните намерения. И въпреки това тя до края се отнасяше към стоящите пред нея, като към добри и близки хора. Тя искрено и откровенно говореше с нас за най-съкровеното, и това нейно отношение, искреността, съдържаше или по-точно отгласкваше насилието. Тя така достойно парираше опитите на Борис Мойсеевич и Станислав да охладят отношението ѝ към тебе, че направи безсмислени разсъжденията им на тази тема. Казват, че влюбената жена вижда в този, в когото е влюбена само хубавото, каквото и да прави той, който и да е всъщност. Но нейните

аргументи бяха от друг род. Когато премина първото вълнение след появата ѝ, аз можах тихичко да включа диктофона. После често прослушавах този запис и анализирах казаното от нея. Помня всичко... И това „всичко“ преобръща съзнанието.

– Какво преобръща съзнанието? – беше ми интересно да знам, как Анастасия се изказва за мен. И Александър продължи:

– След въпроса на Борис Мойсеевич: „Защо обикнахте именно него?“ – Анастасия отговори отначало просто:

– Такъв въпрос е безсмислено да ми задавате, тъй като влюбеният не може да обясни, защо обича този, когото обича. За всяка влюбена жена най-добър и важен в света е само един, само нейният избранник. И моят любим е за мене – най-добрият.

– И все пак, Вие, Анастасия, не можете да отричате абсурдността на Вашия избор. Нека и да е случайно случила се, но все пак е абсурдност. Вашата воля, способностите на аналитичния Ви ум би трябвало да охладят първоначалния порив, да Ви обяснят цялата несъстоятелност на този човек спрямо другите. Поразмислете над това.

– Размишленията говорят за точно обратното. В дадения случай за тях е безполезно да се губи време. Те само увеличават загадъчната необходимост на случилото се. Трябва да се приеме всичко каквото е. – Да се приеме абсурда? Парадокса?

– Само на пръв поглед всичко изглежда така. Вие сте изменили дълъг път от Москва. Трудно сте се добрали до това място на брега. Задавате въпроси за моята любов. Но не подозирате, че парадоксът е именно в това, че по-голяма яснота относно тази любов внасят събитията станали в Москва. И за Вас би било по-добре да помислите над тях там. Не е нужно де се отива толкова далече.

– Що за събития са станали в Москва?

– Те са външно прости. Но само външно. Владимир, както Вие казвате, обикновен и с нищо незабележителен човек, захвърли всичко и замина в Москва от Сибир, след срещата си с мен. Той пристигна в Москва за да удържи дадената пред мен дума – да организира общество на предприемачите с по-чисти помисли. Той вече нямаше пари, но действаше. В Москва, на адрес Токмаков переулок, четиринадесет има двуетажна сграда. Там по-рано са работили хората, оглавяващи първото обединение на предприемачите. Оглавяващите това обединение лидери го бяха напуснали. Обединението умираше. Владимир влезе в тази сграда, и в нейните пустеещи, големи и малки кабинети започна оживление. Там той пишеше различни писма, обръщаше се към предприемачите. Той

работеше от ранна утрин до късна вечер в своя кабинет и оставаше там да спи. При него идваха, намериха се хора, които започнаха да му помагат, повярваха и в него, и в това, което той правеше. Тук, в гората, аз го помолих за това. Разказвах му колко е важно. Изградих и му изложих план за действие. Целта можеше да се достигне, като се изпълни плана в последователността, построена от мечтата. Отначало трябваше да се напише книгата. С нейна помощ да се обясни много и да се разпространи информацията, тя трябваше да намери и обедини предприемачите с чисти помисли. Да му даде средства за осъществяване на този план. Но Владимир правеше всичко така, както сам го разбираше и смяташе за правилно. Той почти не си спомняше за мен. Той беше разбрал значимостта на замисленото и живееше с него. Той вървеше по свой път, нарушавайки последователността. По този начин да се достигне целта беше невъзможно. Но той не знаеше това и действаше с неимоверно упорство и изобретателност. Започнаха да му помагат и други хора, повярвали в идеята. Бавно пробиваха първите кълнчета на новото обединение на предприемачите. Това беше невероятно, но той успя мъничко. Те се събраха заедно. И това бяха предприемачи с по-чисти помисли. Списъкът с адресите им съществува – можете да се убедите.

– Ние четохме този списък. Той беше публикуван в първото издание на книгата. Но трябва да Ви разочаровам, Анастасия. В списъка имаше и такива предприятия, като например, завод „Кристал“, московският завод за спиртни напитки. Неговата продукция е несъвместима с духовното разбиране.

– Всичко в света е относително. И той, „Кристал“, може би не е лош отколкото другите. Освен това става дума за помислите, способни всичко да променят. Материята на днешния ден е плод на помислите на вчерашния.

– Мога да се съглася с такова изказване. Обаче вашият Владимир не успя да организира обединение на предприемачите с чисти помисли. Уверявам Ви Анастасия, заложили сте не на когото трябва.

– Нарушавайки предначертаността на събитията, до целта той не би могъл да стигне. Той нямаше елементарни възможности и средства да разпространи информация извън пределите на Москва. Сложиха се неблагоприятни обстоятелства, той беше лишен от кабинетите, средствата за връзка и място за ношуване. Той излезе от тази сграда с малка група хора-московчани, които му помагаша. Излезе без средства за съществуване. Без да е в състояние да плати работата на своите помощници, без да има жилище и даже зимни дрехи. Оставил семейството си и оставен

от семейството си. И знаете ли, какво говореше той на малката група московчани докато вървеше към метрото по замръзналата улица? Той обсъждаше как всичко да започне отначало. Той и в това състояние градеше план, опитвайки се предприеме нещо Той е предприемач. Те, московчани, вървяха след него, слушаха го и му вярваха. Те го обичаха.

– За какво? Позволете да Ви попитам?

– Ами Вие тях питайте, тези московчани – „За какво?“, „Какво са намерили в него?“, Идете в сградата на Токмаков переулок и попитайте охраната на сградата, защо те сменяйки се един друг на дежурствата, донасяха в бурканчета и разни пакети, храна и всеки път се стараеха да го нахранят за вечеря. Стараеха се да го правят така, че да не го обидят като с подаяние. Те, тези мъже-пазачи, не са му подчинени, но варяха в домовете си супа, борш и ги носеха, за да хапне той нещо домашно приготвено. Те го обичаха. Защо? И още, поговорете когато отидете в тази сграда, със секретарката, бивша актриса, изиграла главната роля на извънземна девойка във филма „През тръни към звездите“. Много добре я е изиграла. В много добър филм, призоваващ да се пази и обича Земята. Попитайте я, защо тя, след като работеше в друга фирма, намираща се в тази сграда, се стараеше незабелязано да му помага и му помагаше? Тя не беше негова секретарка, но му помагаше. Защо се стараеше да донесе на моя любим кафе ли чай по обед? Тя представяше всичко така, сякаш фирмата я снабдява със захар, сладки и чай. Всъщност, тя носеше всичко това от къщи. А богата не беше. Тя го обичаше. Защо? А той, Владимир, въпреки всичко губеше сили и умираше. Физическите сили в него свършваха. Но и в предсмъртно състояние той се опитваше да стигне до целта. Да, той е предприемач. И Духът му е силен.

– Анастасия, Вие говорите с алегии, какво значат думите „когато умираше“? Това в преносен смисъл ли е?

– Това е в пряк смисъл. Няколко дни, когато беше в Москва, неговата плът беше почти мъртва. Обикновено в такова състояние хората лежат без движение. А той ходеше и действаше.

– Възможно е, благодарение на Вас, Анастасия?

– През всички тези четиридесет и два ужасни часа, нито за секунда, нито за миг, аз не преставах да го огрявам със своя лъч. Но това беше недостатъчно. Моят лъч не би могъл да удържи живота в тяло, където слабее Духът. Но Духът на Владимир се бореше. В стремленията си духът, не забелязваше смъртта дошла на земята. Той помогна на лъча. После на помощ и други лъчи се появиха. Съвсем, съвсем слабички и неосъзнати, но ги имаше. Това бяха лъчите на тези, които го заобикаляха в

Москва и го обичаха. Почти мъртвата плът започна да се запълва с живот. Пред искрената Любов, ако тя е достатъчна, – смъртта отстъпва. В любовта е безсмъртието на човека, в способността да събужда към себе си любов.

– Мъртвата плът не може да ходи. Вие все говорите иносказателно, ненаучно.

– Критериите на науките винаги имат временен характер. Има истини не само за един ден.

– Но как тогава да се убедят учените от днешния ден? На нас са ни нужни показания на безпристрастни прибори.

– Добре. Курската гара. Там има фотоавтомат в метрото. Владимир, в един от тези дни се фотографира там, на малка цветна снимка за пропуск. Тази фотография още може да се намери в сградите на адрес: Ленински проспект, четиридесет и две. И у него сигурно има една снимка. Погледнете внимателно. Ще видите всички признаци на мъртвото тяло, даже трупни потъмнявания и петна е зафиксирал автоматът. Но и живот ще видите в очите. Духът на борбата.

– И все пак само Вие сте могли да го спасите, Анастасия. Кажете защо Вие изразходвахте именно за него толкова свои усилия? Защо?

– Не само аз съм причастна към спасяването му. Попитайте тримата московски студенти, защо му наеха със свои пари квартира. Защо, когато той накрая разбра и започна да пише книгата, те, бидейки в сесия, работвайки по нещо където им падне, нощем набираха на своите компютри неговият текст? Защо? Вие можете да зададете този въпрос на много московчани, които бяха до него в трудни мигове. Отговорът е в тях, а не в мен. Защо Москва, нейните хора го пазеха, помагаха му, вярваха в него? Тя самата, Москва, също пишеше книгата. Аз съм възхитена от този град! И го обикнах! Никакви ръмжащи железни машини и безумни катаклизми, устройвани от технократския свят, никога няма да могат да заличат в душите на живеещите в този град хора възприемането на доброто и любовта. Много хора в този град се стремят към доброто, светлото, към Любовта. През ръмжащите механизми и суетата те чувстват великата ѝ сила и благодат.

– Но, Анастасия, това, което Вие говорите, наистина е невероятно и потресаващо. То не могло да стане от само себе си. Това още веднъж доказва невероятните Ви способности, небивалите възможности на лъча, който Вие владеете. Вие явно сте осветявали с него московчаните, контактуващи с Владимир. Няма да отречете че сте им светили? И всички чудеса сте ги правили Вие.

– Любовта твореше чудесата. А с лъча си аз наистина внимателно докосвах всеки, който общуваше с него. Само мъничко усиливах доброта, Любовта и стремежа към светлината, които бяха у тях. Само усилих това, което те имаха. И книжката беше издадена от Москва. Първият тираж беше малък и книжката беше тъничка. Но хората я купуваха. Тя се изкупуваше бързо. Владимир не е изкривил случилите се в тайгата събития, той честно е изразил изпитаните от него усещания. За много от читателите аз изглеждах умна и добра, а Владимир – глупав и ограничен. Хората, които в своите домове четяха написаното, без да отчитат, че Владимир беше насаме с мен в глухата сибирска тайга. За него тогава всичко беше прекалено необичайно. И не се знае, кой друг би могъл без снаряжение да отиде толкова далеч в тайгата. И как би се държал, ако видеше всичко, което видя той. Владимир честно е описал събитията. А за мнозина започна да изглежда глупав. Ето и Вие задавате този въпрос: „Защо именно той?“ И защо така го обичам? Когато пишеше книжката, той много от нещата вече осъзнаваше по друг начин. Той всичко осмисля много бързо. Тези, на които им се е случвало да разговарят с него, не може да не са забелязали това. Но той не се е стремил да украсява себе си, предишния.

Нотите на Вселената

– Анастасия говореше за тебе с топлота, – продължаваше Александър. – Тя знаеше всичко за хората и събитията. Казваше:

– Първият неголям тираж на книжката, написана от Владимир, излезе в Москва и веднага – възхитен отклик, стихове, картини, песни. В книжката се запазиха, благодарение на чистосърдечното изложение, издирените от мен във Вселената съчетания и символи. Те извикваха у хората необичайни, благотворни, всеизцеляващи чувства.

При тези думи на Анастасия, Борис Мойсеевич се засуети, внезапно седна зад масата до палатката. Видях как се опита незабелязано да включи диктофона. Навярно, в гонитбата за някаква важна информация той изобщо престана да обръща внимание на заобикалящите го. Той не предложи на Анастасия да седне, мислеше само за това как по-бързо и повече информация да получи от нея. Вълнувайки се, посивелият учен задаваше въпроси:

– Учените в различни страни на света, със скъпоструващи специални прибори се опитват да уловят необичайните звуци във вселената. Те съществуват. На науката това е известно. Може би засега не всички, само някои. Може би милиардна част. С какъв прибор ги долавяте Вие Анастасия? С какъв прибор може да се произведат отбрани звуци, способни целенасочено да влияят на човешката психика?

– Прибор такъв има отдавна. Неговото име – е Душа човешка. Духовният настрой и чистота приемат или отхвърлят звуците...

– Така, добре. Да допуснем. Успели сте. Успели сте да намерите и отберете от милиардите, най-добрите звуци на вселената, а после и съчетанията им. Но звукът може да се възпроизведе само с помощта на прибор, определен музикален инструмент. Каква е връзката с книгата? Та тя не може да звучи.

– Да, книгата не звучи. Тя служи като нотен лист. Четящият, вътре в себе си неволно произнася четените звуци. Тъй, скритите в текста съчетания, звучат в душата му в неизкривен, първосъздаден вид. Те носят истина, и изцеление. Звучащото в душата, не може никой инструмент да възпроизведе.

– По какъв начин Владимир е съхранил всички ваши знаци, сам без да знае нищичко за тях?

– Аз опознах речта му. И отрано знаех: събитията, на чутото

същината, Владимир няма да изкриви, и себе си дори ще представи какъвто си е. Но съчетанията знаци, той не предаде всички. Трябваше да продължи да пише. Та той изложи само малко от това, което знаеше и по това време осмисляше. Трябваше да продължи да пише. До него вече се докосваше небивала слава, още малко усилия и би било организирано обединението на предприемачите. И внезапно Владимир направи отново непредвидена от моята мечта стъпка. Той остави платената от заобикалящите го московчани квартира, остави им възможността да приемат комплиментите на читателите, качи се на влака и замина от Москва.

– Защо го е направил?

– На него през цялото време му се искаше да намери потвърждение на казаното от мен. Потвърждение на науката, достоверност на съществуването на разни неща, за които аз му говорех. Да ги пипне. Затова и реши да не пише по-нататък. И замина за Кавказ, за да види със собствените си очи долмените в планините – древните съоръжения, в които отивали да умрат живи хора преди десет хиляди години. Аз му разказах за това. Разказах и това, какво важно функционално предназначение имат тези долмени за днес живеещите.

Владимир пристигна в града, който се нарича Геленджик. В музеите на Краснодар, Новоросийск и Геленджик събра материали за долмените. После се срещна с разни учени, археолози, краеведи, които се занимаваха с долмените. У него се събра информация, повече отколкото в един отделен музей. Разбира се аз се стараех да му помагам, незабелязано. Но и сам той действаше бързо и решително. Когато той съпостави цялата събрана информация с това, което му бях говорила аз, когато археолозите му показаха най-близкия до пътя долмен, той разбра, че е имало и още, но са ги разрушили, защото местните жители не са им придавали нужното значение. Те въобще малко се интересуваха от тях. Той направи невероятното. За три месеца той измени отношението на местните жители към долмените. Те започнаха да ходят при тях с цветя. По инициатива на жените-краеведи от Геленджик беше създадено обществено обединение. Назоваха го в моя чест „Анастасия“. Това обединение отвори училище за екскурзоводи, които да разказват на пристигащите за долмените, да опазват долмените, да се грижат за тях, а не да ги разрушават. Те започнаха да подготвят нови екскурзии сред природата и нарекоха цикълът екскурзии „Екскурзии в разума“.

– Анастасия, Вие смятате, че всичко това е благодарение на него? Ваша роля няма ли тук?

– Ако аз можех да направя поне нещо без него, то щях да го

направя по-рано. Аз много исках да сторя това. В един от отдалечените долмени на тези планини е умираше моята прамайка.

– Но как? Как е възможно, един човек, още никому неизвестен за кратък срок да измени отношението на хората? Организирай е действително обединение? Вие казвате, че научни материали, разни публикации са били известни на местните жители, щом за тях са знаели в музеите. Но те не са вълнували хората.

– Да, бяха известни и не вълнуваха.

– Но защо именно него слушат? Как е успял? Съзнанието на хората е невъзможно да се промени така бързо.

– А той не знаеше това. Не знаеше, че бързо е невъзможно, затова и действаше, и променяше. Отидете в този град, попитайте хората, влезли в това обединение. Узнайте, как и защо той е успял.

Аз се радвах на ставащото в този град. Обединение „Анастасия“... Той се съгласи с това название, когато го попитах. Аз реших че е заради мен. Мислех, че ще започне да ме разбира и обича. И той действително много разбра, но не ме обикна. Аз допуснах грешки. Скоро ми се наложи да осъзная, че неговата любов за мен може да остане за цял живот несбъдната мечта. Да разбера, че ще бъде постигнато всичко замислено и ще бъдат хората пренесени през отрязъка време на тъмните сили. И щастливи ще бъдат хората! Ще се сбъдне, това което мечтах аз, освен споделяната любов за мен. И това е разплатата за направените от мен грешки, за моето несъвършенство и недостатъчната чистота на помислите.

– Какво се е случило? Защо така решихте? Впрочем, отдавна е ясно за всички, той е груб и недоляган. Повярвайте ми, Анастасия, като на по-възрастен и баща на семейство ще Ви кажа, че и Вашите родители не биха одобрили такъв съюз.

– Моля ви, не трябва да говорите така за този, който ми е скъп. Някому може и груб да се струва Владимир, но знам аз друго.

Духът на прамайката

– Веднъж, сутринта аз разбрах... – тихо каза Анастасия и погледът ѝ сякаш потъна в миналото. – В това утро Владимир го нямаше в къщи, в квартирката, която временно беше наел. Не можех да го търся с лъча си. Започваше денят, в който преди много векове умираше в долмена моята прамайка. В този ден винаги си спомням за нея. Старая се да говоря с нея. И тя говори с мен. Вие също ходите на гробището за помен при своите роднини, за да помислите за тях, да поговорите. Аз правя това без да напускам полянката. Моят лъч ми помага да говоря и виждам на разстояние, и те го чувстват. В този ден аз си спомнях моята прамайка, опитвах се, както винаги, да говоря с нея, но не чувствах отговора ѝ. Изобщо не чувствах. Тя не ми реагираше. Такова не се беше случвало никога по-рано. Тогава аз с лъча започнах да търся нейният долмен. Намерих го. Светих към него с всички сили. Прамайка ми не реагираше. Нещо неведомо за мен се беше случило. В долмена Духът на прамайка ми го нямаше.

– Анастасия, пояснете, моля. Какво е Духът на човека? От какво се състои?

– От всичко невидимо, което го има в човека, включително и някои пристрастия и усещания, придобити за времето на плътското съществуване.

– Духът притежава ли някаква аналогична на известните енергии?

– Да, това е енергетичен комплекс, състоящ се от множество енергии. След прекратяването на плътското съществуване на отделния човешки индивид, някои от тези комплекси подлежат на разпад на отделни енергии, след това използвани в растителни и животински съединения, необходими за природните явления.

– Каква е силата? Енергийният потенциал на комплекса неразединени енергии?

– У всеки е различен. Най-слабият не може да преодолее дори гравитационната енергия. Той после все едно се разпада.

– Гравитационната? Най-слабият... Негови проявения, поне в нещичко могат ли да се видят? Да се усетят? Да се почувстват?

– Разбира се, смерчът например.

– Смерчът? Смерчът изтръгващ от корен дървета, преобръщащ... Тогава най-силният каква енергия притежава?

– Най-силният? Това е Той. Аз не мога докрай да осмисля силата на неговата енергия.

– Тогава да кажем среден някакъв?

– В комплекса на многото енергии на средните Духове вече присъства освободена мисловна енергия.

– Каква е енергийната сила, потенциала на такъв среден комплекс?

– Аз вече ви отговорих, в него присъства освободена мисловна енергия.

– Какво означава това? С какво може да се сравни? Какво е определението ѝ?

– С какво? Определение? Вашият ум, Вашата мисъл, съзнанието Ви каква най-мощна енергия може да си представи?

– Енергията на ядрения взрив. Не, процесите, извършващи се на Слънцето.

– Всичко, което вие назовахте, е равно само на малка частичка от освободената мисловна енергия. Що се отнася до определенията, то Вие сами ги измисляте и ги ползвате при словесното си общуване един с друг. Тук нито едно от измислените от Вас не подхожда. Можете да използвате това, което ви е известно, умножено по безкрайност.

– Силата на енергията на Духа на Вашата прамайка каква е?

– В него присъства освободена мисловна енергия.

– Откъде узнахте за своята прамайка? Как и къде е умряла? Щом това е станало преди десет хиляди години!

– Поколения мои прародители са предавали един на друг информацията за нея. За моята прамайка, отишла да умре в долмен.

– Вашата майка ли ви разказа за нея?

– Когато моята майчица загина, аз бях съвсем мъничка. Неспособна да осмислям такава информация. Дядо и прадедо всичко ми казаха за моите прамайки.

– Може ли да се види Духа с обичайното човешко зрение?

– Отчасти, да. Ако се измени възприятието на спектралността, цвятвъзприятието на зрението, да се измени вътрешния ритъм.

– Нима това е възможно?

– Известното на Вас явление далтонизъм, подсказва, че е възможно. Вие смятате, че това става въпреки волята на човека, че е само болест, но това не е така.

– Вие казахте, че Вашата прародителка е достойна, за да се предава за нея информацията от поколение на поколение в продължение на хилядолетия. В какво е достойнството на нейната информация, ценността

й?

– Прамайчицата ми е била последната от първоизточниците, която е притежавала способността и е знаела, как и за какво жената трябва да мисли при кърменето на младенците. Знания, които започвали да се изгубват в цивилизацията, живяла преди десет хиляди години. И почти напълно загубени днес. Прамайчицата ми изобщо не е била стара, но отишла да умре в долмена, за да съхрани тези знания от първоизточника. За времето, когато при хората започне да се възвръща осмислеността... Да възниква потребност... Да предаде тези знания на жените, кърмещи младенци. А те после един на друг ще си помогнат всичко да разберат. Чрез смъртта си в долмена прамайка ми е познала още повече истини, необходими за жените.

– Защо именно в долмена е отишла? С какво долменът се отличава от обикновената каменна гробница? И защо, не дочакала старост, тя е решила да умре в долмена?

– Вече по това време, все по-малко започвали да придават значение на кърменето на младенците от майчината гърд, и на жените не предоставяли долмени. Старият вожд уважавал моята прамайка и разбирал, че ако не изпълни молбата ѝ, новият вожд, и да чуе прамайка ми няма да поиска, всичките ѝ намерения за прищявка ще приеме. Но не успял старият вожд да застави мъжете да построят за прамайка ми долмен. И тогава вождът своят долмен дал на прамайка ми. Мъжете отказали да повдигнат капака на долмена, за да влезе в него прамата. Цяла нощ, събрали се, жените се старали сами да го повдигнат, но не се поддала много-тонната плоча, а по изгрев, старият вожд дошъл, той вече да върви не можел, но дошъл, подпирайки се на кривак, усмихнал се на жените, ободряващи слова им казал, и жените плочата повдигнали, прамайка ми в долмена влязла...

– С какво се отличава долменът от обикновената каменна гробница?

– Външно с малко нещо. Но в долмена, както Вие наричате каменната гробница, отивали да умират живи хора. Долменът не е просто каменно култово съоръжение. Това е паметник на мъдростта и великата саможертва на Духа заради бъдещите поколения. Той и сега е важен с функционалното си предназначение. И смъртта в долмена не била обикновена. Думата „смърт“ тук изобщо не подхожда.

– Представям си. Жив човек, жив зазидан в каменна камера... Това е наистина необичайна по своята мъчителност смърт.

– Отиващите в долмена хора изобщо не са се мъчили.

Необичайността на смъртта им се е заключавала в това, че те са медитирали. Медитирали ли са във Вечността, в духа завинаги оставащ на земята, съхранявайки някои земни чувства. Но лишени вечно от възплъщението материално на земята.

– Как са медитирали?

– На Вас сега ви е известно, какво е това медитация. Особено от древноизточните религии. И сега има учения, помагащи да се познае малка част от явленията на медитацията, но за съжаление, не и нейното предназначение. И сега има хора, които могат да медитират: да отделят от тялото си за известно време част от Духа и после да го върнат. Чрез медитация в долмена, още при живо тяло, Духът е можел напълно да се отдели и да се връща много пъти, докато жива е била плътта, после за вечно в долмена оставал Духа. Сам вечно да чака идващите, и мъдростта на първоизточника да им предаде. Плътта, ако и можела да бъде жива известно време, е била и тъй заточена. Но докато живеела, Духът е можел да отива в разни измерения и да се връща, което давало възможност да се анализира, с неимоверна по нашите представи скорост, и да се уточни опознаваната Истина. Умрелият, или отишлият във вечна медитация, в долмена знаел – Душата му, Духът му никога не могат повече да се материализират. Никога не могат да се вселят в никаква земна плът или материя. Никога не могат задълго да се отделят от долмена, но ще имат възможност да общуват с частичката Душа на всеки, дошъл при долмена, живеещ в плът човек. И ако говорим за мъченията на смъртта, или за мъчения въобще, то в дадения случай, те са в това, че хилядолетия никой не се приближава, за да вземе тези знания. В отсъствието на потребност – е великата им трагичност. Потребността заради която...

– Анастасия, Вие смятате за много важно жената-майка, кърмеща младенец, да има тези знания, способности?

– Много е важно.

– Но защо? Нали млякото на майката отхранва само плътта на детето?

– Не само плътта. То може да носи в себе си огромна информация и чувственост. Та Вие би трябвало да знаете, че всяко вещество има и своя информация, излъчване, вибрация...

– Да има. Но как може майчиното мляко да предаде чувствеността?

– Може – то е много чувствително. То е неразривно свързано с чувствата на майката. В зависимост от тях даже и вкусът на млякото се променя. А от стреса, ако той достигне кърмещата майка, кърмата може

даже и да секне.

– Да, наистина, може... Може... И до Вашата прародителка, значи никой не доближава? Не идва вече много хилядолетия?

– Отначало идвали. Основно поколенията родственици и живеещи там хора. После на Земята, катаклизми да се случват почнали. Преселвания. Долменът оцелял. Но през последните хилядолетия никой не доближава, за да узнае... Долмените сега дори ги разрушават... Защото хората не знаят...

Когато разказах на Владимир в тайгата за долмените, за прамайка ми, той каза, че може би ще иде при долмена. Тогава му обясних, че той няма да може да почувства и разбере Духът на прамайка ми и да приеме информацията от нея. На мъжът са неизвестни чувствата, усещанията на кърмещата жена-майка. И не мъжете, а жените чака прамайка ми от хиляди години. Но не идват при долмена майките. И само аз веднъж годишно с нея разговарям. И в този ден поисках да общувам, да ѝ кажа нещо хубаво. Но не можах. Духа на прамама край долмена го нямаше. И аз сама, без да разбирам защо, започнах бързо да оглеждам с лъча си около долмена все повече и повече разширявах кръга. И изведнъж... Видях! Видях! В малка клисура на камъните... На камъните лежи в безсъзнание Владимир. И моята прамайка, Духът ѝ, сгъстил енергията си, над него се склонил. Разбрах. И от по-рано знаех, как търсеше водач Владимир, в планината да отиде, при отдалечените от пътя долмени. Не намери водач. Да тръгне с него, без пари, не поиска никой. Тогава в планините тръгна сам Владимир. Сринал се от пътеката в клисурата. Обувките му бяха обикновени. Не за ходене по планините. Той изобщо нямаше снаряжение за планина. Искаше да се убеди в съществуването на долмените, да ги пипне. И отиде в планината. В деня за помен, той вървял към долмените, далеч от пътя. Прамайка ми не знаела защо отива в планините, този съвсем ненаучен да ходи по планински пътеки, човек. И го гледала. И когато той се подхлъзнал, сринал се и започнал да се търкаля надолу, тя изведнъж... Духът ѝ, като гъвкав сгъстен въздух, се метнал надолу. Прамайка ми спасила Владимир. Той не ударил главата си на камъните, но загубил съзнание от множеството удари, когато се търкалял. Прамама държеше главата му като в длани, и чакаше да се свести. Затова и не говореше с мен. Когато съзнанието му се върна, тя не се премести към долмена. Остана там в клисурата. Остана там и гледаше, как Владимир катери се нагоре към пътеката. После разбрах, че тя отишла на пътеката, защото камъчета падали надолу. И тя, сгъстявайки се като гъвкав вятър, изхвърляше от планинската пътека камъчетата.

Искаше да му помогне да слезе по пътеката от планината. И аз го исках. И започнах бързо-бързо, с лъча си по пътеката да светя, за да не бъде мокра, хлъзгава, и да достигне Владимир до своята квартирка, да излекува раните си. А Владимир, качил се горе над клисурата, седеше на пътеката, разглеждаше чертежче, което археологът от Новорусийският музей му начерта. После стана, и куцайки пак тръгна. Но не надолу, по сухата, а вече и без камъни пътека, а обратно – към върха. Замрях от изненада, а мисля, че и прамайка ми, веднага не разбра, какво си е намислил. А той изобщо свърна от пътеката и тръгна през бодливи храсти... Разбрах: отива при долмена на прамайка ми. Добра се той до него. Седна до долмена, в края на каменната плоча. Якето започна да си разкопчава. Ръката го болеше. Дълго се разкопчава. Когато го разтвори, аз видях... под якето – цветя. Три розички. Стъбълцата на две от тях се бяха счупили. Розичките се бяха счупили докато се търкалял в клисурата и в камъни се удрял. Някои от бодлите бяха в кръв. Той сложи счупените рози на долмена. Запуши. Каза:

– Жалко, че цветяха се пречупиха. За тебе са, красавице, цветята. Навярно си била красавица, като Анастасия. Умна си била, добра. На жените наши си искала за кърменето на децата да разкажеш. Само че не знаят те за теб. И долмена ти далекото е от пътя, трудно им е на жени-те до тук да дойдат.

После Владимир извади малка плоска манерка с коняк, две малки чашчици, измъкна шепа смачкани бонбони от джоба си. Напълни двете чашки с коняк. От едната коняка изпи, а другата остави край входа на долмена, постави и бонбон и каза:

– За тебе е красавице.

Владимир правеше всичко така както съвременните хора на гробищата правят, когато отиват при свои близки или приятели. А прамата... Духът ѝ, съгъстил невидимите си енергии, се мяташе край него. Тя се обърка, не знае как да се държи. И на думите на Владимир все се опитваше да отговори и уплътняваше въздуха във формата на плътта си, но очертанията ѝ прозрачни, и едва забележими бяха. Владимир не ги видя. А тя на него, невидящия и нечуващия, все искаше да обясни нещо свое и се вълнуваше, и затова се мяташе. Съгъстения въздух леко закачи чашката. Тя се обърна. Владимир помисли, че вятърът случайно е обърнал чашката с коняк, и на шега ѝ каза:

– Защо, безпътнице, изля толкова скъп коняк?

И Духът на прамата веднага замря в един от ъглите на долмена. Владимир наля още коняк в нейната чашка, отгоре камъче и пак

бонбонче сложи. И отново сякаш на себе си заговори:

– Трябва нормална пътечка към долмена ти да се прекара. Ти почакай още мъничко. Ще има пътечка към тебе. А по пътечката жени при теб ще дойдат. Ще им разкажеш за какво да мислят, когато кърмят малките деца с гърдта си майчина. Сигурно красива гърд си имала...

После Владимир започна да слиза от планината. В късна нощ в квартирата си стигна. Сам седеше на диванчето в студената квартира, превързваше си раните и гледаше видеокасета. Бяха му дали да прегледа видеокасета, която си записвали хората от разни градове и си я предавали един на друг. На екрана на телевизора, голяма аудитория говорещия слушаше, най-вече жени бяха. Той говореше за Бог, за силата на Духа на праведния човек. После започна да говори и за мен. За това, че аз съм идеала за жените, към които трябва те да се стремят. Че силата на Разума и на Духа ми, които са велики и им помагат силите на Светлината, и че сега, когато повече познавам живота на хората в обикновения свят, ще мога повече да им помогна. Много хубаво за мене се говореше. И изведнъж... Той каза, че още не съм срещнала аз истинския мъж. А този, с когото съм общувала... И още се говореше, че в Австралия живее млад човек, достоен бил за мен, че аз ще срещна него, истинския мъж... А Владимир. Той... Разбирате ли... Той седеше сам. Слушаше думите... И все се опитваше с една ръка да си превърже раната на крака. Другата ръка силно го болеше от ударите. Аз се втурнах с лъча си към Владимир. Искях да огрея раните му, да изгоня болката му. И да кажа... Някак да му кажа... Той никога не чува като говоря с него на разстояние, но този път би могло да се случи... Навярно би се случило, защото много силно исках, да чуе той. Да чуе колко го обичам! Само него. И само той, любим ми е, и той е истинския мъж.

Но нещо изгори ме и ме хвърли на тревата. Нещо не допускаше до Владимир и моя лъч. Аз отново бързо насочих своя лъч към стаята, където той пред телевизора седеше и видях: Пред Владимир, като невидима сгъстена енергия, стои на колене духът на прамама. Владимир не можеше да я види или чуе. Той гледаше и слушаше видеокасетата. А тя подухваше на раните му, когато ги заливаше с този ужасен изгарящ одеколон. И все му говореше и говореше нещо, нечуто за него.

Прамайка ми е така силна духом, че нищо невидимо не може да премине през нея. И устройствата на психотронното оръжие ще се разбият, ако ги насочат към нея. Даже няма да им обърне внимание. Все едно всичко ще бъде отхвърлено. И аз вече никак не можех да се намеся. Само да гледам... И аз гледах и бързо-бързо мислех. Какво се беше

случило? Защо възникна тази ситуация? Защо така се изказа говорещия? Той искаше да ми помогне? Нещо да поясни? Какво? Но защо аз така се втурнах към моя любим? Разбира се изплаших се, че му е станало обидно от такива думи: – „Не истински мъж“ – и че той ще ревнува от другия, в Австралия. И тук изведнъж... О, колко ме заболя... Обидно ми беше... Владимир изслуша всичко, въздъхна и каза;

– Е хубаво. Истински мъж. В Австралия. Ще се срещнат. Може пък да ми дадат сина.

Лъчът ми затрептя. Някак всичко помътня. Разбирате ли... Владимир не ревнуваше. Това, разбира се, не е добро чувство – ревността. Но на мен ми се искаше, поне мъничко. Мъничко, мъничко да поревнува. Но Владимир сякаш ме подаряваше с безразличие на друг. Не можех повече да издържа и се развиках. Да моля, да умолявам прамайка ми да обясни, какво направих не така? В какво сгреших? Нагреших ли? Тя не отговори докато Владимир не превърза и последната си рана. После прамата с тъга ми каза:

– Трябваше просто да обичаш дъще. Да мислиш за доброто на любимия, не и за себе си в това число. Опитвах се да обясня, че съм искала само добро. Но тя отново тихо каза:

– За теб – картини, музика, стихове и песни. Ти се превръщаш в звезда, дъще. На звездата могат да се любуват и да обичат звездата като звезда, не като жена.

Прамайчицата ми не каза повече нищо. Аз губех контрол над себе си, виках, опитах се да обясня или докажа, че не искам да бъда звезда, че искам да бъда просто жена и любима! Но никой не ме чуваше.

Помогнете ми, моля ви! Сега вече много съм разбрала. Нека се прекрати разпространението на тази касета. Тя внушава на хората и на Владимир, че аз съм идеал, звезда, че не той, а друг трябва да бъде с мен. Аз не съм звезда. Аз съм жена. Аз искам да обичам този, когото сама искам да обичам.

Сгреших. Помечтах така да стане, че за мен да се говори, стихове и песни да се посвещават, художниците да рисуват... Така и стана. Всичко винаги се сбъдва когато мечтаеш. И това се случи. Благодаря за стиховете и песните. Благодаря на поетите. Но аз сгреших. Мечтах така. Исках това, за да гледа Владимир и да слуша. За да си спомня. Да си спомня мен. Но аз не знаех когато мечтаех. Сега разбрах. Ставам звезда. На звездите се любуват всички. А обичат просто жена.

– Анастасия, Вие какво? Да се спре разпространението на касета, че и такава, която хората сами презаписват е невъзможно. Това е

неуправляем процес. Никой няма да може.

– Ето виждате ли. Вие не можете. Но Владимир... Той е предприемач. И нека този процес е неуправляем. Той все едно, би предприел нещо. Но той не иска нищо да направи, примирява е с това, че не съм за него.

Светлите сили

Посивелият учен, сякаш забравил за сичко на света продължаваше да засипва Анастасия с въпроси: – Какво са Светлите сили, Анастасия?

– Това са светлите мисли, произведения от хората някога. С тях е запълнено цялото пространство.

– Можете ли свободно да общувате с тях, да ги виждате?

– Да, мога.

– Можете ли да отговорите на всеки въпрос, стоящ пред науката?

– Може би на много. Но всеки учен, всеки човек, също може да получава отговори. Всичко зависи от чистотата на помислите, от целта на питащия.

– Бихте ли могли за науката да поясните някои явления?

– Ако във Вас не възниква отговора, значи недостатъчно чисти са помислите. Такъв е законът на Създателя, аз няма да го наруша, ако почувствам отрицание.

– Има ли нещо по-висше от светлите мисли, произведения от човека?

– Да, има. Но те са равни по значимост.

– Какво е това? Можете ли да го назовете?

– Така, както Вие можете да го възприемете.

– Можете ли да говорите с него?

– Да. Понякога. Мисля, че говоря именно с Него.

– Съществува ли някаква енергия във Вселената неизвестна на Земята?

– Най-голямата енергия на Вселената – е на Земята. Тя трябва само да бъде разбрана.

– Можете ли поне приблизително да характеризирате тази енергия? Прилича ли на ядрена реакция? На вакуумните явления?

– Най-силната енергия във Вселената – това е енергията на Чистата Любов.

– Аз говоря за видимата, осезаема енергия, способна да влияе на техническия прогрес. Да топли, да свети. И, ако искате, да взривява.

– И аз говоря за същото. Всички, взети заедно ръкотворни устройства не могат дълго да осветяват Земята. Енергията на Любовта може.

– Все пак Вие говорите някак иносказателно. В друг, не в пряк смисъл.

- Аз говоря в пряк, „ваш“ смисъл.
- Но любовта е чувство. Невидимо, не може да се използва, да се види.
- Това е енергия. Тя се отразява. Може да бъде видяна.
- Къде се отразява? Кога може да се види?
- Слънцето, звездите, видимите планети са отражателите на тази енергия.
- Нима на Слънцето не се извършват самостоятелни реакции на горене, химически реакции?
- Достатъчно е само малко да поразмислите, за да разберете неверността на такова умозаключение. Това е по вашето като „две и две“...
- Може ли човек да управлява тази енергия?
- В значителна степен засега не.
- А Вие знаете ли как се прави това?
- Аз не знам. Ако знаех, моят любим вече би ме обичал.
- Можете ли да общувате с това, което е по-висше от Светлите сили? Той винаги ли Ви отговаря? С охота?
- Винаги. Той винаги отговаря много ласкаво. Защото не може иначе.
- Него можете ли да попитате как се управлява енергията на любовта?
- Питам го.
- И какво?
- За да се разберат някои Негови отговори, трябва да се достигне определена степен на осъзнатост, чистота, а това е недостатъчно в мен. Аз не всички отговори разбирам.
- Но вие все пак ще се опитвате да действате за да получите споделена любов?
- Разбира се. Ще действам.
- Как?
- Ще мисля. Помогнете ми. Трябва да се попитат всички жени, които са обичали, станали са или не любими. Те ще помислят, ще анализират и ще произведат мисли, които ще се появят в измерението на Светлите сили. Аз ще ги видя. Ще разбере и на всички после ще помогна. Мислите на Светлото измерение са винаги ясни.
- Анастасия, невъзможно е да се зададе въпрос наведнъж на всички жени. Това никой не може да го направи.
- Тогава помолете Владимир, той ще измисли, как да се направи това, какво да се предприеме. Заради мен само няма да започне да

мисли. Вие ще съумеете да му обясните, че това е много важно за всички хора, за него, ако той почувства важността, то обезателно ще предприеме нещо. Ще намери начин как да попита всички.

– Вие така силно вярвате в него. Защо тогава не е могъл да Ви обикне?

– Той не е виновен за това. Аз съм виновна. Аз извърших много грешки. Може би избързах и му се сторих нереална с моите способности. Може би той още не може да осъзнае, защо синът му трябва да се възпитава, както му се струва в непривични условия – в гората. Може би аз не трябваше така рязко да се намесвам в обичайните му навици, в осъзнатостта му. Сега аз зная: На мъжете никак не им харесва това. За това те даже бият жените. Трябваше навярно да почакам той сам да разбере всичко. Той трябваше да се чувства, поне в нещо по-силен от мен. Но аз не съобразих навреме. Казах му, че не трябва да вижда сина си, докато не се очисти. В този момент аз мислех само за сина, за това как за него ще е по-добре и неволно казах: „Няма да е хубаво ако синът вижда в баща си един малоумен“. И ето как се получи, че аз съм една умница, а моят любим е глупав. За каква споделена любов след това може да се мечтае?

– Защо Ви е да питате тогава другите жени, ако сама сте способна така да анализирате?

– Необходимо ми е да разбера, има ли възможност всичко да се оправи. Сама не мога, силно се вълнувам, когато мисля за него. Да се анализира трябва спокойно, съпоставяйки, спомняйки си. Но аз нямам какво да си спомням, освен него.

– А не можете ли поговорите с него?

– Мисля, че обикновените думи са безполезни. Истинската любов не възниква от слова. Нужни са някакви действия. Но какви? Може би някоя от жените ще има опит и отговор?

– И с лъча си ли никак не можете да повлияете?

– Сега аз не мога, дори да се докосна до него с лъча си. Духът на прамайка ми е често с него. И тя не позволява. Аз разбрах, защо...

Залавянето

Въртолетът се приближаваше към лагера. Ние всички в мълчание гледахме как се спуска. Излезлите от въртолета се приближиха към нашата група. Пилотите също се загледаха в Анастасия. Група здрави въоръжени мъже мълчаливо гледаха стоящата пред тях сама жена в старичка блуза, и вече на всички им беше ясно – тази жена трябваше да бъде заловена от тях. Въпросът опираше до това, как да се устрои това залавяне по най-благопристоен начин. Борис Мойсеевич заговори след дълга пауза, и изложи всичко праволинейно:

– Анастасия, Вие представлявате определена ценност за науката. Вече е взето решение за вашето преселване. Това е необходимо и за ваше благо. Ако Вие заради неразбиране на ситуацията откажете да направите това доброволно, ще бъдем принудени да Ви доставим силom. Вие, разбира се, ще искате Вашето дете да е с Вас и на новото място. Покажете на картата Вашата полянка и въртолетът де докара детето Ви. Впоследствие ще можем да хванем и някои от зверовете за преселването им във вашето ново място на живеене. Повтарям, всичко това е нужно за Ваша полза, за Вашия син и за други хора. Вие нали искате да донесете полза на хората?

– Да, – спокойно отговори Анастасия и веднага добави, – всичко, което знам съм готова да го споделя с хората, ако това им е интересно, но с всички хора. А науката не е достояние на всички наведнъж. Отначало от достиженията ѝ се ползват отделни групи и често с користни цели. До мнозинството достига само това, което на отделните групи им е изгодно да обнародват. Кого представлявате Вие? Нима не отделна група? Не мога да тръгна с Вас. Трябва да възпитавам човек, моя син. В пълна мяра това е възможно да се направи там, където е създадено пространство на любов. Това пространство е създадено и усъвършенствано от моите близки и далечни родители, то засега е малко, но именно чрез него аз съм свързана с всичко във вселената. Всеки човек трябва да създаде около себе си свое пространство на любов, да го подари на детето си. Не бива, престъпно да се раждат деца, без да се подготвя за тях пространство на любов. Всеки човек е длъжен да създаде около себе си поне малко пространство на любов. И ако това разбере и направи всеки, тогава Земята ще стане светеща точка на любов във Вселената, както е искал Той, и в което е предназначението на човека. Защото само човек може

да сътвори това.

Двама силни мъже от охраната заобиколиха Анастасия отзад. Известно, по чии заповеди действаха те, дали на началника на охраната, или всичко е било планирано от по-рано. Те се спогледаха и едновременно хванаха Анастасия за ръцете. Направиха го професионално, без никакви опасения. Те здраво я държаха за ръцете като птица, хваната за разперените крила. Набитият, късо подстриган началник на охраната излезе напред и застана до Борис Мойсеевич. На лицето на Анастасия нямаше страх. Но тя вече не ни гледаше. Беше навела леко глава към земята, ресниците ѝ бяха спуснати и скриваха погледа. Тя заговори, без да вдига очи, но както и преди спокойно и с доброта в гласа.

– Не прилагайте, моля ви, насилие, това е много опасно.

– За кого? – пресипнало запита началникът на охраната.

– За вас. И на мен ще ми бъде неприятно.

Борис Мойсеевич, старайки се да сдържи дали страха, дали вълнението си, попита:

– Вие можете ли да ни причините физическа болка, използвайки неприятели на човека способности?

– Аз съм човек. Човек, като всички хора. Но се вълнувам. Вълнението може да позволи да се направи нежеланото.

– Какво например?

– Материята... клетките... атомите... ядрото на атома... хаотично движещите се частички на ядрото... Вие знаете за тях. Ако ярко и точно си ги представите, видите, изучите, ако изкарате с въображение от ядрото макар и една хаотично движеща се частичка, с материята става, случва се... – Анастасия извърна глава настрани, едва вдигна клепачи и загледа лежащия на земята камък. Камъкът започна да се разсипва на отделни частички и бързо се превърна в купчинка пясък. После тя вдигна поглед към началник – охраната, присвит и концентриран поглед. От крайчеца на лявото ухо на началника започна да излиза пара. Хрущялът на ухото бавно, милиметър по милиметър, започна да изчезва, и внезапно редом стоящия млад охранител, с побеляло от страх лице, извади пистолет. Той направи това професионално, без да мисли. Той бързо насочи пистолета към Анастасия и изстреля в нея целия пълнител. Навярно мислите на всеки от нас в този миг се носеха много бързо и се случи явление, вече известно от случаите с войници по време на война. Когато в екстремални условия те виждат движещ се снаряд или куршум. И, макар те да летят с обичайната си скорост, заради ускорението на мисълта и възприятието, се виждат като бавно летящи. Аз видях, как един след

друг летяха към Анастасия куршумите, изстреляни от пистолета на побледнелия охранител. Първият летящ към главата, засегна слепоочието ѝ. Следващите не долитаха до нея, разсипвайки се на прах още в полет, както камъка, който гледаше Анастасия. Всички ние стояхме в някакво вцепенение, и гледахме как изпод кърпата, по бузата на Анастасия, бавно се стичаше струйка кръв. Охранителите, държащи Анастасия за ръцете, при изстрелите се отдръпнаха от нея, но не пуснаха ръцете ѝ. Вкопчили се в мъртва хватка, те я дърпаха за ръцете на различни страни. И изведнъж, по земята край нас започна да се разлива синкаво сияние. То идваше някъде отгоре, и се усилваше. То благодатно ни омайваше, не ни даваше възможност да се движим и да говорим. В настъпилата необикновено пълна тишина прозвучаха думите на Анастасия:

– Пуснете, моля ви, ръцете ми. Може да не успея. Пуснете ме, моля ви.

Но като вцепенени, охранителите продължаваха да я държат в мъртва хватка. Сега разбирам защо е вдигала ръка нагоре в характерен жест, когато е общувала с теб. С това тя е показвала на някого отгоре, че с нея всичко е наред и не ѝ е нужна помощ. Но този път не ѝ дадох да вдигне ръка нагоре... Синкавото сияние продължаваше да се усилва, после нещо блесна и ние го видяхме. Видяхме, висящо над нас, пулсиращо със синя светлина, огнено кълбо. То приличаше на голяма кълбовидна мълния. И вътре в него светеха и се преплитаха множество мълнии. Понякога те, изтръгвайки се от синята обвивка, докосваха върховете на стоящите далеч от нас дървета, цветята в краката ни, но без да им причиняват никаква вреда. Един от тъничките лъчи-мълнии за миг докосна преградата, образувана в ручея от камъни и нападали дървета. Преградата тутакси се превърна в облаче и се изпари. Вероятно лъчите, изтръгващи се от синята обвивка на огненото кълбо, притежаваха огромна сила на неизвестна нам енергия. Тя се управляваше от някакъв разум. Създаваше се впечатление, че редом с нас присъства разумно същество, владеещо немислима сила. Но най-невероятното и протиеестественото в дадената ситуация бяха нашите усещания за неговото присъствие. В нас не всели страх, нито даже напрежение, напротив... Ти само си представи, в такава ситуация ние започнахме да усещаме спокойствие и благодат, сякаш край нас се появи нещо родно и близко. Синьото пулсиращо кълбо пърхаше над нас и сякаш изучаваше, оценяваше ситуацията. Внезапно, описвайки кръг във въздуха, то се спусна в краката на Анастасия. Усили се синьото излъчване, което като благодатна отмала ни отпускате така, че не ни се искаше да се движим, да слушаме нещо, или да говорим.

Синята обвивка на кълбото пропусна наведнъж няколко огнени мълнии, те се метнаха към Анастасия, докосваха я, сякаш поглаждаха пръстите на босите ѝ крака. Анастасия освободи ръцете си от отпусналите се охранители и ги протегна към кълбото. То веднага се премести до лицето ѝ, и огнените мълнии, пред очите ни направили на прах камъните от преградата в реката, започнаха да докосват ръцете ѝ, без им причиняват вреда. Анастасия заговори с кълбото. Не чувахме думите ѝ, но, съдейки по жестовете на ръцете ѝ, и изражението на лицето, тя се опитваше или да докаже, или да го убеди в нещо свое, но не успяваше. Кълбото не ѝ отговаряше, и беше ясно, че не се съгласява с нея. Това стана ясно защото Анастасия с все по-голямо вълнение продължаваше да убеждава. Навярно от вълнение, бузите ѝ поруменияха, и без да престава да говори тя свали кърпата си. Златисто-пшеничени кичури покриха раменете на Анастасия и скриха струйката засъхнала кръв на лицето ѝ. Ние видяхме колко прекрасни и съвършени са чертите на лицето ѝ. Кълбото като огнена комета няколко пъти прелетя около Анастасия, отново замря до лицето ѝ, хиляди тънички мълнии се метнаха към златистите коси, като внимателно докосваха всяко косъмче отделно и, като че ли ги галеха. Един от лъчите повдигна цял кичур коса и откри раната от куршум на слепоочието на Анастасия, друг лъч бавно се плъзна по следата засъхнала кръв. Не с думи, а с действията на своите огнени лъчи кълбото сякаш ѝ напомняше за станалото и не се съгласяваше с доводите ѝ. То прибра вътре в себе си всички свои лъчи, а Анастасия наведе глава и замълча. Кълбото, още веднъж облетя Анастасия и излетя нагоре. Синкавото сияние стана по-слабо, ние възвръщяхме предишното си състояние, но дори когато всичко стана съвсем като преди, синкавото сияние продължи да отслабва, отстъпвайки място на издигаща се от земята кафява мъгла. Тя запълваше всичко наоколо, и само Анастасия оставаше в малък син кръг. И когато кафявата мъгла изцяло ни обгърна, ние разбрахме какво е ад.

Какво е адът

Картинките от библейските издания с изображения на изтезания на грешници върху тигани и най-зловещите сюжети с чудовища от видео-филмите са наивни, детски приказчици в сравнение с това, което ни се наложи да изпитаме. За цялото време на съществуването си, човечеството не е могло да си представи или да изфантазира нещо подобно. Във всички библейски сюжети и филми на ужасите, фантазията човешка не отива по-далеч от показването на изтезанията на плътта по всевъзможни начини, но това е нищо в сравнение с истинския ад.

– Какво може да бъде по-страшно от извратените мъчения на плътта? Какъв видяхте вие ада?

– Когато синьото сияние отслабна толкова, че да даде възможност от земята да се вдигне кафявата мъгла и тя ни обви от краката до главата, ние се оказахме разделени на две части.

– На какви две части?

– Представи си... Аз изведнъж се състоях от две съставни части. Първата част – моето тяло, обтегнато в прозрачна кожа, през която можеха да се видят всички вътрешни органи, сърцето, стомаха, червата, кръвта течаща по жилите, и разни други органи. Втората част – невидима – се състоеше от чувства, емоции, разум, желания, болезнени усещания, изобщо, всичко, което е невидимо в човека.

– А каква е разликата, заедно ли са тези части или отделно, ако все едно си ти? Какво толкова страшно се е случило с вас, ако не се брой прозрачността на кожата?

– Разликата се оказа невероятно важна. Цялата работа е в това, че нашите тела започнаха да действат самостоятелно, независимо от разума, волята, стремежите, желанията. Ние можехме да наблюдаваме действията на нашите тела отстрани, като при това чувствата и болезнените усещания оставаха в нас – невидимите, но бяхме лишени от влияние върху действията на нашите собствени тела.

– Както когато си много пиан?

– Пианите не се виждат отстрани, поне в момента на пианството си, а ние се виждахме и усещахме.

Яснотата на съзнанието ни беше необикновено отчетлива. Аз виждах колко са прекрасни тревата, цветята, реката. Чувах как пеят птиците и ромоли поточето, усещах чистотата на въздуха и топлината на

слънчевите лъчи. Но телата... Прозрачните тела на всички от нашата група, изведнъж като тъпна хукнаха към малкия вир в потока. Той приличаше на малко езерце, водата в него беше чиста и прозрачна, на дъното – пясък, красиви камъчета и дребни рибки, които плаваха в чистата вода. Нашите тела дотичаха до прекрасното малко езерце и започнаха да се плискат в него. Те се изхождаха в него, и по малка и по голяма нужда се изхождаха. Водата стана мътна и мръсна, а те я пиеха. Аз виждах, как по червата към стомаха ми се втича мръсна, воняща течност. Усещания на отвращение и повдигане ме обхванаха. А в този момент, до водоема под дървото, се появиха разголените тела на две жени. И тяхната кожа беше така прозрачна, като нашата. Женските тела легнаха на тревичката под дървото, като се галеха и протягаха под лъчите на слънцето. Тялото на началника на охраната и моето притичаха към женските тела. Моето милваше женското и получаваше от него взаимни ласки и встъпи в полов акт с него. Тялото на началника на охраната не получи взаимност и започна да насилва жената. Към нас се доближи на бегом тялото на единия охранител, удари моето с камък по гърба, после и по главата Той биеше моето тяло, но не то, а аз – невидимият изпитвах непоносима болка. Охранителят смъкна за краката моето тяло от женското и започна сам да го насилва. Нашите тела бързо старееха и грохваха. Току що изнасилената жена забременя и през прозрачната кожа се виждаше как в утробата и се заражда и се увеличава плода. Тялото на учения Борис Мойсеевич се приближи към бременната жена, известно време внимателно разглеждаше през прозрачната кожа растящия плод и изведнъж, като пхна ръката си във влагалището на жената, започна да изкарва от нея зародиша. През това време тялото на Станислав бързо трупаше на камара камъни, с ожесточение чупеше малките дръвчета и строеше от всичко, което му попадеше под ръка, някакво, подобно на къщичка, съоръжение. Моето тяло се зае да му помага. Когато къщичката беше почти готова, моето тяло започна да гони от нея Станислав, той се съпротивяваше и нашите тела започнаха да се бият. Аз – невидимият изпитвах силна болка, когато той биеше тялото ми по краката, по главата. Със свадата си ние привлякохме вниманието на другите тела и те отначало изхвърлиха нас двамата от къщичката, а после започнаха да се бият помежду си за нея. Моето тяло грохна много и пред очите ми започна да се разлага, то не можеше вече да се движи и лежеше под храстите, излъчвайки отвратителна воня. По него се появиха червеи, аз усещах как те пълзят по мен, проникват във вътрешните ми органи, ядат ги. Аз ясно чувствах как те гризат моите вътрешности, и чаках окончателното

разлагане на тялото ми като избавление от непоносимите мъчения. Изведнъж от втората изнасилена жена излезе плод и започна пред очите ми да расте. Детето стъпи на крака, направи своята първа плаха крачка, после втора и, поклащайки се, падна по дупе... Болките от падането аз усещах върху себе си и с ужас разбрах, че това е моето ново тяло и на него ще му се наложи да живее... Да живее сред омерзителни безмозъчни тела, сквернящи себе си и всичко обкръжаващо. Разбрах, че аз – невидимият никога няма да умра и вечно ще съзерцавам и напълно ясно ще осъзнавам мерзостта на ставащото, ще изпитвам физическа болка и по-страшна... С другите тела ставаше същото. Те грохваха, разлагаха се и се раждаха отново, и при всяко ново раждане нашите тела само си сменяха ролите. Наоколо почти не остана растителност. На нейно място се появяваха уродливи постройките, а по-рано чистото вирче се превърна в смрадлива локва...

Александър замълча. Разказаното от него предизвикваше у мен отвращение, но не и жалост, и аз казах:

– Разбира се, попаднали сте в отвратителна ситуация, но на вас, гадове, така ви се пада. Защо ви е трябвало да досаждате на Анастасия? Живее като отшелница в тайгата, никога не закача, жилищна площ не иска, нито пенсия, никакви пособия не са ѝ нужни, тогава защо се тикате при нея?

Александър не се обиди на моето изказване по негов адрес. Като въздъхна той ми отговори:

– Добре казваш „попаднали“. Работата е там... Това е невероятно, но работата е в това, че аз не съм излязъл напълно от нея... Мисля, че и тези, които бяха в нашата група, също не са излезли напълно от нея. – Какво значи „не напълно“? Ти сега спокойно си седиш, бъркаш си огъня с пръчка.

– Да, разбира се, седя, бъркам, но яснотата на осъзнаването на нещо страшно остана. Тя ме плаши. Това страшно – не е в миналото, то се случва с нас сега, днес, случва се с всички.

– С тебе може и да се случва нещо, а с мен и с другите всичко е нормално.

– А не ти ли се струва, Владимир че ситуацията в която попаднахме е точно копие на това, което прави човечеството днес? Показаното на нас в ускорено темпо и в миниатюра само отразяваше нашите днешни деяния.

– Не ми се струва, защото кожата ни не е прозрачна и телата ни ни се подчиняват.

– Може би някой просто ни щади, не ни дава да осъзнаем, да видим изцяло какво вече сме натворили и какво продължаваме да правим. Та нали ако осъзнаем... Ако видим живота си отстрани... Ако видим непикрието от разни лъжливи догми, оправдаващи правеното от нас вчера и днес, няма да издържим, ще си загубим ума. Външно ние се стараем да изглеждаме благопристойно, а твореното зло се опитваме да оправдаем със собствената, уж непреодолима слабост. Не устоях пред съблазънта, пропуших, пропих, убих, започнах война в защита на някакви идеали, взривих бомба. Ние сме слаби. За такива се смятаме и сега. Има си висши сили, те могат всичко, решават всичко. А ние... Именно ние, скрити зад подобни догми, можем да правим всичко, което ни е угодно, всякаква мерзост. И вършим мерзости. Именно ние, всеки от нас, само дето по различен начин оправдаем себе си пред себе си. Но на мен сега ми е абсолютно ясно, че докато моето съзнание не е загубило способността да ръководи моята плът, само аз, самолично аз, съм длъжен да отговарям за действията й. И е права Анастасия като казва: „Докато човек е и в плът...“

– Я не се позовавай на Анастасия. Ама че разбираш се извъди. Права била. А вие едва не я загрибихте. Жалко, че не ви е показала нещо повече, че на всички да ви захлопа дъската.

В мен се разгаряше все по-голяма злоба към тази компания, но тъй като Александър беше пред мен, на него си излях злобата.

– Ти сам се погледни, – отговори Александър, – нали благодарение на тебе стана възможно да намерим Анастасия? Че и само ние ли? Ти да не мислиш, че подобни опити не се повтарят? За какво ти беше притрябвало без изменение да казваш името на кораба, с който по реката си плавал, фамилията на капитана? Документалист се извъди. Че можеше и името на реката да измениш, но не си го направил, не си съобразил навреме. А от другите сега изискваш съобразителност. Аз получих своето, сега цял живот видения кошмар ще се наложи да осмислям...

– А как завърши той, вашият кошмар? Как излязохте от него?

– Сами от него никога не бихме се избавили. За нас той беше предназначен завинаги. Поне такава беше усещането на всеки от нас. Анастасия се появи сред нашите разлагащи се и още действащи тела, нейната кожа не беше прозрачна, все така си беше облечена със старичката блуза и дългата пола, и говореше нещо на телата ни, но те не я слушаха. Като програмирани, умирайки и раждайки се отново, те повтаряха, сменяйки ролите си, своите действия. Тогавя Анастасия започна бързо да почиства боклука около една от стъкмените от нашите тела постройки.

С ръце тя бързо събра на купчинка разхвърляните камъни и съчки, с пръчица леко разрови земята, докосна, разроши с ръце изпотъпканата трева, и започнаха да се изправят зелените тревички, не всички, а тези, които още можеха да се изправят. Анастасия грижливо изправи пречупения ствол на малкото, около метър високо, дръвче, размачка с ръце влажна пръст, обмаза счупеното му място и стискайки го в длани, известно време го поддържа така, после внимателно разтвори длани и стволът на дървото беше здрав. Анастасия сръчно продължаваше да се занимава със своята работа, и на изпотъпканата от нашите тела, останала почти съвсем без растителност земя, малкият оазис, създаден от нея, започна да се увеличава. Към него притича тялото на Борис Мойсевич, хвърли се върху тревата, потъркаля се на нея, скочи и избяга, я след известно време се върна с тялото на един от охранителите. Те двамата изтръгнаха малкото дръвче и започнаха да трупат върху зелената трева камъни и пръти, и да правят от тях поредното уродливо съоръжение. Анастасия плесна с ръце, опита се нещо да им говори, но като видя, че никой, както и преди не обръща никакво внимание на думите ѝ, замълча. Известно време тя стоя обърквана, отпуснала ръце, после падна на колене, закри лицето си с ръце и раменете ѝ затрепераха. Анастасия плачеше. Плачеше като дете. И почти веднага отново възникна едва забележимо синкаво сияние и изгони в земята кафявото изпарение на нашия ад. Съедини се плътта ни с нещото невидимо Аз, само да се движим както и преди не можехме, но вече не от ужас, а от благодатната отмала на синьото сияние. Над нас в небето, описвайки кръгове, отново светеше огненото кълбо. Анастасия протегна към него ръце, и кълбото мигновено се премести и се оказа на метър от нея. Тя заговори с него, и този път аз чух думите. Анастасия говореше на кълбото:

– Благодаря ти. Ти си добър. Благодаря ти за милосърдието и любовта. Хората ще разберат, обезателно всичко ще разберат, ще почувстват със сърцето. Ти никога не отнемай от земята синята светлина, своята светлина на любовта.

Анастасия се усмихваше, а по бузата ѝ се стичаше сълза. Изпод синята обвивка на кълбото огнени мълнии-лъчи се метнаха към лицето на Анастасия, ловко и внимателно взеха блестящата на слънцето сълза. Грижливо, като скъпоценност, внезапно затреперали, понесоха с краищата си лъчите сълзата, носеха я като скъпоценност. Те внесоха сълзата във вътрешността на кълбото. То трепна, описа кръг около Анастасия, в краката ѝ на земята се спусна, излетя нагоре и се разтвори в небето, оставяйки на Земята всичко както си беше по-рано. И ние както преди

стояхме на местата си. Греше слънце, реката течеше както преди, виждаше се и гората в далечината, стоеше както и преди пред нас Анастасия. Ние в мълчание съзерцавахме всичко наоколо. Аз се радвах, виждайки всичко, и да, мисля, че се радвах и другите. Само че мълчаха, може би заради преживяното или от изведнъж забелязаната красота наоколо...

Александър замълча, като че ли целият потъна в себе си, а аз се опитах да заговоря с него.

– Слушай Александър, може би, това, което ми разказа, в действителност не се е случило. Може би Анастасия владее някаква силна хипноза. Чел съм, че много отшелници владеят хипноза. Ето и тя, може да ви е хипнотизирала и да ви е показала едно видение.

– Хипноза казваш... Виждаш ли побелелите ми коси?

– Виждам.

– Те се появиха след това.

– Е, изплашил си се от хипнозата и са се появили.

– Ако предложим, че това е била хипноза, тогава трябва да се отговори на друго загадъчно нещо.

– Какво именно?

– Преградата в ручея от камъни и дървета. Преградата в ручея изчезна, нямаше я, ручеят течеше свободно. Но тя си беше там преди видението ни, всички видяха преградата в ручея, беше си там.

– Да. Такива работи...

– Освен това, какво значение има, какво се е случило с нас, по-важно е друго. Аз не мога да бъда предишния, не зная как да живея по-нататък, на какво и къде да се уча. Когато се прибрах в къщи, изгорих много книги на разни мъдрци, на учители от различни страни. Голяма библиотека имах.

– Това напразно си го направил. Да ги беше продал, щом на теб не са ти трябвали.

– Не можех да ги продам. И мисъл дори не ми мина през главата. Сега с мъдрците и учителите си имам свои сметки.

– И как мислиш Александър, с Анастасия опасно ли е да се общува? Може пък наистина тя да е някаква аномалия. Ето и в писмата си някои хора пишат, че тя е представител на друга цивилизация, а ако е така, тогава е опасно да се общува с нея, защото не е ясно какво й е в ума на другата цивилизация.

– Убеден съм точно в обратното. Тя така чувства и обича земята, всичко растящо и живеещо на нея, че по-скоро ние спрямо нея

изглеждаме като блудни пришълци.

– Но коя е тя тогава? Учените могат ли в края на краищата, ясно да кажат? Защо владее такъв голям обем от информация, как се вмести тя в главата ѝ, непонятните способности, лъчът ѝ откъде са?

– Мисля, че тук трябва да повярваме на думите ѝ: „Аз съм човек. Жена“. А информация, предполагам, че изобщо не държи в главата си. По-скоро, чистотата на помислите ѝ позволява да ползва цялата база данни на Вселената. И способностите ѝ произхождат от пълната информационна обезпеченост. Вселената я обича, а от нас се бои, затова и не ни се открива напълно. Нашата мисъл, мисълта на съвременния човек, възпитан от нашето общество, е блокирана от стереотипи и условности. При нея тя е напълно свободна. Затова е и трудно да се предположи, че разгадаването на тайната, може да се крие точно в това, че тя е човек... Да, тя може да твори невероятни, по нашите разбирания чудеса, аз сам се убедих в това. Там, по време на нашата визита се случи едно събитие, което, освен чудо, другояче не можеш да назовеш. То е по-грандиозно от това, което се случи с нас. За някакви си двацет минути Анастасия пред очите ни измени физическото състояние на малко селско момиченце, измени съдбата ѝ и съдбата на майката на момиченцето, повлия даже на външния облик на захвърленото селце в тайгата. И всичко това за някакви двацет минути. Иди че вярвай после на хороскопи. Затова и изгори книгите с духовните мъдрования и нареждания.

– Ето виждаш ли, сам казваш, че прави нечовешки чудеса. Мистични, щом даже и хороскопите променя. Сама ги правви, а иска нормален човек да се нарече. Поне някак да се престори на нормален човек да се беше опитала, ама не. Аз също ѝ говорех, дръж се като всички, тогава всичко ще е нормално, но тя, изглежда не може като всички. Жалко... Толкова е красива, добра жена, умна е, да лекува хората може, ето син ми роди... А да се живее с нея като с друга е невъзможно. Дори да си представя не мога, кой би могъл след всичко чуто да преспи с нея. Никой не би могъл. На всеки му е нужна по-обикновена жена, не такава умна. Но тя със своята мистика сама си е виновна.

– Почакай Владимир. Сега ще ти кажа нещо. Само че внимателно се замисли в това, което ще ти кажа. Това е невероятно, но се опитай да разбереш. Може пък заедно да можем да осъзнаем. Може би... Разбираш ли, Анастасия сътвори невероятно чудо с момиченцето, но при това никаква мистика, или приспособления тя не използва. Никакво баене, никакви шамански трикове. Тя, Анастасия, ти само се замисли, тя сътвори това чудо, използвайки прости човешки думи. Прости, ежедневни

думи, но прозвучаха те на нужното място, в нужния момент. Ако психолозите анализират нейният диалог с това селско момиченце, ще могат да разберат, колко той е психологически действен. Всеки един произнасящ тези слова, би могъл да постигне такъв ефект. Само че, за да ти дойдат наум именно тези думи в нужния момент, е необходима тази искреност и чистота на помислите, за която говори и Анастасия.

– А какво, не може ли просто да се научат тези думи?

– Ние отдавна ги знаем всички, въпросът е в друго. Въпросът е какво се крие зад всяка наша дума.

– Ти говориш някак неразбрано. Разкажи по-добре, какво още се случи при вас. С какви думи може да се измени физическото състояние и съдбата на човека?

Когато думите съдба променят

Нашата група идваше на себе си след преживяното. Никой с никого не разговаряше. Ние стояхме на местата си и чак след известно време започнахме да се озираме настрана, възприемайки околния свят някак различно, сякаш го виждахме за пръв път. И тогава видяхме, че откъм селските къщички, към нас се движи група техни обитатели. Местните жители бяха малко, дванадесетина човека, цялото население на забутаното селце от тайгата, в което имаше всичко шест къщички. Само старци. Имаше сред тях и съвсем немощни. Една старица, превита на две, подпирайки се на пръчка, куцукаше, но вървеше. Тези, които можеха да вървят без опора, носеха в ръце разни оръдия, кобилица, весло. Беше ясно, те идваха за да защитят Анастасия. Старите и немощните вървяха срещу младите здрави и въоръжени мъже. Вървяха без страх и с твърдото намерение да защитят Анастасия, независимо кой е насреща им. Тяхната решимост плашеше. Когато те се приближиха до нас, вървящият отпред старик в гумени ботуши и весло в ръка спря, и групата застана зад него. Те ни игнорираха сякаш бяхме празно място. Старецът важно поглади брадата си и, като гледаше Анастасия уважително произнесе:

– Добро здраве на теб Анастасиюшка, от нас всички.

– Добър Ви ден, добри хора, – отговори Анастасия, и притиснала ръка към гърдите, се поклони на старците.

– Водата в реката рано намаля, – продължи старецът, – лятото не е дъжделиво.

– Не е дъжделиво, – потвърди Анастасия, – но ще завали дъждец, ще се напълни реката, ще върне предишната си сила.

Докато те говореха така, от групата старци излезе слабичко, жълтобледно момиченце на около шест години. Момиченцето беше със старичка преправена дрешка, с кърпи чоропогачи на тъничките крачета и стари обувчици. После разбрах: това момиченце се нарича Анюта. Болнава, с вроден порок на сърцето я довели, полугладуващата ѝ майка от града, оставила я на старците, и така и не се появила нито веднъж, казват, че работела като бояджийка на някакъв строеж. Анюта се доближи до Анастасия, започна да я дърпа за края на полата и каза:

– Наведи се, лельо Анастасия. Наведи се надолу.

Анастасия погледна момиченцето и приклезна пред него. Момиченцето бързо смъкна от главата си бялата кърпичка. Наслунчи краят ѝ

и внимателно започна да изтрива засъхналата вече кръв, изтекла на струйка от раничката на слепоочието на Анастасия. Тя старателно се опитваше да изтрие засъхнала кръв и говореше:

– Все не идваш ти, леличко Анастасия, да поседиш на твоята гредичка, на брега. Дядо казва – по-рано често си идвала. На гредичката си седяла, реката си гледала. Сега не идваш. Много исках да те видя. Имам за тебе една тайна. А ти не идваш да поседиш на твоята гредичка. Може би защото вече е съвсем стара. Аз молих дядо, молих го, и той нова донесе. Ето я, до старата лежи. – Момиченцето взе Анастасия за ръка и я потегли към лежащата греда.

– Да идем, да идем, леличко Анастасия, да поседим на новата гредичка. Дядо е изрязал с брадвата две седалки. Аз го измолих, че когато дойдеш заедно да поседим.

Анастасия изпълни молбата на момиченцето, и те седнаха една до друга на гредата. Известно време седяха и мълчаха. Без да обръщат внимание на никого. И всички стояха мълчейки, без да мърдат. После момиченцето заговори:

– На мен баба ми е разказвала за тебе. И когато баба умря, аз започнах да моля дядо. Той също ми разказва за тебе. Когато той разказва, аз за моята тайна за теб мисля. Дядо казва, че когато съм била малка, сърчицето ми никак не го е бивало. Тиктакало неравно. Веднъж съвсем неравно започнало да тиктака. Тогава докарали с лодка леля докторка. Леля докторка каза: „Нищо не може да се направи с такова лошо сърчице, то никого няма да послуша. И скоро ще умре“. Дядо казва, че ти тогава леличко Анастасия си седяла на старата си гредичка, и реката си гледала. После си станала и си влязла в къщичката. Взела си ме на ръце, на тревата край двора си ме сложила, а самата ти си легнала до мен и си сложила твоята ръчичка на гърдичките ми. Ето тук си я сложила, където се чува сърчицето да тиктака. Ето тук, – и момиченцето сложи ръчичката си към лявата част на слабичките си гърди. – Дядо казва, че ти също, леличко Анастасия се лежала до мен като бездиханна, защото твоето сърчице, тихо-тихо, също като моето започнало да бие. После започнало по-бързо, и викало и моето след него. Послушало моето сърчице твоето и те заедно забили както трябва. Така ми казваше дядо. Правилно ли ми е разказал всичко? Правилно ли леличко Анастасия?

– Да, Анечка. Правилно ти е казал дядо ти. Твоето сърчице сега винаги ще бъде добре.

– Значи твоето сърчице е повикало и моето е послушало? Послушало е, нали?

– Да, Анечка, послуша твоето сърчице.

– Сега ще ти кажа тайната, лелчико Анастасия. Много! Много важна тайна.

– Каж ми тайната си Анечка.

Анюта стана от гредата, застана срещу Анастасия притиснала слабочките си ръце към гърдите. После падна пред Анастасия на колене и сподавен от вълнение, нейният детски глас произнесе:

– Леличко Анастасия, миличка леличко Анастасия. Помоли сърчицето си! Помоли го! Нека твоето сърчице повика сърчицето на моята майчица. Нека дойде моята майчица при мен. Поне за ден да дойде. При мен. Ето каква е тайната. Нека твоето сърчице...

Анюта се задави от вълнение, замълча, и без да се отклонява гледаше Анастасия. Присвитият поглед на Анастасия се устреми в далечината покрай стоящото на колене малко момиченце. После тя отново погледна към нея и спокойно отговори, спокойно констатира ужасяващия за детето факт.

– Моето сърчице Анечка, няма да може да извика твоята мамичка. Твоята мамичка е далеч в града. Тя се опитваше да намери щастието и не го откри. Тя няма свой дом, няма и пари за подаръци за теб. А без подаръци не иска да дойде. Трудно ѝ е в града. Но ако някога тя дойде при вас, ще ѝ бъде още по-трудно. Горчива и мъчителна ще бъде за нея срещата с теб. По-трудно и по-страшно ще ѝ бъде да живее заради това, че ще те види болнава, лошо облечена. Ще види как се рушат къщите във вашето село, колко е мръсно в къщи, където ти живееш. Още по-трудно ще ѝ стане на твоята майка защото тя вече не вярва във възможността, поне нещо хубаво да направи за тебе. Не вярва, сякаш вече всичко е изпитала и такава съдба ѝ е предопределена. Тя сама се е предала от измислената безизходност.

Малката Анюта слушаше страшната истина, телцето ѝ трепереше. Изглеждаше неимоверно жестоко да се говори така на детето. Изглеждаше че тук е по-уместна лъжата. Да се погали момиченцето по главата, да ѝ се обещае скорошно пристигане на майката. Щастлива среща. Но Анастасия действаше иначе. Тя каза на незащитното, безпомощно дете цялата горчива истина, известно време погледа, как вибрира телцето му, и заговори отново:

– Аз знам Анечка, че ти обичаш своята майка.

– Оби... Обичам я. Обичам я и нещастна. Моята мамичка, – отговори, почти прекъсващият се от ридания, детски гласец.

– Тогава направи щастлива своята мамичка. Само ти. Само ти

единствена на земята можеш да я направиш щастлива. Това е много просто. Ти стани здрава и силна, учи се да пееш. Ти ще бъдеш певица. Твоят великолепен чист глас ще пее заедно с душата ти. Твоята майка ще може да се срещне с теб след двайсет години и ще бъде щастлива като те види. Но твоята майка може да дойде при теб и през следващото лято. До това време трябва да си здрава и силна. За идването ѝ. Пригответи ѝ подаръци. Покажи ѝ силата и красотата си и ще направиш щастлива своята мамичка, щастлива ще бъде срещата ви.

– Но аз никога няма да мога да бъда здрава. Да бъда силна.

– Защо?

– Леля докторка. С бялата престилка. Каза на баба, аз я чух, като каза: „Момиченцето винаги ще бъде болнаво. Защото е от «изкуствениците». Аз съм «изкуственица».“ Мен мама не е могла да ме кърми с мляко от гърдата си. У мамините гърди не е имало млечице. А децата, когато са малки, винаги от мамините гърди пият мляко. Аз съм виждала, когато в селото една леля дойде с малко детенце. Много ми се искаше да погледам, как от мамините гърдички малките деца пият мляко. Аз се стараех да стоя тихо-тихо. Но все ме гонеха. Лелята-майка все казваше: „Тя също ме гледа така, че и не мига.“ А аз се боях да мигна, когато гледах, за да не изпусна нещо.

– Как мислиш Анечка, не е ли сбъркала леля докторка, както е казала, че никога няма да бъдеш здрава и силна?

– Как би могла да сбърка? Тя е с бяла престилка. Нея всички я слушат, и дядовците и бабите. Тя знае всичко. И че съм „изкуственица“ знае.

– А сачо си ходила да гледаш как кърмят децата?

– Мислех, ще погледам колко му е хубаво на детенцето, когато се храни от мамините гърдички. Ще видя колко му е хубаво и на мен ще ми стане хубаво.

– Ще ти стане по-добре Анечка. Ти ще бъдеш здрава и силна, – проговори Анастасия. И започна да разкопчава копчетата на блузата си, оголи гърдата си. Както омагьосана, онемяла от изненада, гледаше Анюта оголената гърд на Анастасия. На крайчето на зърното избиваха малки капчици кърма.

– Млечице... Майчино млечице. Леличко Анастасия и ти ли кърмиш малко детенце? Ти мама ли си?

– Аз кърмя с това млекце своето малко синче.

Капчиците кърма ставаха все повече и повече. Една от тях затрептя на вятъра. После ветрецът откъсна тази капчица от гърдата на

Анастасия...

Мълниеносно, като стоманена пружина се хвърли след капчицата слабичкото телце на Анютка. Тя я хвана. Падайки на земята, тя постави дланите си и хвана в шепите си малката капчица кърма. Падайки, тя я хвана до самата земя. Поднесе я до лицето си, разглеждайки мокрото петънце на дланта си. После протегна ръце към Анастасия.

– Ето Хванах я. Ето я. Не падна млекцето за вашия син.

– Ти спаси капчицата, Анечка. Сега тя е твоя.

– Моя?!

– Да. Само твоя.

Анюта я поднесе към устните си и докосна мокрото петънце. Тя дълго държа до лицето дланите си и стоеше със затворено очи. После отпусна ръце, погледна Анастасия и шепнешком, преизпълнена с благодарност, произнесе:

– Благодаря!

– Приближи се до мен Анечка.

Анастасия хвана приближилото се момиченце за раменете. Погали го по косите, сложи го да седне на коленете си, наклони го като кърмаче към гърдите си, и тихо запя. Устните на Анютка се оказаха до зърното на Анастасиината гърд, и в полусън тя жадно започна да суче препълнената от мляко гърд. Ако съдя от диктофона тя се събуди след девет минути. Вдигна глава и скочи от коленете на Анастасия.

– Аз... Ой! Какво съм направила? Изпила съм млекцето за вашето синче.

– Не се безпокой Анечка. Ще му стигне. Ти изпи млякото само от едната гърд, а в другата остана още. Ще му стигне. Моят син може и прашец цветен да хапне. Ако поиска. А ти сега получи всичко, за да не се страхуваш да бъдеш силна, красива и щастлива. Сега вземи своето щастие от живота, от всеки негов ден.

– Ще бъда силна и здрава. Ще мисля как да посрещна мама, за да не ѝ е мъчно когато ме види, а силно да се радва. Само да пея няма да мога. По-рано ние пеехме с баба. Умря баба. Аз моля, моля дядо, но той не пее. Само когато си пийне водка, ми пее, а аз му подпявам. Но е трудно да му се приглася, гласът му хрипти. С радиото също съм пробвала, но то пращи и думите са неясни.

– Ти опитай засега Анечка да пееш без думи, повторяй с глас след птичките щом ги чуеш, след водата, когато чуеш как ромоли, след шепота на тревата и вятъра, когато той е силен и се вие сред клоните. И в тревата звуците са много. Много чисти звуци ще чуеш наоколо, ако

поискаш да ги чуеш. На тях опитай с гласа си да подражаваш. Те ще бъдат най-добрите ти учители. А аз ще вървя Анечка, прощавай. Време ми е.

Анастасия стана от гредичка. Анютка остана да седи, заслушана в звуците на обкръжаващия я свят. Анастасия се доближи към стрелялия в нея млад охранител. Той, както и преди беше бледен, с треперещи ръце. Пистолетът му се търкаляше край него на земята. Анастасия му каза:

– Не се обвинявайте, не терзайте душата си. Тя не участваше във вашите действия. Това е инстинкт. Вие сте се учили, без да мислите върху ситуацията, да защитавате това, което ви е заповядано. Ето как се е изработил инстинктът. Не е добре, ако той вземе връх над всичко в човека. Когато инстинктът е главен, тогава човекът не е главен. Тогава не се получава човек. Вие помислете, може би е добре да се върнете към себе си – човека.

От спокойната интонация на гласа на Анастасия, на охранителя престанаха да му треперят ръцете, изчезна бледността от лицето му. А когато тя свърши да говори, лицето на охранителя до уши гореше в червенина.

После Анастасия се сбогува със селските старци и тръгна към тайгата. Ние, дълго и мълчаливо гледахме след нея. И внезапно чухме необикновено чист детски глас. Седящата на гредата Анюта пееше някаква старинна, навярно чута от баба й, песен. И как пееше! Нейният чист глас вземаше необикновено високи ноти, запълваше пространството, омагьосваше душата.

Дъждец се лее
Брат, сестра люлее.

Анюта завърши песента и започна втренчено да гледа нашата, все още неподвижна група. После Анютка стана, вдигна от земята тъничка пръчица.

– Лоши чичовци сте вие. Такива големи, а пък лоши, – и след тези думи тръгна към нас с малката пръчица в ръка. След нея в мълчание тръгна групата старци и старици. И ние, до един започнахме да отстъпваме пред тях. Заднишком вървахме до самия кораб, стоящ на брега, после блъскайки се бързо се качихме по трапа. Когато вече сяххме да вдигаме трапа, капитанът внезапно видя, че на борда са и двамата пилота на въртолета.

– А вие къде сте тръгнали? Въртолета на кого оставяте? – извика

през кабината капитанът.

Въртолетчиците скочиха от кораба и хукнаха към техниката си.

Ние си отивахме оставили на брега варелите с горивото и палатките. Никой и не помисли да ги прибира.

Сътвори своето щастие

Когато Александър прекъсна разказа си, аз не можах да не изразя своята неприязън към него.

– Вие сте ми ясни. Палатките си били оставили. Варелите. Жалко, че само с едно побеляване сте се отгървали. Блажена е тя – Анастасия. Веднага е било ясно, всеки нормален човек от една дума би разбрал, като ви види. Би разбрал кой е пред него и какво иска. А тя душата си е изляла пред вас.

– Тя разбираше всичко. Защо сме дошли, какво искаме от нея. Разбираше. Но говореше не с тъмната страна на човешкото Аз. Тя игнорираше тъмната страна, общувайки само със светлото, което беше в душата на всеки. С това измени всички ни. Аз съм учен. От психологията се увличах.

– Ама че учен. За какво е нужна твоята наука, ако със задна дата мислиш.

– Затова се и случва така, че животът често по-бързо и точно устроява своите събития. При това Анастасия се оказа... Но не, ще се въздържа да ѝ давам определения.

– А защо реши, че след разговора ѝ с момиченцето съдбите са се променили? И на момиченцето и на майки му? Че и на селските жители.

– Казвам ти че се занимавах с психология. Като учен мога да ти кажа: Анастасия напълно промени жизнената програма на Анютка. Захвърленото за отглеждане при старците болно дете, малкото момиченце, седеше безпомощно в ъгълчето на мръсната къща и чакаше идването на майка си. Уверявах я: „Ще дойде твоята майчица. Ще играе с тебе, подаръци ще ти донесе.“ Уверявах, смятайки, че вършат добро дело с лъжата си. А майка ѝ в това време в града се пропиваше от отчаяние. Лъжливите уверения обричаха момиченцето на безплодни очаквания. Така и ние често чакаме, нещо само да ни падне отгоре. Някой да дойде и да ни направи щастливи, да ни измени съдбата. Дали заради това ние действваме вяло или изобщо бездействаме? Не се замисляме, че вече предостатъчно ни е дадено, и дошлият при нас трябва да посрещнем дори с подаръци. Анастасия промени съдбата, бъдещето, със своята простота и искреност. Като си помислиш само, с най-прости човешки думи може да се измени съдбата. Аз много пъти прослушах диалога на Анастасия с Анюта. Мисля, че ако някой друг беше поговорил по този начин с

момиченцето щеше да постигне същият ефект. И не нужно много, за да се говори като нея. Нужно е да не се лъже. Нужно е искрено желание да се помогне на човека. Да се помогне, а не просто да се съчувства. Нужно е да си свободен от кармически догми или, по-вярно е – да бъдеш по-силен от тях. Може да се поразсъждава за кармата, за безизходността, за кармическата предначертаност на малкото болно момиченце. Но Анастасия се оказа по-силна от тази предначертаност. Тя просто не ѝ обърна внимание. И друг би могъл така. Нали с думи се правеше всичко, с обикновени наши думи. Само че е необходимо, те да прозвучат на нужното място и в нужното време, в определена последователност да бъдат, а да се направи това с ума е трудно. Възможно е тази чистота на помислите, за която говори Анастасия, да подрежда думите автоматично в определена последователност, затова те са действени.

– Е, всичко това са теории, предположения. Трябва да се погледне и реалния живот, бъдещето. Ще се измени ли съдбата от някакви си думи или не. А и какво ли може да се измени в живота на това момиченце? Освен чудо да се случи.

– Чудото стана. Оказа се, че всички чудеса са в нас.

– Какво чудо е станало?

– Малката Анютка се препрограмира. Разчупи всички карми, своите и на обкръжаващите.

– Какво значи разчупи? Откъде ти е известно това?

– Известно ми е. След време, аз отидох пак в селцето. Реших да дам на Анютка моето радио, щом нейното пращи, и антена да им сложа на покрива. Минах по ремонтирано дървено мостче към дома на Анютка. По-рано то беше съвсем прогнило, а сега всички дъски бяха заменени с нови. „Ама че работа, – мисля, – откъде пък такова благоустройство?“ Видях дядото на Анютка да седи до входа и да си мие ботушите във ведрото. Поздравих се с него, разказах му за целта на идването ми.

– Ами добре, – казва дядото. – Влизай в къщата щом е така. Само че се налага да си събуеш обувките. Ред нов, виждаш ли, у нас е въведен.

На входа се събух. Влязохме ние с дядото в къщата. Там всичко е простишко, по селски, само че много чисто и уютно подредено.

– Внучката такъв ред въведе, – съобщи дядото. – Дълго се стара. Пода изтърка, всичко изми. Повече от седмица, от сутрин до вечер, като навита. Почива си и отново се хваща за чистенето. Накара ме и стените бели да боядисам. А сега, ако вляза с ботуши в къщата, на пода следи остават, и тя веднага взема парцала и започва да трие следите. Ами, по-

добре е да не оставям следи. Нямаме чехли. Вместо чехли, тя приспособи стари галоши. Обуй ги. Сядай.

Аз седнах до масата, покрита със стара, но чистичка покривка. На едно място покривката беше протрита и на тази част, колкото внимателно е могла да го направи детската ръка, беше пришит цветен плат във форма на зайче. По средата на масата стоеше ръбеста чаша, в която, сгънати на правилни лисчета стърчаха ъгълчета от листа от тетрадка, вместо салфетки.

– Гледам, че и вашето селце е започнало да се благоустройва. И на вас са обърнали внимание властите, дървеното мостче са ремонтирали, – казах аз на дядото. А той ми отговаря.

– Не властите работят при нас. Не им до нас на властите. Внучката ми Анютка се разшета.

– Как Анютка? Че тя е малка още, за да ремонтира моста. Там има тежки дъски.

– Тежки дъски. Да... За лов се стягах веднъж. Помолих съседката да наглежда Анютка. А моята внучка казва:

– Върви си дядо по твоите работи. Не се безпокой, аз сама ще се оправя с всичко. Само ми разреши да разрежа дъската, която стои до плевнята.

Учудих се аз, но си помислих, нека си играе детето, щом му харесва така да играе. Сложих дъската на една цепеница, дадох ѝ пила, трион и заминах на лов. После съседката ми разказа. Анютка извадила парчетата от разтрошената дъска на моста. С връвчица взела размера и по този размер започнала да разрязва дъската, която ѝ дадох. Половин ден, казва съседката, рязала, но се справила. После домъкнала дъската до моста, наместила я на това място, където била преди разтрошената.

– Но как тя, такава слабичка и тъничка, е могла да замъкне тежката дъска?

– С помощник се сдоби. Още преди два месеца се сприятели с една сибирска лайка. Бабка една почина в другия край на селото. Остави здравия пес. Още на погребението Анютка през цялото време го милваше. После му носеше храна. Лайката отначало не излизаше от своя двор, макар и да нямаше никого в къщата. Сама живееше старицата. Анютка няколко дни храни кучето. То тръгна един ден след нея, и така си ходи с нея непрекъснато. Помага стария пес на всичките причудливи хрумвания на внучката. И дъската помогнал да домъкне. С връвчица Анютка омотала единият край, и започнала да го тегли, а кучето захапало другия край, и така домъкнали дъската до мостчето. После Анютка поискала от

съседката гвоздеи, взела и моето чукче. И почнала да се опитва да закове с гвоздеи дъската на мястото ѝ. Но не успявала. Съседката видяла, как тя седи на мостчето, и се опитва да кове гвоздеите. Ръката си до кръв ударила с чука. Песът седи до дея, гледа и се зъби. Съседката се приближила, взела чукчето и заковала дъската с гвоздеите. На другия ден, надвечер, съседката видяла, как Анютка заедно с кучето влачи нова дъска. Нова дупка на мостчето да оправа.

– Ти какво Анютка, така ли ще слагаш на всички дупки нови дъски? Друга работа, моминска, не можеш ли да си измислиш? – попитала съседката. Внучката ѝ отговорила:

– Много е нужно леличко така да се направи, че мостчетата покрай всички къщи да са нови, без дупки. А то, ще пристигнат гости, ще дойдат в някоя къща, ще тръгнат по мостчето, а там – дупки, и ще се развалят на гостите веселото настроение. И майчицата ми, като дойде, може да се разстрои от непразничните мостчета.

Съседката заковала и втората дъска. А после започнала да се кара с всички. Ходи по дворовете, и вика:

– Ремонтирайте си мостчетата край къщите. Не мога да гледам как детето заради вашата немарливост се мъчи. Ръцете си до кръв изпотрепва.

– И както виждаш, ремонтираха си мостчетата, всеки край своя дом. За да не слушат как бабата се кара.

– А къде е сега вашата внучка? – попитах аз стареца.

– Боя помъкна към крайната къща, там навярно и ще ношува, при старците Лосини. Да... Там сигурно ще ношува...

– Каква боя, защо?

– Обикновена боя, блажна, ярко-оранжева. От кораба срещу риба я взема. Нова прищявка се всели сега във внучката ми.

– Каква прищявка?

– Тя реши, че всички къщи трябва весели да изглеждат. Радостни. Щом пристигне корабът, този дето събира наловената риба, тя им дава цялата риба за боя. А после занася кутията с боята в някоя къща. Моли да се боядисат рамките на прозорците. И старците боядисват. Скоро и моят ред ще дойде. Добре! Ще боядисам. Защо да не боядисам. Може и да е по-добре да се боядиса, ако къшурките по-весели ще изглеждат отвън.

– А откъде взема рибата?

– Сама я лови. Всеки ден я три, я две белорибици ще донесе сутрин, а се случва и повече. Поне веднъж да не беше донесла, ама не, хващат се

рибите на въдицата ѝ. А аз всяка сутрин с моя радикулит трябва да ставам. „Ставай дядо. Осоли рибата, да не се развали“. Всяка сутрин така, – мърмореше незлобливо старецът.

– Че как успява с такъмтите да се оправи? Сама?

– Нали ти казвам, че си има помощник, лайката, тази старата, сибирската. Песът е стар и умен, слуша я. Помага ѝ във всичките ѝ приумици. Въдицата ми с петте кукички взема Анюта, слага стръв на кукичката и – с лайката към реката вечер отива, място си има любимо. Единият край на влакното завързва на брега, после на пръчка връзва влакното, песът захваща пръчката и плува. Плува докато Анютка след него от брега говори: „Плувай Друже, плувай Друже“, така кучето носи въдичката докато Анютка му говори. А щом до мястото стигне, Анютка различно започва да му говори: „При мен Друже, при мен, Друже“. Кучето пуска пръчката и – обратно към брега. Е добре, хайде да спим.

Старецът се качи на печката. А аз полегнах на дървения диван. Събудих се на разсъмване, излязох на двора и видях. Долу до реката Анютка влачи такъмтите. Огромната сибирска лайка ѝ помага. Лайката ухапала пръстена вървеше назад. Те заедно теглеха такъмтите с доста добър улов. Анютка беше обува в гумени ботуши, поне три номера по големи от краката ѝ. Обува на бос крак. Когато уловът беше довлечен до брега, тя хвана сака и отиде да извади рибата. Лайката, опряна на лапи държеше пръстена. Анютка влезе във водата повече отколкото ѝ позволяваха ботушите, и водата започна да влиза през кончовите. Като излезе на брега, тя смъкна от кукичките три едри риби, сложи ги в торбата. После с лайката, хванаха връвта, повлякоха шперплата, на който лежеше тази торба. В Анютките ботуши водата шляпаше и ѝ пречеше да върви. Тя се спря, свали единият ботуш, после вторият и с боси крака стъпи на студената земя, изля от тях водата. Обу се в мокрите ботуши и отново продължи работата си. Когато заедно с лайката довлякоха сутрешния улов до входа, аз погледнах лицето на Анютка и се смях. Горящите в руменина бузи, блестящите от решителност очи и стаената на устните щастлива усмивка я правеха съвършено различна от жълто-бледното, преди болнаво момиченце. Анютка започна да буди дядо си, и той, пъктейки, слезе от печката, наметна се, взе нож и сол и отиде да чисти рибата. Докато Анютка ме черпеше с чай, аз попитах зашто в такава ранина всеки ден донася в къщи риба.

– Чичковците от кораба, който плава по реката, идват и я вземат. Дават ми пари. А още и боя за къщите ги помолих да донесат. Те я донесоха срещу рибата. И красив плат за рокля ми донесоха. За този плат им

дадох цялата риба, която бях хванала за седмица, – отговори Анюта и извади голям къс великолепен копринен плат. – Че той ще стигне не само за една рокля. Защо ти е толкова много? – попитах аз.

– Не е за мен. Това е за мамичка, подарък съм й приготвила, когато дойде, аз още и кърпа ще й подаря.

Анютка извади от изтъркания стар куфар вносни женски чоропогащи, бисерни мъниста, великолепна цветна кърпа.

– Нека не се разстройва мамичка, че не може да ми купи подаръци. Аз сега сама за нея всичко ще купувам. За да не мисли мамичка, че животът ѝ не е усял.

Гледах я как радостно ми показва подаръците за своята майка, как щастливо им се любува и разбрах: от безпомощното, очакващо нечия помощ същество, малката Анютка се е превърнала в активен, уверен човек. И е щастлива от това, че успява, а може би и от още нещо е нейното щастие... Сега си мисля, че щастieto е във всеки. То е определено ниво на осъзнатост. Само че с помощта на какво да се достигне това ниво, ето в кое е въпросът! Анастасия помогна на малката Анютка. Ще успее ли да помогне на всички останали? А може би ние сами трябва да се научим да съобразяваме...

Александър замълча и всеки от нас се замисли за нещо свое. Увит в полушубката, аз положих глава на гредата и се загледах в ярките северни звезди, струваше ми се, че бяха съвсем ниско над нас и също се грееха на пламъка от огъня. Опитах се да заспя.

Поспали три часа, на разсъмване ние с Александър отидохме към катера. Но преди да отблъснем катера от брега, Александър изведнъж ми заяви:

– Мисля... Уверен съм. Не си струва да ходиш в тайгата. Няма да намериш сега Анастасия. Никой няма да я намери и ти също.

– Защо?

– Заминала си е Анастасия. Отишла е дълбоко в тайгата. Не може да не е отишла. Ако тръгнеш, може да загинеш. Не си приспособен към тайгата. А пък трябва още да пишеш. Да изпълниш, което си обещал.

– За да пиша повече трябва да чуя отговорите ѝ на въпросите на читателите. За възпитанието на децата, за религиите...

– Няма да я намери сега никой.

– Какво си занараждал, няма да намери, та няма да намери. Знаем къде е поляната, ще я намеря.

– Няма да я намериш ти казвам. Тя не може да не разбира, че е започнала хайка за нея.

– Каква хайка? Местните ловци ли подкупва някой? Както вас с Егорич?

– А бе ние с Егорич се опитваме да убеждаваме, да не й пречат, да не я тревожат. Когато не успеем да убедим, откарваме на противоположния бряг. Местните ловци никой не може да ги подкупи, те си имат свои закони и ценности. За Анастасия те и преди тебе знаеха. Отнасяха се към нея с дълбоко уважение. Даже помежду си внимателно говореха. Няма да им хареса на ловците, някой страничен да видят в тайгата, пък и стрелят точно.

– Кой тогава може да прави хайка за нея?

– Този, който ни е направил към днешния ден такива каквито сме...

– А по-конкретно?

– А по-конкретно всеки сам да си направи сметка трябва.

– Е, какво все пак имаш предвид? Такива като Борис Мойсеевич?

– Какво той, той е само оръдие. Нещо незримо с нас си играе. И Борис Мойсеевич сега започна да разбира това, и този, който стои зад него, също, изглежда е разбрал.

Кои сме ние

– Преди месец Борис Мойсеевич отново идва в тези краища, – разказа ми Александър. Беше вече без охрана и помощници. Тих и замислен, намери ме. Говорихме си цял един ден. По-скоро това не беше разговор, а негова изповед. Не пред мен разбира се, а пред себе си изповед. Той ми подари копие от своя отчет за контакта с Анастасия. Аз направих извадки за теб, да ти прочета ако искаш?

– А за кого е правен този отчет?

– Не знам, и самият Борис Мойсеевич не знае. Със своя поръчител той се е срещнал в солидна зала с камина. Той се нарекъл представител на Международна Академия. А академии сега много се навъдиха, опитай да се справиш, коя е най-сериозната. Сега за сериозността, по големината на финансирането започнаха да съдят. Този поръчител във финансирането не се скъпил, цялото пътуване е платил в брой, премия немалка обещал и включване на отдела, ръководен от Борис Мойсеевич, в сериозна научна програма, свързана с Анастасия. Когато Борис Мойсеевич след връщането си се срещнал с него, поръчителят само бегло погледнал отчета. Изглежда, вече е бил информиран, хвърлил листите с отчета в камината, а на Борис Мойсеевич казал:

– Пред вас стоеше задачата да установите контакт с обекта „X“, както вие сам нарекохте Анастасия. Вие приложихте при изпълнение на задачата не само вашите научни методики и способност за убеждаване, но и насилие. Насилието – това е ваша инициатива. Ние решихме да удвоим хонорара ви за организацията на експедицията, но за в бъдеще ще прекъснем отношенията с вас. Получете хонорара си, – той показал дипломатическото куфарче стоящо до креслото, – и забравете за тази експедиция.

Борис Мойсеевич се опитвал да обясни, че насилието е станало случайно, че и на него самия тази история не му е приятна, и че той разбира каква вреда, за бъдещите контакти с Анастасия, е нанесла несръчността на тяхната група, и затова той, лично се отказва въобще от хонорара.

И тогава седящият до камината човек станал от креслото, и с нетърпящ възражения глас произнесъл:

– Ще ги вземеш. И ще си отидеш. Не беше заради работата твоего старание, а за пари. Тъй че вземи ги. Повече няма да ни трябваш.

Борис Мойсеевич взел куфарчето с парите и излязъл от голямата

зала-кабинет. Опитал се да раздели парите по равно между участниците в експедицията, но не всички ги взели. Тези пари сякаш подчертавали величината на нещо неприятно, сторено от хората, участвали в експедицията.

– Защо само извадки си ми направил от този отчет? – попитах аз Александър.

– Ако съдя по книгата, не обичаш много да четеш трудове, изобилстващи с неразбираеми за тебе термини. Постарах се да ти извадя главно-то и без особена терминология.

– Е и какво говорят за Анастасия?

Александър извади от джоба си печатни листи и ми прочете:

„Обектът «X» не може да бъде подложен на изследване по обичайните известни научни способности. Критериите за оценка, общоприети в научните кръгове ще създадат определени рамки, оставяйки извън тях неизвестни по-рано свойства и възможности на явленията, възникващи и свързани с отделни ситуации, най-често променящи се от психическото състояние на обекта «X». Като информационен източник в различни области на научните изследвания, обектът може да бъде ненадминат в сравнение с известните на науката източници. Самият обект най-вероятно не е носител на информация. Обикновен интерес към получаването и анализирането на информация няма, но при възникването на значима за него цел и, като следствие – желание, информацията постъпва при него в избран от някого вид и в необходимото количество, и мигновено може да намери практическо приложение от обекта «X».

Нашата група можа да даде само някои хипотези, потвърждавайки по «опитен» път редица изказвания на обект «X» относно растенията. Констатирахме факта на съществуването на лъча. Научните термини: «торсионно поле», «радиовълнови излъчвания» тук по-скоро не подходжат. Дори и да се използват, ще е заради това, че няма други, подходящи.

Най-невероятна и съмнителна, по наше мнение, се предполагаше че е възможността да се заложат в текста на книгата съчетания и знаци, по терминологията на обект «X», от «дълбините на вечността и безкрайността на космоса». По твърдение на самия обект – благотворно влияние на човека.

Ние предвиждахме да проведем серия опити, съпоставяйки параметрите преди и след четенето, на физиологическите изменения в човека, с помощта на прибори, използвани в медицината. Обаче сега това вече няма голям смисъл.

Сега вече сме принудени да признаем безспорността на тяхното съществуване. Тяхното въздействие се извършва не чрез физиологическите, материални органи, а на някакво неосезаемо, нематериално равнище на човешкия социум.

Създава се впечатление, че в средите на живеещото на земята същество от хора започва реакция, която не сме в състояние да контролираме, а следователно и да спрем.

Основният факт, потвърждаващ нейното съществуване, е психическата реакция на докосналите се до книгата хора. Разпитването, тестването, анализът на кореспонденцията на читателите свидетелстват за възникването у мнозинството на творчески порив, който се изразява във формата на поетически съчинения, създаването на рисунки, в песенно творчество. У мнозина се появява необходимостта да се докоснат до растения, да посадят растение, да сменят професията си. В отделни случаи след прочитането настъпва значително подобрене на самочувствието, изчезват симптоми на заболявания.

От нас беше проведен експеримент с тридесет човека, болни от различни заболявания. Беше им предложено четене на текста на книгата, в кабинет по психотерапия и лечебен сън. У двадесет и седем се наблюдаваше емоционална съсредоточеност, сън не настъпи, а в кръвта се повиши хемоглобулина. Ако се предположи, че реакцията на читателите се предизвиква от яркостта на литературно-художествения образ, то може да се твърди, че този образ по своето психологическо въздействие превъзхожда много пъти всички по-рано известни, включително класическите и библейските. Неоспоримостта на това заключение се доказва от процентното отношение на читателите изразили своето отношение в поетическа или друга творческа форма. Средностатистически то се изразява 1 към 19. При това самият стил на изложение на автора е прост до примитивизъм. Не са спазени установените канони на литературно-художественото творчество, в текста има граматически грешки. Но при това, тестирането на текста с компютърна програма «лекота на четене» показва, че тя е осемдесет и повече процента!

При непосредствения контакт с обект «X» ние наблюдавахме явление, никъде по-рано не срещано и не съответстващо на нито едно от наблюдаваните и описаните от уфолозите. Ние наблюдавахме кълбовидно енергийно съгъстяване, подобно на голяма кълбовидна мълния. Неговият енергиен потенциал превъзхожда съществуващите представи на днешната наука за силата на природната енергия. Неговата способност локално да променя гравитационното поле на земята, му дава

възможност в един миг да превърне в космически прах всичко, което не се държи с корени в земята. В момента на нашия контакт, гравитацията на земята беше променена незначително, но при увеличаване на неговите усилия ние и всички материални предмети бихме могли просто да се окажем в бездната на космоса, като при това, гравитационното поле около обект «X» не се променяше, което говори за възможност за избиращелност на действието. Изменението на земното притегляне беше предшествано от намаляване на синия спектър на дневната светлина. Като хипотеза може да се предположи, че така нареченото притегляне на земята зависи не от самата земя и нейната маса, а от светлинното налягане, излизашо от някои космически обекти, енергии или от създадената от някой обвивка на земята.

Обектът «X» независимо от възможността за получаване на големи обеми от информация, не се стреми да я анализира, и възприема полученото на ниво чувства, интуиция, откъдето се създава впечатление за навивност. Взаимоотношенията на обект «X» с енергийното кълбо са обикновени и прости, те се изразяват на ниво чувства, при пълно отсъствие на раболепност или преклонение. При взаимно уважение един към друг, те запазват пълна свобода на действията.

Наблюдаваното от нас светещо енергийно кълбо притежава разум и, което е най-невероятно – чувства, което не е отбелязвано от уфолозите при нито едно НЛЮ. Свидетелство за чувствеността служи това, че при контакт лъчите на енергийното кълбо милваха краката и косите на обект «X», и самото то с действията си реагираше на емоционалното състояние на обекта «X».

Едновременно с възможността за физиологическо въздействие на материята, видяният от нас обект владее способността за психическо въздействие.

Като хипотеза обект «X» може да бъде определен като човек, с който влизат в контакт представители на извънземна цивилизация, или с него общува някакво природно явление, неподлагано на изучаване от науката. Като хипотеза и самият обект «X» би могъл да се отнесе към една от извънземните цивилизации, но заявлението на самия обект: «Аз съм човек, жена.» – ни пречи да направим това. Подобно заявление ни поставя в задънена улица, тъй като възниква въпросът: «Кои сме ние тогава?» Или по-иначе: «По пътя на прогреса ли е вървяло човечеството или по пътя на регреса?»⁴⁴

Мутанти, сътворени от хората

– Добре, стига, – прекъснах аз Александър. – За мен Анастасия е отшелница. Дори да е с необикновени способности, но мисля, че тя е човек. По-добре да се надяваме на това. Ако във всичко се замисляш, можеш да полудееш. Пали, да вървим.

До забутаното селце катерът ни закара след четири часа. Когато вече слизах на познатия бряг, Александър също се смъкна от катера и пак за своето: – Отишла си е Анастасия. Помисли хубавичко, може все пак да отмениш похода си към полянката в тайгата.

– Тръгвам, – вдигнах раницата за да я сложа на гърба си и изведнъж видях, как Александър измъква от ножницата голям ловжийски нож. Хвърлих раницата и затърсих по земята нещо подходящо за отбрана. Но Александър, оголвайки до лакът дясната си ръка, внезапно сам се резна с ножа по ръката. Бликналата от раната кръв той покри с бяла ленена кърпа. После ме помоли да взема от катера аптечката и да му превържа ръката. Той ми подаде изцапаната с кръв кърпа.

– Вържи я на главата си.

– Защо?

– Поне ловците няма да те пипнат. По ранени те не стрелят.

– Те да не са глупаци твоите ловци. Ще се доближат и веднага ще видят бутафорията.

– Те не доближават. Защо да рискуват? Пътеки и свои места си има всеки. Ако човекът е тръгнал с добро към тайгата, то първо с ловците ще поговори, ще им разкаже за себе си, за намеренията си, ще съгласува похода си. Ако е с добро, те ще му помогнат, ще го посъветват и могат дори да го водят. За теб те не знаят нищо. Могат, без много да се изясняват, да те гръмнат, но по ранени не стрелят.

Взех изцапаната с кръв кърпа, вързах я на главата си.

– Може би трябва да ти кажа благодаря, но нещо не ми се иска благодаря да казвам.

– И не е нужно. Не съм за благодаря аз. Просто ми се иска поне нещо да направя. Когато тръгнеш да се връщаш, запали огън на брега. От време на време ще минавам наблизо, димът ще видя и ще те взема, ако можеш да се върнеш.

При приближаването ми към тайгата видях, че на около сто метра от мен вървят две кучета. „Навярно селски, – помислих. Добре би било

да са по-близо до мен, все пак с кучета е по-спокойно“. Дори опитах да ги помамя при себе си, но кучетата не приближаваха, а продължаваха да се движат успоредно на мен, така и влязохме в тайгата. Напразно ме плашеше Александър. Не ми стори тайгата заплашителна. Може би, заради усещането, че тук, сред тези дървета, живее Анастасия, а тя, макар и странен, е един добър човек. Но най-важното беше, че в тази тайга живее моят роден син. А значи и тайгата става за мен малко по-близка. Двадесет и пет километра от брега до поляната, да изминеш е по-трудно, отколкото по обикновен път, защото се налагаше ту повалено дърво да се прескача, ту храсти да се заобикалят. Когато с Анастасия вървах, покрай разговора не забелязвах тези прегради. Главното беше да не объркам посоката заради тях, и аз все по-често поглеждах компаса, мислех: „Как тя ходи до поляната без компас? Че и пътека никаква няма.“ Отдъхвайки след всеки час път, към пладнe се добрах до малка рекичка, около два метра широка. Когато вървахме с Анастасия, също пресичахме рекичка. Реших да мина на другият бряг и да направя дълга почивка на полянката до реката. Тръгнах по падналия в реката ствол на полуизгнило дърво. Дървото не достигаше съвсем до брега, и аз първо хвърлих раницата и после скочих сам. Но някак несръчно се получи. Кракът ми попадна в някакво коренище и се навехна или нещо се разтегна в него. Много силна болка прониза крака ми и дори в главата ми отекна. Полежах малко, опитах се да стана и разбрах, че няма да мога да вървя. Така си и лежах размисляйки какво да правя по-нататък. Опитвах се да си спомня, какво се прави, когато се навехне крак или се получи разтягане. Но не си спомнях добре, навярно болката ми пречеше да си спомня. После реших: ще лежа, ще хапна, може пък болката да започне да утихва. Ако се наложи ще запалю огън, ще пренощувам. На сутринта може и да се оправи кракът ми. Нали всичко постепенно заздравява в човека. И тогава отново видях кучетата. Вече бяха четири, а от другата ми страна – още две. И не отиваха никъде. Налягах на различни страни, на около десет метра от мен. Кучетата бяха от различни породи, едно – арделтериер, друго – боксер, останалите – мелези някакви. И малка булонка имаше сред тях. Козината на кучетата беше на сплъстени кичури, кльошави бяха, на арделтериера очите гнояха. Спомних си разказа на помощник капитана за подобни кучета. И от осъзнаването на ситуацията, даже болката в крака за известно време престанах да усещам. Помощник капитанът на щабния кораб разказваше, как хора, които искат да се отърват от своите четириноги, ги откарват някъде по-далеч и ги изоставят. Ако ги оставят в чертите на града, котките и кучетата се групират

около боклуджийските ями, даващи им поне някакво препитание. Когато откарват кучетата в отдалечени места, далече от градовете, те се събират на glutници и си набавят храна като нападат всякакви живинки. И хора, особено сами, нападат. Тези кучета са по-страшни от вълците. Те се стараят да издебнат ранена, или загубила сили жертва, нахвърлят се върху нея едновременно. Събрани на glutници, бездомни, озверелите кучета са по-страшни от вълците и затова, че по-добре от вълците, познават поведението на хората и ги ненавиждат. Те са озлобени срещу хората и ги дебнат като дивеч, като вълците. Особено страшно е, когато в такава glutница попадне куче, което е тренирано да напада хора. Аз имах куче и също съм го водил в платена кучешка школа. Там, между другите упражнения за изпълняване на всякакви команди, има и упражнение за нападение на човек. В кучешката школа инструкторът навлича ватена дреха с дълги ръкави, и кучето го учат да напада и да хапе настървено. Ако кучето изпълни добре упражнението, го поощряват за това, лакомство му дават. Наупражнявах се, умниците. Интересно, има ли поне едно същество на белия свят, освен човека, което би се занимавало с обучението на други видове същества в нападение над себеподобни? Обкръжилите ме кучета стягаха пръстена. Мислех си: „Трябва някак да им покажа, че съм още жив, че мога да се движа, да се отбранявам.“ Вдигнах къса пръчка и я метнах към най-близкото голямо проскубано куче. Кучето се извърна от пръчката и пак залегна. Наблизо нямаше повече пръчки. Тогава извадих от раницата две консервни кутии. Докато ги изваждах, най-малкото куче – булонката се прокрадна отзад, захапа ме за панталона и отскочи, останалите наблюдаваха. Навярно, останалите гледаха каква ще бъде реакцията ми на нападението на булонката. Метнах една кутия по най-близкия едър пес, друга – по булонката. Нямаше какво повече да хвърлям. В съзнанието ми настъпи безизходница. Представих си как кучетата разкъсват тялото ми и го рфат, а аз известно време ще съм още в съзнание и ще виждам всичко, и ще се гърча от болка, защото мигновено да убият, кучетата не могат. Нямам нищо в себе си за да умра бързо, без дълги мъки. Жал ми стана, че не занесох раницата с подаръците от читателите за Анастасия, и за сина ми в раницата рани детски нещица има, необходими за малко дете. Половината раница заемаха писмата от читателите с въпроси, молби. Много от писмата са необикновени, за душата, за живота, и, главното стихове има много, може и да не са професионални, не винаги в рима, но с нещо хубави. И сега всичко пропада. Ще изгние тук. И изведнъж от само себе си ми дойде наум. Реших да напиша бележка и да я сложа в найлоновия

чувал с писмата. Бележка! Ако някой намери раницата, нека вземе всичко от нея и парите също да вземе. А писмата от читателите, на дъщеря ми Полина да изпрати. И написах, тя да ги издаде, когато хонорарите за книжката се понатрупат достатъчно. Не бива да се допусне толкова искрени стихове напразно да пропаднат. Мнозина изобщо за пръв път пишеха стихове, от душа се бяха получили. И тяхното единствено в живота стихотворение ще пропадне. Трудно пишех тази бележка. Ръцете ми трепереха. От страх сигурно. За какво човек така се вкопчва в живота, даже в ситуации, в които е абсолютно ясно, че всичко е свършено? Но аз дописах бележката, сложих я в найлоновия чувал с писмата и завързах пакета по-стегнато, за да не влиза влага. И тогава видях, че обкръжаващите ме кучета започват странна маневра. Те едно след друго отпълязваха от мен. Някои се надигаха и гледаха в друга посока, не към мен, и отново залягаха, като в засада. Станах на крака да видя какво ги е отвлякло. И видях... Покрай ручея стремително тичаше Анастасия.

Тичаше със своя красив бяг, от който се развяваха златистите ѝ коси. Отначало се залюбувах на тази картина, но внезапно ме осени: кучетата са почувствали, че могат да им отнемат плячката и се готвеха за нападение. Изгладнелите, озверели песове ще се бият за своята плячка докрай. Сама, Анастасия нищо не би могла да направи с тях. Песовете ще я разкъсат, и аз завиках, колкото сили имах:

– Спри! Спри Анастасия! Кучета. Песове има тук озверелен. Спри! Анастасия ме чу, но ни най-малко не забави стремителния си бяг. Само ръка вдигна нагоре и помахаша. „Какво направи тя, – помислих си, – сега и явлението, онова необичайното, няма да може да ѝ помогне“. Бързо-бързо извадих от раницата си стъклени бутилчици с детски сокове. Започнах да ги хвърлям по кучетата, опитвайки се да привлека вниманието им върху себе си. С едната бутилка улучих, но кучетата не обръщаха на моите опити никакво внимание. Разбираха, навярно песовете, кой за тях е реалната заплаха. Те се хвърлиха към Анастасия едновременно от всички страни веднага щом тя влезе в техния кръг. И тогава... Ех, тази картина трябва само да се види. Анастасия превърна цялата енергия на своя бяг във въртене. Изведнъж с цялият си устрем тя рязко и бързо се завъртя, както правят балерините на сцената, само че по-бързо. Ударих се във въртящото се като пумпал тяло на Анастасия, кучетата се разлетяха в разни страни, без да ѝ причинят никаква вреда, но веднага станаха, готови за ново нападение срещу спрелия въртенето си човек. Запълях към Анастасия. Тя беше облечена в своята къса рокличка. Ако имаше поне ватенка, нея по-трудно биха прехапали кучетата. Анастасия се

отпусна на едно коляно в кръга от озлобени, полупобесняли от глад кучета, и лицето ѝ не изразяваше страх, тя ме гледаше и бързо говореше:

– Ти само не се плаши. Почини си мъничко. Отпусни се. Не се безпокой, те нищо не могат да ми направят, тези гладни кученца. Не се безпокой.

Два яки песа, отново от различни страни, се хвърлиха върху стоящата на едно коляно Анастасия. Без да престава да говори нещо, тя, с мълниеносно движение, едновременно с двете ръце, по време на скока им, хвана всяко куче за предната лапа и го превъртя във въздуха, едва отмествайки тялото си така, че двете кучета да се сблъскат едно в друго и да се плъснат на земята. Песовите отново залегнаха, навярно, обмисляйки нова атака, те се готвеха да атакуват, но не нападаха. Анастасия стана, метна ръка нагоре, после рязко я спусна и два пъти плясна по крака си. Иззад близките храсти мигновено изкочиха четири яки вълка. В техните стремителни скокове имаше голяма решителност и изглеждаше, че няма да мислят, в какво количество е и каква сила има стоящият пред тях противник. Те ще влязат в бой с него. Подвивайки опашки, кучетата се спуснаха да бягат. Вълците се пронесоха край мен, облъхвайки ме с горещия си дъх. След тях, като се опитваше с всички сили да не изостане, плетейки крака, с дребни бързи скокове се носеше малко вълче, подобно на кученце овчарка. Като се изравни с Анастасия, то изведнъж запръ с четирите си лапи, даже се преметна. Скочи и два пъти лизна прясната драскотина на босия крак на Анастасия. Анастасия бързо хвана вълчето напреки за тялото и го вдигна от земята:

– Ти къде? Рано ти е. Малък си още.

Вълчето се загърчи в ръцете на Анастасия, заскимтя като кученце. Успя да се изтръгне, или пък тя сама го пусна. Щом се оказа на земята, вълчето бързо лизна още веднъж драскотината и се спусна да догонва вълците.

– Но защо? – започнах да говоря аз на притичалата към мен Анастасия, която весело се смееше и докосваше ръцете и краката ми. – Защо не извика веднага вълците? Защо?

– Не се вълнувай, моля те. Нужно е да се покаже на кученцата, че човекът винаги е по-силен от тях. От вълците, те и така се боят. А хората започнаха да нападат. Сега няма да нападат човека... Ти не се вълнувай. А аз, когато почувствах, разбрах, че идваш... Хукнах да те посрещна. Защо така рискува? Тръгна... Аз те загубих отначало, после се досетих...

Анастасия изтича настрани, откъсна някаква трева, после потърси

на друго място и отново откъсна трева. Разтри тревата и внимателно я втри в крака ми с влажните си длани. И не спираше да говори:

– Ще мине. Бързо ще мине. До сватбата ще заздравее.

Забелязах, че тя употребява разни поговорки и я попитах:

– Ти откъде научи поговорките?

– Слушам понякога, как хората говорят. За да се науча, по-голям смисъл да влагам в кратка фраза. Не ти ли харесва?

– Не на място се получава понякога.

– А понякога все пак на място? Добре е когато е на място.

– Кажу Анастасия, далече ли е още до твоята полянка?

– Половината път си минал, сега двамата бързо ще стигнем.

– Бързо, навярно няма да стане, докато ме боли кракът.

– Да, още малко ще поболи. Нека си почине кракът, а аз ще ти помагам да ходиш. Да вървим, ще ти помогна, – Анастасия леко вдигна тежката раница, обърна се с гръб към мен, отпусна се на коляно и предложи: – Ти се хвани за мен. Седни на мен. На гърба, – тя говореше така бързо и решително, че аз се качих на гърба ѝ, и я прегърнах през врата. Анастасия бързо стана и леко на подскоци побягна. И все говореше и говореше:

– Не ти ли е тежко? – попитах след известно време.

– Собствения товар не тежи, – отговори Анастасия и добави през смях. – Аз съм и кон, и бик, и жена и мужик.

– Спри, чакай да слеза. Сам ще опитам да вървя.

– Но на мен не ми е тежко. Защо сам?

– А ти какво за мужика? Аз и жена и мъж ли съм?

– Но това е просто поговорка. Не на място ли я казах? Обиди ли се?

– Не е важно, просто искам да пробвам сам да ходя. Ти само раницата поноси още малко.

– Ако сам ще ходиш, тогава кракът трябва да почине още час. Ти засега поседни, а аз бързо, аз ей сега... – Анастасия избяга за известно време. Върна се със стиска различни треви и отново започна да ги втрива в крака ми около стъпалото. После седна до мен, хитро някак и с усмивка гледа и ме пита:

– Кажу Владимир, какво има в раницата ти?

– Някои писма от читателите. Подаръци за теб от тях. И аз съм купил нещо за детето.

– Можеш ли сега докато почиваме да ми покажеш подаръците?

– А детенцето, сина, ще ми покажеш ли? Няма ли да кажеш че не трябва да ме вижда докато не се очистя?

– Добре. Ще ти покажа нашия син. Само че не веднага. Утре ще ти го покажа. Отначало ще разбереш малко, как трябва да общуваш с него. Бързо ще разбереш, като видиш.

– Утре да бъде.

Аз развързах раницата и започнах да вадя отначало подаръците за Анастасия. Тя вземаше грижливо в ръце всяка вещь, с интерес я разглеждаше, галеше я. Започна да звъни с валдайските камбанки, които ѝ подари Олга Сидоровна. А когато ѝ подадох красива голяма кърпа на цветя, подарена също от много добра жена – Валентина Ивановна, веднага разбрах: – Жените са си жени, много общо у тях има. Анастасия взе кърпата, разгърна я. После извърши с нея разни манипулации. Върза я на главата си, така както на шоколада с картинка „Альонушка“ и още по някакъв начин. През смях завръзваше кърпата на талията си, като циганка, намяташе го на раменете си и се разхождаше пред мен в някакъв народен танц. После го сгъна внимателно и го сложи на наредените по тревата подаръци като каза: – Владимир, ти кажи, моля те, на всеки човек. Предай от мен – „благодаря“ на всяка една жена за топлотата на душите им, предадена с тези подаръци.

– Ще предам на когото видя. Но повече нямам какво да ти покажа. Останалото не е за тебе. За сина е. Всичко необходимо. Ти не можеш да ползваш това, аз ще ти покажа на място, като стигнем.

– А сега защо не искаш? Все едно седим, почиваме. Така ми е интересно да видя.

Аз не исках да показвам на Анастасия това, което бях купил за сина, защото помнех думите ѝ при нашата първа среща: „На теб ще ти се прииска да купиш за сина всякакви безмислени дрънкулки, но те не са му нужни, те са нужни на теб. За собствено удовлетворение. Колко съм добър, грижлив“. Но все пак се реших да ѝ ги покажа защото и на самия мен ми беше интересно, как тя ще се отнесе към достиженията на нашата цивилизация в грижата за децата. Започнах да показвам на Анастасия памперсите и да ѝ разказвам как те ефективно действат за попиване на влагата, когато детето се подмокри в тях, да разказвам всичко онова, което бях видял в рекламите по телевизията. Детските храни ѝ показах.

– Виждаш ли Анастасия, това са детски храни, те са просто – шедьовър. В тях има всички вещества, необходими за детето, витаминни добавки също има. А главното – може да се приготви без проблеми. Разваряш в топла вода и кашата е готова. Разбра ли?

– Разбрах.

– Е, ненапрочно значи, димят комините на заводите в нашия

технократски свят. Има между другите и комини на заводи, които произвеждат такива детски храни, опаковката виждаш ли, на опаковката е изобразено красиво дете, розовичко, усмихнато.

– Виждам

Накрая ѝ показах детският конструктор и веднага изкоментирах:

– Това е детски конструктор. Конструкторът не е безмислена дрънкулка. Тук е написано, той е специално разработен за развитието на детето. Може от него кола да се направи, както е показано на картинката, може влакче, самолет, къща. Но той малко по-късно ще затрябва на сина ни. Сега, разбира се, още му е рано да осмисля кое как се движи и лети.

– Защо рано? Тъкмо сега той осмисля това, – отговори Анастасия.

– Виждаш ли. Конструкторът ще му помогне за това.

– Така ли смяташ? Сигурен ли си в това?

– Тук не е само моята увереност, Анастасия. Така смятат и учените, психолозите, които изучават детската психика. Виж, в анотацията те пишат своето заключение.

– Добре, добре, Владимир. Ти не се безпокой. Ще направиш всичко както сам смяташ за нужно. Само моля те, погледай първо как живее нашият син. Сам ще определиш тогава, какво му е необходимо на първо място.

– Добре. Както кажеш. – зарадвах се аз, че Анастасия не започна да оспорва необходимостта от донесените от мен вещи. – Сам ще погледна и ще определя.

– А засега хайде да скрием твоята раница. После като определиш коя вещ ще е нужна на първо място, аз ще изтичам и ще я донеса или цялата раница ще донеса. Сега е тежко да я носим. Кракът те боли, а не искаш да те нося.

– Добре, хайде засега да я скрием – съгласих се аз. Само писмата ще вземем. В тях има много въпроси към тебе. Не всички съм ги запомнил.

– Добре, писмата ще вземем, – съгласи се Анастасия. Тя взе пакета с писмата. Аз се подпрях на рамото ѝ, и ние тръгнахме към поляната на Анастасия.

Здравей дом

Едва късно вечерта пристигнахме на поляната на Анастасия. Както и преди, на нея нищо нямаше. Никакви постройки. Даже колиба нямаше. Но се получаваше усещане, сякаш си си дошъл в родния дом. Даже настроението ми се повиши, и покой настъпи в мен. Прииска ми да заспя. Може би заради това, че с Александър цяла нощ говорихме. „Хайде де, – помислих, – абсолютно нищо няма, а усещам, като че в къщи съм си дошъл. Явно, усещането за дом не в това, каква ти е по големина къщата, или даже замъка, а в нещо друго“.

Анастасия веднага ме поведе към езерцето и предложи да се изкъпем. Не ми се искаше изобщо да се къпя, но помислих, че е по-добре засега да я слушам за всичко, за да видя сина си. След къпането, когато излязох на брега, по-студено отколкото във водата ми стана. Анастасия с длани изтриваше водата от мен, с някаква трева ме разтри и тялото ми сякаш се сгорещи. После ми подаде своята рокличка и през смях ми каза:

– Облечи я, моля те Владимир, това ще ти бъде пижамата. А дрехите ще намокря и ще изпера. Мирисът им е силен.

Аз облякох роклята на Анастасия, защото разбрах: трябва да се премахне миризмата.

– Това защо е, да не се изплаши синът ли?

– И за него, – отговори Анастасия.

– Но само с роклята ще ми е студено да спя.

– Не се безпокой всичко вече съм направила. Ти ще се напиш, няма да ти е студено. Под главата си сложи пакета с писмата, той ще ти замени възглавницата. Всичко съм измислила, ще се напиш и няма да замръзнеш.

– Пак с мечката ли да се топля? Няма да спя с мечката, по-добре сам да се оправя някак.

– Така съм ти постлала, че няма да е студено или горещо.

Ние се доближихме до онази землянка, където по-рано бях спал. Анастасия отстрани надвисналите над входа клонки. Усетих приятен аромат на сухи треви, влязох в землянката, зарових се в тревите, с приятна отмала сънят обви всичко наоколо.

– Можеш да се покриеш с блузата, но и без нея няма да ти е студено. Ако поискаш аз също ще легна до теб после. Ще те стопля, – през

съня чух аз думите на Анастасия и ѝ отговорих.

– Не трябва. Ти по-добре при сина ни иди, стопли го...

– Не се безпокой Владимир. Нашият син с много неща вече самостоятелно се справя.

– Как може самостоятелно, той е мъничък... – Повече нищо не можеш да говоря, потъвайки в сън на дълбоко, спокойно блаженство.

Ново утро, като нов живот

Събудих се сутринта. А настроението ми – толкова необичайно добро, че лежа и си мисля: няма да се движа, за да не си отиде такова добро настроение. И що за нощ беше тази, за да се усещам сутринта, сякаш тялото ми се е къпало в любов. На дневна светлина ми стана ясно, защо нито горещо нито студено не ми беше през нощта. Лежах, потънал в суха трева и цветя, които излъчваха приятен аромат и топлина. Читателите питат често, как Анастасия през зимата при лютите сибирски студове не замръзва, а толкова просто е всичко: В купа сено ако се заровиш, никакъв студ не е страшен. Наистина тя се сгръва по още някакъв начин, ходи полугола дори при пет градуса и не мръзне, и даже се къпе при такава температура и не трепери когато излиза от водата. Още си мислех докато лежах в блажество в сухата трева: „Ето, настава утро или нов ден идва, а впечатлението е такова, сякаш настъпва началото на нов живот. Ако можеше така да бъде всяка сутрин, тогава за един живот, като че ли хиляди векове преживяваш и всеки век е прекрасен както това утро. Но как да се направи така, че всеки нов ден да бъде прекрасен като това утро?“ Започнах да се надигам, едва след като чух веселият глас на Анастасия:

– „Който рано става, господ нему дава“

Излязох от нощната прекрасна спалня. Тя стоеше горе, точно до входа. Златистите ѝ коси бяха заплетени на плитка, а отдолу косата с тревички беше завързана, като с панделка. Новата прическа също ѝ отиваше.

– Да вървим към езерото, да се измиеш и облечеш, – продължи Анастасия, премятайки плитката отпред като кокетка.

„Жените са си жени“, – помислих аз, а на глас казах:

– Много ти е красива плитката Анастасия.

– Красива. Наистина ли? Много, много красива? – засмя се тя, завъртайки се.

Ние побягнахме към езерото. На брега, на клоните и по храстите висяха ризата, панталоните, потника, всичко което снощи бях оставил. Пипнах ги, оказаха се сухи.

– Как са успели да изсъхнат така бързо.

– Помогнах им, – отговори Анастасия. – Облякох ги и потичах малко с твоите дрехи, така изсъхнаха бързичко. Сега ще се изкъпеш и ще се

облечеш.

– А ти ще се къпеш ли?

– Аз вече направих всичко необходимо за срещата с деня.

Анастасия преди да вляза във водата натри тялото ми с някаква каша от трева. И когато се гмурнах, наоколо водата закипя, малко ме щипеше по тялото, но когато излязох от водата, беше здраво. Сякаш всички пори на тялото изнтензивно задишаха сами и всяка сама поемаше въздух. Да се диша изобщо стана по-леко, свободно. Анастасия, весела и игрива, започна отново както вечерта да ме изтрива с ръце. Когато изтриваше гърба ми, изведнъж почувствах как нещо горещо ме плисна. Веднъж, втори път, и аз рязко се обърнах, а тя с две ръце притискайки гърдата си ме изпръска с гореща струйка кърма право в лицето, после и по гърдите. И после със смях ме разтри бързо-бързо. – Защо правиш това? – попитах аз, както се оправих от изненадата.

– Защото! Защото! – смее се Анастасия, после ми подаде панталоните и ризата. Те също миришеха не така както преди, веднага го забелязах като ги обличах. И казах твърдо на Анастасия:

– Край, направих всичко, както искаше. Сега хайде да ми покажеш сина.

– Добре. Да вървим. Само че Владимир, моля те не се опитвай да се доближаваш до него веднага. Понаблюдавай го, опитай се да го разбереш.

– Добре, ще го наблюдавам. И ще разбера.

СИНЪТ

Отдохме до вече познатата ми полянка. До храстите в края на полянката Анастасия ми каза:

– Тук ще поседим тихичко, ще погледаме, той сега ще започне да се събужда, и ти ще го видиш.

До дървото в края на поляната лежеше на една страна мечка, но никакво дете не виждах. Вълнението все повече ме завладяваше и сърцето ми започна силно да бие.

– Къде е той? – все повече вълнувайки се, попитах Анастасия.

– Гледай по-внимателно, – отговори ми тя. – Ето главичката и крачетата му стърчат под лапата на мечката. Той спи на нея, между лапите ѝ, там е меко и топло, над него тя държи лапата си, не го притиска, само леко го прикрива с лапа.

И аз видях. Той лежеше върху мечката. В пуха, под едва повдигнатата предна лапа. Мечката лежеше настрана, без да мърда, и само главата си въртеше от една на друга страна, вирайки се. Мъничките крачка се размърдаха в дълбоката козина на мечката, и веднага тя вдигна леко лапата си. Малкият се събуждаше. Когато мръднеше ръчичка, мечката вдигаше лапа, когато отпускате ръчичката си, тя отново го покриваше. Само лапата и главата си движеше, а туловището ѝ не помръдваше.

– Та тя какво, така ли лежи без да мърда, не ѝ ли е неудобно, през цялото време в една поза?

– Тя може дълго да лежи така, без да мърда. И съвсем не ѝ е трудно. Примира от възторг, когато той допълзи в своето креватче. И изобщо сега тя стана една такава важна. Отговорна. Даже приятеля си не допуска до себе си, когато стана време да си имат свое потомство. Това не е много хубаво. Но като поотрасне малко нашият син, тя ще пусне при себе си своя приятел.

Слушах Анастасия и без да откъсвам очи гледах как отново се задвижиха малките крачета под огромната лапа на мечката. После лапата се вдигна нагоре. Малкият движеше ръчки, вдигна главичка и изведнъж замря. – Защо престана да се движи, пак ли ще заспива? – попитах Анастасия.

– Погледни по-внимателно, той се изпишка. Пак не успя мечката навреме да го пусне на тревата, или пък не поиска, глези го тя, – малко фонтанче се изливаше върху козината на мечката. Тя, както и

малкият, лежеше замряла, даже престана да движи главата си и лапата, докато не спря това фонтанче. После мечката стана, преобръщайки се на другата страна, и малкият се изтърколи на тревата.

– Добре. Ето виждаш ли, тя съобразява, че той сега ще продължи със своята голяма работа, нашият малък човек, – весело съобщи Анастасия.

Мъничкото човешко телце лежеше на земята и се напъваше. А над него стоеше огромната мечка и, изглеждаше, че помага с ръмженето си, сякаш самата тя се напъваше с него. Малкият се обърна по коремче, раздвижи ръчички и запълзя на четири крака по тревата. Дупето му беше малко изцапано и мечката пристъпи към него и го лизна, както бавачка, изчисти изцапаното. Езикът ѝ бутна малкия и той падна на коремчето си, но веднага стана и запълзя по-нататък, а тя, мечката, отново след него и отново го лизна, макар че вече всичко си беше чисто.

– Как мислиш Владимир, би ли могла тя да смъкне памперса, а после да му сложи нов? – тихо попта Анастасия.

– Добре де, – също шепнешком отговорих аз, – и така всичко е ясно.

Малкият се обърна на гръб и когато досадната мечка отново го лизна между крачетата, той се изхитри и малката ръчичка се вкопчи в козината на мечешката муцуна. Подчинявайки се на явно незначителното усилие на ръчичката, мечешката глава легна на земята в краката на малкия, той я хвана за муцуната с една ръка, а с другата се протегна и започна да се катери нагоре по главата.

– Къде отива той?

– Към очите на мечката. Блестят ѝ очите, на него му е интересно, и винаги иска да ги пипне.

Малкият лежеше по коремче на мечешката муцуна и разглеждаше очите ѝ, после се опита с пръстчета да ги пипне, но мечката веднага премигна. Пръстчето се натъкна на клепача. Още малко почакал и не видял повече блестящото око, малкият започна да се спуска по муцуната, попълзя малко по тревата и замря, нещо разглеждайки по нея. Мечката стана и два пъти изрева.

– Така тя вика вълчицата. Трябва и самата тя да се почисти, да хапне. Сега ще видиш как приятелски ще разговарят една с друга, – изкоментира Анастасия.

След известно време в края на поляната се появи вълчицата, но мечката посрещна нейното появяване не с приветствен, а със страшен рев. И вълчицата се държеше съвсем не дружелюбно. Тя огледа цялата

поляна. С пружинираща походка се разходи малко по нея, залегна, направи силен скок, пак залегна, сякаш се готвеше да нападне.

– Къде им е дружелюбието? – попитах аз. – Защо я извика мечката, а сега така страшно реве по нея? И вълчицата също заплашително се държи?

– Те така си говорят помежду си. Мечката с рева си спира вълчицата, за да види всичко ли е наред с нея. Дали не е болна от нещо, не е ли опасно да я допуска до човешкото дете. Достатъчно ли е силна за да го пази. Вълчицата показва че всичко с нея е наред. На дело показва, не с думи. Ти видя как тя походи, и скочи достатъчно високо.

Действително мечката след като понаблюдава вълчицата спокойно закрета и напусна поляната. Вълчицата легна на тревата недалеч от малкия. Той известно време разглеждаше, пипаше по тревата, после като забеляза вълчицата запълзя към нея. Когато допълзя, започна да пипа муцуната ѝ, с пръстчета галеше зъбите в отворената вълча паст, потупваше с ръка езика. Вълчицата го лизна по лицето, после малкият Владимир припълзя към корема ѝ, попипа гърдите ѝ, облиза ръката си и се намръщи.

– Идва му времето за ядене, – отново заговори Анастасия. – Но още не толкова изгладнял, че да яде млякото на вълчицата. Аз сега ще се отдалеча за малко, а ти постой на края на полянката, ако те види и се интересува от теб сам ще припълзи до тебе. Само не го вземай. Той е вече човек, и макар да изглежда мъничък, безмислени шегички няма да приеме. При това, ще се извърши насилие, ако без негово съгласие го вземат на ръце. Няма да те разбере, ако го хванеш против волята му. Дори да е от добри подбуди, но против волята му. Ще оставиш за себе си неприятно впечатление.

– Добре няма да го хващам. Така ще поседя. А вълчицата няма ли да ме погне?

– Сега ти миришеш така, че няма да те пипне.

Анастасия два пъти плесна по бедрото си, вълчицата стана, погледна към нея, към детето, отново заиграло се с някаква буболечка, и притича към Анастасия, която застана плътно до мен и извика вълчицата да се приближи и с жест ѝ показва да легне.

– Може би да я погаля, че да се приятелим окончателно, – предложих аз.

– Няма да ѝ хареса покровителствената фамилиарност от твоя страна. Тя всичко разбра и няма да те закача, но и показно превъзходство няма да търпи, – отговори Анастасия. Изпрати вълчицата пак на поляната

и хукна по някакви свои дела, като обеща да се върне скоро.

Аз излязох иззад храстите, откъдето ние с Анастасия крадешком наблюдавахме ставащото на поляната. Излязох и седнах на тревата на десетина метра от малкия Владимир. Така и седях на тревата около петнадесет минути. А той към мен – нула внимание. Помислих, че ако продължавам да седя така тихо, той никога няма да ми обърне внимание. Цъкнах с език два пъти. Малкият обърна глава и ме видя. Синът ми! Моят син с интерес, без да се откъсва ме гледаше, и аз с вълнение го гледах, даже тялото ми започна да се загарява от вълнение. Искаше ми се да притичам, да вдигна на ръце малкото телце, да го стисна, да го притисна към гърдите си. Но молбата на Анастасия, а главно присъствието на вълчицата ме сдържаха. И тогава моят мъничък син запълзя бавно към мен. Гледа ме и пълзи. А в гърдите ми сърцето така заби, че започна да се чува. За какво така бие, ще изплаши малкия, както се е разхлопало. А той пълзеше и пълзеше и отново нещо в тревата го заинтересува, и започна да протяга ръце към някаква буболечка. После я заразглежда на ръката си. Три метра. Само три метра не достигнах да допълзи до мен моят малък син.

Заради някаква буболечка. И що за свят има в тази трева, що за живот, който така го интересува. Ама че правила и порядки горски има тук. Пред детето е родния му баща, а него буболечката повече го интересува. Не трябва да бъде така. Трябва детето да разбира – бащата е по-важен от буболечката. Внезапно малкият отново вдигна глава към мен и се заусмихва с беззъбата си устичка и бързо, по-чевръсто от обикновено запълзя. Вече се приготвих да го хвана, но той пропълзя покрай мен, без да ми обърне внимание. Огледах се и видях: отзад, малко встрани от мен стоеше усмихващата се Анастасия. Тя приседна и сложи ръка на тревата с дланта надолу. Усмихващият се малчуган пълзеше към гърдите ѝ. Анастасия не го хвана, а само леко му помогна да долази, само малко му помогна да достигне до гърдта ѝ. Момченцето вече лежеше на ръцете ѝ, пляскаше с ръчички по оголената майчина гърд и се усмихваше на Анастасия. После той докосна и погали зърното на гърдта ѝ, залепи устни към него и започна да суче. Анастасия само веднъж погледна към мен, и то сложи пръст на устните си, показвайки ми да мълча. И аз седях в мъчание през цялото време, докато тя го хранеше. Изглеждаше сякаш Анастасия през това време ме е забравила напълно. И за целия обкръжаващ свят не мислеше. Тя през цялото време гледаше само сина ни. И още изглеждаше, че те някак общуват един с друг, защото момченцето сучеше-сучеше, откъсваше се за малко и гледаше лицето на

Анастасия. Понякога гледаше с усмивка, понякога – сериозно. После затихна и известно време спа на ръцете ѝ. Когато се събуди отново се заусмихва и Анастасия го сложи да седне на ръцете си, поддържайки го за гърба. Лицата им бяха едно до друго, и малкият докосваше с ръце лицето на Анастасия, притисна се с бузка към нея, и тогава отново ме видя. И отново замря за малко, разглеждайки ме с интерес. Изведнъж той протегна ръчичка, поддаде с телцето си към мен и произнесе „е“. Аз неволно протегнах ръце към него и Анастасия тутакси ми го подаде. Аз държах в ръце мъничкото телце на моят роден, толкова желан син! Забравих всичко на света. И много силно поисках да направя нещо за него. Малчуганът пипаше лицето ми, докосваше го с устни, и отдръпвайки се мръщеше, явно го бодеше небръснатото ми лице. А после, сам не знам как се получи, нетърпимо ми се прииска да целуна малката топла бузка. И аз се реших да го целуна! Но вместо целувка, не знам защо, два пъти бързо близнах бузката му, както правеше вълчицата. Малчуганът се отдръпна от мен и удивено замига с очички. Звънкият разливист смях на Анастасия запълни поляната. Малкият тутакси протегна към нея ръце и също се засмя, задържа се в ръцете ми, и аз разбрах, той моли да го пусна, моят син си отиваше от мен. Подчинявайки се на волята му, и на установените тук правила за общуване, аз внимателно го пуснах на тревата. Той веднага тръгна да пълзи към Анастасия и тя смеейки се скочи и като ме заобиколи от другата страна, седна съвсем близо до мен. Малкият веднага зави и усмихвайки се допълзя до нас, качи се в ръцете на Анастасия и с ръчички отново докосна лицето ми. Така за първи път аз общувах със сина си.

Каква е мисията на бащата?

Когато заспа моят син, моят малък Владимир, Анастасия хукна по някакви свои работи, а аз се разхождах из гората сам и мислех, без да забелязвам нищо наоколо. Едновременното чувство на радост и досада не ме напускаше. Седнах под кедъра на брега на езерото и реших: Така ще стоя без да мърдам, докато не измисля, какво като родител мога да допринеса за своето дете. Трябва да измисля нещо такова, за да почувства той, че главен е бащата. Когато дойде Анастасия, отначало не ми се говореше с нея. Именно нейният смях отвлече сина ми от мен. Анастасия тихо седеше до мен, обхванала коленете си с ръце, замислено гледаше спокойната вода на езерото. Тя първа заговори:

– Не ми се обиждай, моля те. Така смешно изглеждаше отстрани вашето общуване. Не се удържах.

– Въпросът не е в моята обида.

– А в какво?

– Много читатели в писмата си за възпитанието на децата питат, молят те за системата на възпитание всичко да разкажеш и да я опиша в следващата книга. А какво да описвам тук? Няма никаква система, всичко е наопаки. У вас тука е антисистема някаква. Какво например в такава ситуация бащите трябва да правят, може да попита читател.

– Ти точно го определи – антисистема, нея и опиши.

– На кого ще е интересно това? Хората искат смислени книжки, където е казано, какво трябва да се прави с детето когато е на един, после на два месеца и така нататък. По часове се разпределя. Режим на хранене се предлага в книжките. Система за възпитание се предписва в зависимост от възрастта. А тук – пълно снизхождение към прищявките на детето. Всезадоволеност някаква.

– Кажи ми Владимир, какъв би искал да видиш нашия син когато порастне?

– Как какъв? Разбира се щастлив, нормален, преуспяващ в живота човек.

– А много ли щастливи хора има сред твоите познати?

– Щастливи? Е, съвсем щастливи, може да са малко. Всеки си има нещо не наред. Ту парите не стигат, ту в семейството неприятности или болести някакви се вкопчват. Но аз бих искал моят син да избегне всякакви неприятности.

– Помисли как би могъл да ги избегне, ако ти предварително го вкараш в системата, по която възпитават всички? Помисли, може би съществува някаква закономерност в това, че всички родители искат да видят своите деца щастливи, а те израстват и стават като всички. Не много щастливи.

– Закономерност? Каква е тя? Ако знаеш, кажи я.

– Хайде заедно да помислим каква е.

– Да, над това хората отдавна мислят. За това изобретяват различни системи за възпитание, разписание по часове, за да намерят най-оптималната система.

– Ти погледни наоколо по-внимателно, Владимир. Растат дървета, треви, цветя. Как може да се предприше предварително по дни, часове, кога да се поливат. Няма да поливаш цветята, когато водата от небесата ги полива, само защото някой мъдро е предписал ден и час за поливане.

– Е, това е прекалено. Това е глупост някаква, а не пример за възпитание на децата. Такова не може да се случи в живота.

– Но става нявсякъде и с всички в живота. Каквато и да е системата. Тя си е само система. Винаги е насочена към това, сърцето и душата да отстрани от още малкия човек и да го подчини на системата. За да израстне той такъв, като всички, удобен за системата. И така векове продължава, за да не се допусне в човешката душа прозрението. Да не се допусне да се разкрие човекът в цялата си красота, с душа дадена му от Бога. На него! На Вселената цяла властителя!

– Почакай, не се навивай, спокойно говори, с нормален език. Какво е нужно за да стане така. Е, да растат децата, както ти казваш с душа свободна. Властители на вселената, щастливи. Както Бог е искал?

– Не бива да им се пречи, и в мислите да се виждат такива, каквито Бог ги е искал. Стремленията на всички светли сили във вселената са насочени към това, да се предаде на всяко новородено, всичко най-добро от мирозданието. И дългът на родителите е, на догмите измислени с премъдростите, да не закриват светлината съзидателна. Векове се водят споровете на земята, коя система е най-мъдра. Но ти сам помисли, Владимир. Спорът е възможен там, където истината е закрита. В безплодни спорове може безкрай да се обсъжда, какво в стаята има, зад затворена врата. Но ако вратата се отвори, ще стане на всички ясно и да се спори няма защо да има, тъй като всеки ще може истината да открие.

– Но кой все пак вратата ще отвори?

– Тя е отворена. Очите на душата трябва само, широко да се отворят, за да видят и да осъзнаят.

– Какво да осъзнаят?

А по нататък, ако изложи всичко казано от Анастасия за възпитанието на децата, то ще се получи навярно, пълна противоположност на това, което става днес у нас. Аз вече казвах, че целият техен древен род, и самата Анастасия се отнасят към новороденото като към божество или непорочен ангел. При тях се смята за недопустимо да прекъснат мисловния процес на детето. Дядото и прадядото са могли дълго време да наблюдават, как малката Анастасия, увлечено разглеждайки буболечка или цветче, мисли за нещо. Те се стараели да не я отвличат със своето присъствие. Да общуват започват, когато детето само им обърне внимание и поиска да общува. Анастасия твърдеше, че в този момент когато аз наблюдавах как малкият Владимир разглежда нещо в тревата, той е опознавал не само буболечката, но и цялото мироздание. По нейните думи, буболечката е по-съвършен механизъм, от всеки един ръкотворен и, още повече от примитивния конструктор. Детето имащо възможност да общува с тези съвършени живи същества, само става по-съвършено, отколкото при общуването с мъртвите, неживи примитивни предмети.

Освен това, както тя твърди, всяка тревичка и буболечка са взаимосвързани със своето мироздание и помагат впоследствие и ние да осъзнаем същността вселенска и себе си в нея, своето предназначение. Изкуствено създадени предмети такава връзка нямат и неправилно подреждат приоритетите на ценностите в мозъка на детето.

На забележката, че условията, в които се е възпитавала тя и сега нашият син, силно се различават от тези, в които се налага да се възпитават децата на нашия цивилизован свят, тя отговори следното:

– Още в майчината утроба, и още повече, когато се появява на света външно изглеждащият безпомощен малък човек, ликуват силите на светлината във вселената. Ликуват в трепетна надежда, че новодошлият, непорочен човек, подобен Богу, ще стане властелин добър и светлината на любовта ще усилва на земята. Всичко за него е предвидил Създателят. Вселената чрез всяка буболечка, тревичка и звяра външно лют, добра бавачка е готова да му бъде. На външно мъничкия още човек – на Създателя великото творение. В порив на светло вдъхновение е сътворен човекът. И все за него е бил създаден раят земен. Никой няма власт, и нищо не е властно, над висшето творение на Създателя. Поривът му на любов и светло вдъхновение е във всеки миг, за появилият се на света, заключен. От всички същества на необятната вселена, само едно е способно на съдбата му да повлияе, стоейки между Бога, рая и щастливата звезда.

- Нима има на света по-силно същество от Бог?
- По-силно от Божественото вдъхновение не съществува нищо. Но има по сила сходно нему същество, способно да застава между Бога – нежен възпитател и ангелоподобния младенец.
- И кой е той, как се нарича?
- Това същество – е пак човек – родител.
- Какво?... Че може ли така да се получи, родители нещастие да пожелят за своето дете?
- Щастие желаят всички. Но забравили са, към него пътя. Затова и вършат насилието с благи намерения...
- Да докажеш можеш ли твърденията си?
- Ти за системи разни, за възпитание говориш. Помисли. Различни са. А истината е една. Само това дори говори, че по неверен път ще поведат мнозина.
- Как да отличиш, коя е истинна система, а коя не е?
- С душа открита на живота се опитай да погледнеш. Мисълта си очисти от суета безплодна и тогава, ще видиш на Създателя вселената, света и себе си.
- Къде са очите на душата, а не обикновенните очи? Кой може във това да се справи? Ти по-добре за всичко по-конкретно говори. И с обороти речеви по-прости. Ти твърдеше, че твоята реч на моята подобна е, а иначе говориш. И мен на своята реч настройваш. Чувствам аз, че иначе говориш.
- Да, едва, едва. И ти ще можеш да запомниш основното. И моята реч със твоята ще се смеси. Не се вълнувай и не се стеснявай от съчетанията на словата си, речта ти, разбираема ще бъде за много хора. За души мнозина тя ще открие туй, което се крие в тях самите. И нека в нея претвори се вселенската поезия.
- Защо е всичко туй? Не искам, моят език да го променя някой.
- Но се обиди, когато един от журналистите, езикът твой нарече спънат. Аз мога, съвместно с тези, които ще четат, така да сторя, че той от спънат, да стане от езиците звучачи, най-добрият.
- Е, хубаво, да стане после тъй, а засега е по-добре да бъде прост езика. И тъй проблемът си е сложен. Непонятен. Как става? И защо? Как именно родителите затварят за детето си, към щастието пътя? И дали е тъй? Като начало трябва да се убедя в това.
- Добре. Щом искаш да се убедиш, спомни си детството си.
- Но това е трудно. Не всеки може, младечеството си да си припомни.

– А защо? Не е ли затова, че паметта, щадейки чувствата, безплодното и празното отсича, за безизходността внушението се опитва да изчисти, и да изтрие спомена, как в майчина утроба още си преживявал, усещайки чрез майка си ругателствата на света. И по-нататък да си спомниш ще ти помогна.

– Е, помогни. Какво нататък е било и от паметта си е отишло?

– А по-нататък не искаш да си спомниш, ти – властелина на вселената, как безпомощен в креватче си лежал. Здравно повит, направо вързан, и вместо теб с усмивка са решавали, кога да хапваш и кога да спиш. Да обмислиш всичко, да осъзнаеш, искал си. Но често, като на шега, към тавана те подхвърляли. „Но за какво?“ – и да помислиш не успявал си. Едва отраснал, около себе си видял си много вещи, безмълвни и бездушни, а да ги докосваш не е трябвало. Могъл си да докосваш само тази, която са ти дали. И ти, смирил се, си опитвал да осъзнаеш, къде е съвършенството в представената ти играчка-дреболийка. Не си открил в абсурда примитивен това, което го е нямало, и не е могло да има. Но ти си търсил още, без да се предаваш, с ръка си пипал, и си вкусвал даже, но напразно. Така не си намерил обяснение. Тогава трепнал си за първи път, роденият да бъдеш властелин вселенски. Решил си, че не можеш да решаващ. Предаден бил си от родителите си и сам си се предал.

– Ти за събития от моя жизнен път говориш. Да не би, да съм се отличавал от другите деца?

– За теб конкретно аз говоря. И за теб, който в мига ме слуша днес.

– Та значи има много властелини на вселената, щом всеки е такъв роден, но как така? Как властелин, ако мнозина същото владеят? Или вселени има много?

– Вселената за всички е една. Единна. Неделима. Но пространство в нея си има всеки свое. И цялото зависи от това. От всеки.

– И къде е то, пространството ми?

– Загубено е. Но ти ще го намериш.

– Кога да го загубя съм успял?

– Като си се предал.

– Предал съм се? Аз като всичките деца съм бил.

– Ти, като всичките деца, на ближния за благостта и към родителите с вяра, все по-често желанията свои си подтискал, и си приемал туй, че си нищожен още, нищо не знаещ малчо. Но усещанията, родени в теб през детството ти, се стараят до края с теб в живота да вървят, и се стремят след туй в потомци твои да се възплътят. В училище си ходил както всички. Там ти разказваха, че човекът просто маймуна бил е. Че бил е

примитивен. Че в Бога глупаво е вярвал. За туй, че има вожд само един, и който всичко знае. Народът го избрал. От всички най-достоеен и най-умен. И ти в самозабрава си четял стихотворения за вожда. В самозабрава си го славил.

– Не само аз съм чел и съм прославял, когото заповядваха, пък и тогава вярвах сам.

– Да, четоха мнозина. В съревнование един със друг, кой най-добре ще може да прослави. И ти да бъдеш първи се стремеше.

– Така за всички беше.

– Да, системата изискваше, у всеки същите стремления да има. С това насилван беше всеки. Тя се стремеше да сломи, за да запази себе си. Но изведнъж, част от живота преживял, ти узна, че има множество системи и различни. После разбра, че може да не е бил никога човекът маймуна просто. И че вождът мъдрейши е бил тиран глупейши. И че животът ти неправилно е проживян от поколението ти. Сега в система друга трябва да живееш. Ставаш и ти родител. И без да мислиш, дъщеря си, в система нова като за благо, даваш. Вече не мислиш като преди. Не удряш в недоумение с дрънкулките. Насилието си признал и сам го вършиш над детето свое. Текат хилядолетия, една след друга идват и си отиват системи разни, и всяка с цел една: да убие тебе, и да превърне властителя и мъдрия творец в бездушен роб. Във всяко време чрез родителите е действала системата. И чрез тези, които сами себе си, учители най-мъдри се наричат. Учения нови щом се създадат, с това и новата система се поражда. А само малко ако се загледаш, да видиш ясно можеш – все старото стремление я движи: да раздели от Бога теб. Между вас да застане, да те застави за нея да живееш и работиш, и теб и Бог. В това на всякоя система е същината. И ти, Владимир молиш, поредна да създам. Не мога да изпълня молбата ти, огледай се край мен. Да осъзнаеш се опитай сам с душата.

– Кажй Анастасия, а синът ни? Нима в тайгата дремеща като живее, сред зверове, не е познал насилието още?

– Не знае той ни страх, нито насилие. У него, все повече увереност приижда, че всичко на човек е подчинено и отговаря пак човек за всичко.

– А нима не е насилие, дори и малко, когато след съня, облиза мечката изцапаното дупе? Когато тя го лизна, той по коремче падна. Пак запълзя, а тя за втори път го лизна. Той падна пак. Видях го ясно. Не му хареса подмиване такова. Затова и хвана муцуната на мечката, за да го разбере. И тутакси престана да го лиже мечката.

– Малко по-късно той ще разбере значението на тази процедура, но и сега я възприема като игра, и сам иска да си играе с мечката, да бяга тя след него.

– Ти казваш, че човекът е най-умен във вселената, а синът ни го възпитават зверове. Не е това съвсем нормално. По телевизията гледах, човек показваха на възраст вече. Попаднал сред вълци съвсем малък и когато порастнал и хората го хванали, той дълго не можел да говори по човешки и ми се струва, че изостанал беше умствено.

– За синът ни всички зверове наоколо, не възпитатели са, а добри бавачки, сръчни и искрено влюбени в него. И, без съмнение, на мига са готови да отдадат живота си за своя малък човек.

– И дълго ли дресираща ги така? Помагаха ли дядо ти и пращядо ти?

– Защо да ги дресираща? Всичко открай време направил е Създателят.

– Но как е могъл да предвиди как да научи всяко зверче какво да прави и в кой момент? Там, на поляната, когато гледах сина ни, той обърна внимание на катеричка, тя му хареса и той протегна ръчичка към нея, заусмихва се, „е“ протяжно каза. И катеричката стремглаво хукна към него, именно тази катеричка, която му беше харесала. Той с нея игра после, хващаше я за лапичката, и опашката ѝ галеше. Как е могъл Създателят да предвиди ситуация такава и да научи катеричката?

– Създателят е мъдър. Той е направил всичко просто и гениално.

– Как?

– От човека, лишен от агресия, корист, страх и много други, привнесени по-късно тъмни чувства, се излъчва светлината на любовта. Тя не е видима, но е по-силна на слънцето от светлината. Живителна е нейната енергия. Създателят направил е така, че само човекът да притежава тази велика способност. Само човекът, само той способен е да стопли всичко живо. Затова и всичко живо е привлечено към него. На катеричка Владимир обърнал е внимание, малкият ни син, взорът си само на една е спрял, концентрирал е вниманието си, и е тръгнала към нея неговата топлина. Тя е почувствала благодатта на топлината и се е хвърлила към източника, и ѝ е било добре да си играе с него. Всеки звяр по този начин, могъл би да извика Владимир. Благодарение на Създателя, у всички новородени има такива способности. Когато се намират в пространството на любовта, и нищо още прекрасното начало не е унищожило.

От майчина утроба на любовта пространството се възприема, после само може да се разширява то. Дадено е само на човека да разваля или

усъвършенства, пространството на любовта. Ето дядо тренирал е орел, ти чу това, с това той внесе нещо ново в пространството на любовта. Така от древността стремили се да правят прародителите ми, бащите. Утре, денят ще бъде необикновен, и ти ще видиш случващото се. За бъдещето важен ден ще бъде.

Птица за познание на душата

На следващия ден, пристигайки на поляна, както и преди ние с Анастасия наблюдавахме увлечената игра на нашия малък син. На края на поляната лежеше вълчицата и също зорко наблюдаваше. Забелязах, че от време на време, малкият си лапа пръста и го смуче, както правят всички младенци по някаква причина. Знаех, че родителите по различни начини трябва да отвлекат вниманието на детето от тази процедура. Ръчичките му с пеленки да вържат, или в устата му да пхнат биберон. Това и казах на Анастасия, а тя в отговор:

– Не се безпокой, в това има голяма полза. Нашият син облизва от пръстчетата си цветен прашец.

– Прашец? Какъв?

– Цветен прашец и от тревата. До тревичките той се докосва с ръце, до цветчетата. Буболечки понякога му пълзят по ръчичките, а на техните пипалца също има прашец. Гледай мръщи се. И си извади пръста от устата. Значи от някаква тревичка не му е харесал прашецът. Сега си е навел главичката и се опитва да лапне цветенце и да го пробва на вкус. И нека го лапне. Нека опита вселената на вкус.

– Вселената и малкото цветче! Каква е връзката? Или ти просто си говориш? Условно?

– На света вселенска връзка има всичко живо.

– Но как? Къде, в какво може да се види тази връзка? Какъв прибор е способен да фиксира?

– Прибор не е нужен. Нужна е душа. Тогава да разбереш, да видиш ти ще можеш това, което видимо е всеки ден и многократно.

– Какво, например, може да се види с душа и после да се разбере?

– Виж слънцето. Далече е от нас. Вселенска е планета, ала щом изгрее, и с лъч цветче докосне, то с радост се разтваря. Така далеко ни струват един от друг – великото светило и малкото цветче, а свързани са помежду си. Един без друг не могат.

Неочаквано Анастасия замълча и загледа нагоре. Аз също погледнах. Видях. Над поляната ниско кръжеше голям орел. В зоопарка съм виждал подобен. Все по-ниско и по-ниско се спускаше той, кръжейки, и внезапно с ноктите си докосна земята на около два метра от малчугана, пробяга по инерция след полета, разтърси се и застана гордо сред поляната. Вълчицата цялата се наостри. Козината ѝ настръхна, но не започна

да напада орела, гордо разхождащ се по поляната. Малкият изпадна във възбуда. Седна по дупе и започна да протяга ръчички към страшната птица. Бавно пристъпвайки на ноктищата си, плътно се приближи до него орелът. И главата с кривият клон надвисна над главичката на малчугана. А той, опасността не чувствайки съвсем, орела пипаше по перата, по ноктите, удряше го с ръка по гърдите, и беззъбата му устичка се усмихваше. Огромният клон докосна главичката веднъж, втори път, сякаш търсеше нещо в нея. После орелът изведнъж отиде встрани от малкия и разпери криле, размаха ги, леко се издигна над земята и пак застана. Малкият се протягаше към него и викаше „е“, „ее“, и изведнъж орелът... Орелът отиде зад гърба на малчугана, засили се и литна, кръг ниско над поляната описа, надолу спусна се и в полет хвана за раменете малкия. Но ноктите не се впиваха в телцето, той беше обхванал раменете, пропускайки под мишниците му острите им краища и започна, размахвайки крила да кръжи над поляната. Малкият риташе с влачещите се по тревата крачета, понякога повдигащи се леко над земята, кокореше очички, блестящи с огънчета на възбуда. И изведнъж... Те излетяха. Над тревата на метър се вдигнаха, когато се сляха, когато отгласъка от земята на крачетата на малкия съвпадна с орловия размах на крилете. Орелът, набирайки височина на кръгове, носеше малчугана, но малкият не плачеше, те летяха заедно в синевата. Орелът вече го издигна на нивото на върховете на високите кедри и продължаваше да се стреми към висината. Онемял от изненада, без сили да говоря, аз хванах Анастасия за ръката. А тя, без да се откъсва гледаше нагоре и тихо шепнеше:

– Още си силен. Юнак! И макар че си стар, но си още силен. Могъщи са крилата ти. Лети! Лети по-високо!

И орелът, носещ в ноктите си малкото телце на детето, описваше кръгове, издигахе все по-нагоре в небесната синева.

– Защо е нужна тази екзекуция над детето? Защо да се подлага на такава опасност? – извиках аз на Анастасия, щом се оправих от вцепенението.

– Не се безпокой моля те, Владимир. Полетът на орела не е по-опасен от самолета, на който си летял ти. – Ами ако той изпусне детето отвисоко?

– Никога няма да си го помисли даже. И ти се отпусни, не произвеждай страх, нито съмнение в мислите си. Значение голямо за осъзнаването на нашия син носи полетът на орела. Орелът издигнал детенцето над нашата зема.

– Какво значение може да има, освен суеверие. Ето тук не е нужно

човек да се намесва във великите творения. Тук съм съгласен. Не е бил предвиден такъв полет. Вие сами, твоят дядо е научил птицата на това. От суеверие някакво, най-вече. А за какво? Безмислен е този риск.

– Когато аз бях малка, с този орел също се издигах нависоко. Малко можех тогава да разбера, но беше много, много интересно. Полянката изглеждаше малка отвисоко. И необятна, огромна видях Земята. Така ярко беше всичко, и необичайното се запомни задълго, завинаги. Когато поотраснах, бях вече на около три годинки, пращядо веднъж ми зададе такъв въпрос:

– Кажй, отговори Анастасия, на всички ли зверчета им харесва когато твоята ръка ги милва? – Да, на всички. Те и опашчиците махат, защото им харесва много ласката. И на тревичките и на цветенцата и на дръвчетата – на всеки им харесва, но не всички имат опашчици, за да ги помахат, и да покажат, колко е хубаво, когато ръце ги милват.

– Така, значи всичко желае да усети твоята прегръдка, ласка?

– Да, всичко живичко, растящо, и малкото и голямото.

– И земята голяма също ли иска ласка? Ти видя ли земята, нейната големина?

Ярката картина с орела бях запомнила от младенчеството си. Величието на земята познавах не от разкази. И затова отговорих на пращядо без да се забавя:

– Земята е голяма, не се вижда краят й. Но ако всички искат ласки, то значи и земята ги желае. Но кой ли ще може цялата земя да прегърне? Тя е така голяма, че даже, дядо, и твоите ръце няма да стигнат, за да прегърнеш цялата земя...

Пращядо разпери ръце, погледна ги и потвърди, съгласявайки се с мен:

– Да, ръцете няма да стигнат и моите, за да прегърна цялата земя. Но ти каза, че както всичко и земята желае ласка?

– Да, тя желае. От човека всички искат ласка.

– Ето, ти Анастасия трябва да прегърнеш цялата земя. Помисли как да я прегърнеш.

Пращядо си отиде. Как да прегърна цялата земя аз започнах да мисля често. И не можех да измисля. А знаех, че пращядо няма да говори с мен, и въпрос няма да чуя от него, докато не успея да реша задачата, и аз се стараех. Но мина повече от месец. Не се решаваше задачата. И ето че веднъж аз ласкаво погледнах отдалеч вълчицата. Тя стоеше на другия край на поляната. Вълчицата завъртя опашка под погледа ми. После започнах да забелязвам, че се радват всички зверчета, когато ги

погледнеш с радост и ласка. И разстоянието до тях, и тяхната големина са без значение. Тях радостта ги посещава и при поглед, дори при мисълта за тях. Разбрах, че хубаво им става, както по-рано от ръката, когато с ръка ги галиш. Тогава и разбрах... „Аз“ има с ръчички и краченца, но има и „Аз“ много по-голямо, отколкото с ръчички да се покаже може. И това голямо и невидимо, съм също аз. Така значи е устроен всеки човек и аз. И това голямо мое ще успее да прегърне цялата земя.

Когато праядо дойде, казах му, от радост цялата горяща:

– Гледай дядо, виж, зверчетата се радват не само когато с ръчичка ги прегръщам, но и когато ги гледам отдалеч. Невидимото, но мое нещо ги прегръща, то и цялата земя може да прегърне. Аз земята ще прегърна с невидимата себе си! Анастасия аз съм. Има мъничка аз, а има и голяма. А как да назова себе си, другата, още не зная. Но аз ще помисля, как правилно да назова, ще назова и всичко ще ти отговоря деденце. Тогава с мен ще поговориш ли?

Праядо заговори с мен веднага;

– Наричай втората, внучке, себе си – душа. Своя душа. И я пази, и действай с нея необятната.

– Кажу Владимир, на колко години беше когато си могъл да осъзнаеш своята, да почувстваш душата си?

– Не помня точно, – отговорих на Анастасия и помислих, познал ли съм аз душата си въобще и как другите я опознават и на колко години? И в каква степен? Може би, просто говорим ние за душата, не чувствайки себе си с душа, без да мислим за своето второ „Аз“, невидимото. А и колко ли е важно да се чувства всичко това, за какво? Движещата се нагоре точка започна бързо да се увеличава. Орелът описвайки кръгове, се спускаше над поляната. Когато закръжи по-ниско от короните на дърветата, аз видях почервенялото лице на малкия, блестящите очици. Разперените настрани ръчички се движеха и с пръстчетата в такт с размаха на крилето на необикновената птица. Когато малките крачета докоснаха земята и започнаха да се влачат по тревата, ноктите на орела се разтвориха. Малкият падна, преобърна се на тревата и бързо застана на четири крака, седна, завъртя главичка, скорошния си приятел търсеше. Орелът поклащайки се тръгна встрани от малчугана, но настрани се повали. На около десет метра от детето, някак несръчно на тревата лежеше орелът, настрани едното си крило заметнал. Дишаше тежко, а главата с клюна към тревата се склони. Малчуганът го видя, заусмихва се и запълзя към него. Орелът се опита да стане срещу малкия, но отново се повали. Злобно озъбена вълчицата с два скока се оказа между орела и

момченцето. С вълнение Анастасия прошепна:

– Как са съвършени твоите закони, ти на човека всичко изначално си отдал, Създателю. Твоите закони следва вълчицата, но ми е жал, много ми е жал за орела.

– Какво става? Защо вълчицата е агресивна, злобна? – попитах аз Анастасия.

– Орелът до Владимир, сега вълчицата няма да допусне, за болен го смята, щом се поваля настрана. Може и да го нападне за да го прогони от поляната. Не бива нападение да вижда Владимир, няма да разбере засега. Ах, какво?... Какво да направя?... – И тогава орелът изведнъж се отръска, застана твърдо на крака, гордо се вдигна главата му, два пъти щракна страшния му клон. С уверена походка, гордият орел вървеше към малчугана. Вълчицата сякаш се успокои, но не отиде далеч. Готова във всеки момент за скок, тя неотклонно следеше ставащото. Малкият пипаше огромната птица отначало по клоната, после започна да дърпа перата на крилото, тупаше крилото и нещо искаше или молеше, повтаряйки все „е... е...“, „а... аа...“ Клонът докосваше теменцето на детето и рамото с острите ноктести лапи. После орелът, навел глава към земята, откъсна с клоната си някакво малко цветенце и го сложи в незатварящата се като на птиче уста на малчугана, продължаваща да произнася звуци. Той го нахрани, както свое птиченце. После орелът малко се отдалечи. Засилване... Размах на крила... Излитане! Той се издигаше все по-високо и високо, после изведнъж пикираше към поляната, достигайки до около метър и половина от земята, изравняваше полета си и – отново нагоре. Малкият му махаше с ръце, протягаше се към него, викаше го, смееше се с беззъбата си уста. Анастасия, неотклонно следеше орела и с вълнение шепнеше:

– Не бива така. Ти всичко направи добре. И си здрав, аз знам, ти не си болен. Аз вярвам, вярвам, ти си здрав! Ти си просто стар мъничко. Почини си!...

Орелът още веднъж направи сложния си пирует, и то така, че закачи с ноктите си тревата, но не застана на крака, не се отблъсна от земята, а с крилата си могъщи се размаха, успя да се издигне във въздуха, откъсвайки стиска трева с ноктите си. Той направи кръг, посипа отгоре малчугана с тревички и се заиздига нагоре и нагоре в небето. Анастасия неотстъпно го следеше, даже когато се превърна в точка, все го гледаше. И аз също, не знам защо все гледах, как точката се отдалечаваше от поляната. Отначало просто нагоре, после рязко встрани, по-далеч от поляната. Изведнъж точката политна към земята, и скоро стана явно, как ту

едното, ту другото крило се разтваря от вятъра, а не от усилията на птицата. И не махаше, и не планираше със воите криле орелът, а просто падаше. Крилата се биеха с вятъра, от вятъра сами се разтваряха. Възкликна Анастасия; – Ти умря в небето, на върха. И там остана. Ти направи всичко, което можа за човека. Благодаря... На теб за висината благодаря, стар мой учителю.

Орелът все падаше, а над него други два млади орела кръжаха.

– Птиченцата ти. Укрепнали се вече. Ти и за тяхното бъдеще направи всичко, – шепнесе Анастасия на падналия някъде зад поляната стар орел. Сякаш и мъртъв той можеше да я чуе.

Двата млади орела кръжаха вече ниско над поляната. Аз знаех, те са неговите птиченца, и на тях малкият махаше...

– Но защо така. Защо е тази безмислена жертва? Защо така правят? И всичко за човека? Защо така се стараят, Анастасия? Защо се жертват така?

– За светлината, която се излъчва от човека. За благодатта, която може да им даде човек, и за надеждата за своите деца. Сега ще видят птиченцата му, и ще усетят живителната светлина на любовта. Виж, нашият син на орлетата се усмихва, и те летят към него. Може би, разбрал е старият орел, че в тази светлина, излъчваща се от човека благодатно, и негова частичка има.

– За Светлината от всички хора така да жертват себе си те са готови?

– За всички хора, които са способни да излъчват Благодатна светлина!!!

За контактърите

Минават ден след ден, а аз така и никакво занимание не си намирам. Анастасия бяга нанякъде, все се грижи за някакви свои работи. Синът макар и малък съвсем, но и той прекрасно с помощта на дивите си бавачки, с всичко се справя. Странна работа се получава: сякаш човечеството е изпонаизмислило всичко само за това, да се намира на работа. А тук, ходи си из гората и само мисли. И аз ходя и мисля. До езерото отново стигнах, седнах на любимото си място до езерото, под кедъра. Погледх чувалчето с писмата на читателите и си помислих: „Не трябва да забравя, Анастасия да отговори на всички въпроси“. Щом дойде и тя, аз веднага заговорих:

– Виждаш ли писмата от читателите? Всички съм ги сортирал по въпроси. Въпроси за възпитанието на децата, разни предложения, за религиите, за предназначението на Русия, за войните, стихове и пожелания, писма от контактъри. Виждаш ли?

– Да, виждам.

И, като за начало, попитах Анастасия за контактърите:

– Има хора, които говорят, ето и в писмата си пишат, че общуват с извънземни цивилизации, с някакви личности от миналото, чуват разни гласове, някои хора записват това което чуват, казват, че записват някаква информация предадена им от висшия разум на вселената. У нас се издават книги в големи тиражи за контактите. Например, Блаватская, жена писателка има такава, е написала няколко дебели книги, и Ръорихи, известни на много хора, също са написали книги, и са рисували картини, четат ги в много страни, картините им показват. Други хора се плашат, страхуват се, когато чуват гласове. Виж, има писмо от момиче от град Клинца, на нея глас ѝ говори, че той е учител мъдър и тя трябва да го слуша, а момичето се плаши и моли да ѝ помогнеш. Действително ли те общуват с някого и как става това?

– Но какво е според теб Владимир извънземна цивилизация, Владимир?

– Ами, населението, на някава друга планета, звезда или нещо невидимо живеещо редом. Ако те общуват с личности, които са живяли по-рано, значи тези личности в някакво отношение живеят в невидим свят.

– Всеки човек, Владимир е така устроен че му е достъпна цялата

вселена, и видимата и невидимата също. Всеки човек да общува може с каквото или с когото поиска. Общуването става примерно така, както е чрез вашия радиоприемник. Много станции излъчват всевъзможна информация, но избира от всичко това какво да слуша, притежателят на радиото. Човекът е едновременно и радио и притежател на радио. И от неговата осъзнатост, чувства и чистота зависи, каква станция, какъв източник ще получи свое звучене в него. Обикновено, такава информация идва при конкретен човек, който е способен да я осмисли, да я разбере, да я използва. И всичко трябва да става спокойно, без натрапчиви акценти за величие. Когато някому говорят за собственото величие, се опитват да влияят на неговото самолюбие: аз съм така велик, но съм избрал само теб от всички, ти ще ми бъдеш ученик, и също ще се възвеличаеш над всички. Като правило така говорят непълноценните, бездушни създания. На тях не им дадено да се възплъщават, тогава те се стремят да изместят човешката душа и да завладеят чужда плът. Въздействат те на разума, самолюбието и страха пред неизвестното у човека.

– Но как да се избавят от тях, много читатели питат?

– Ами това е просто, те са страхливи, примитивни са. Трябва да се предупредят: „Върви си, а ако не си отидеш, ще те изгоря с мисълта си“. Те прекрасно знаят: мисълта на човека е по-силна от тях много пъти. Още, листче от чистотел да се подъвче, а преди това листчето да се сложи на дланта и да му се каже мислено: „Избави ме листче от всякакви нечистотии“.

– А ако множество хора сами поискат да поговорят с един и същ източник? Как да бъде? Виж, в писмата пишат, че говорят с теб, така ли е? И ако е така, то как успяваш ти на всички да говориш? Та те са много, и всички твърдят, че непосредствено с теб разговарят, и ти им отговаряш.

– Свои възпроизвежда мисли всеки. И мислите на всеки живеят, не изчезват в нищото. От мен и теб помисленото също е в пространството, както и моята мечта в пространството е. Моите мисли, може да ги чуе всеки, щом поиска, едновременно да чуят могат много, въпросът е в това, какво приемникът допуска да се изкриви.

– Какво значи „да се изкриви“? От какво зависи?

– От чистотата на приемника. Представи си, Владимир, по радио обикновено ти чуваш реч. Но вместо слова отделни, се намесва шум, а някои думи непознати са за теб, понятия, зад тях стоящи, не са ти съвсем ясни, в този случай ти какво ще правиш?

– Ще се опитам да отгатна, какви да сложа вместо непонятните

слова. – Разбира се. Но вмъкнатата дума е способна мисълта звучаща да принизи, да измени, в обратен смисъл да насочи. Само собствената чистота способна е без изкривяване да чуе, и ако недостатъчна е тя – твоят настрой и твоята чистота – тогава източника не вини. В материалния живот, във вашия свят, има източници звучащи от всички страни, да претендират те за истината се стремят, да завладеят волята ти и умът ти, да настроят животът ти на себе си в угода, но да ги слушаш или не, ти си свободен. Свободен си сам да решиш, на никого не бива да се сърдиш.

– Да допуснем че е така, но ако прозвучи въпрос, а мисъл няма във вселената за отговор? На теб например да ти зададат въпрос, а няма твои мисли по въпроса в пространството, да отговорят на задалия въпроса, тогава какво ще стане?

– Въпрос, на който няма отговор Вселената, за миг във всичко ще ускори движението. Като ярък пламък, като звън, ще стигне той до всички ъгълчета, в движение ще бъде всичко и ще стане съединение на противоположностите, отговор ще се роди и ще се чуе.

– И значи ти веднага непосредствено ще чуеш този въпрос, ще видиш и задалия го?

– Както всички и аз веднага ще го чуя. Но за съжаление, хилядолетия въпроси все едни и същи задават хората, те отговор си имат, но ги чуват малко. – И как все пак да се оправя? Кога е носещ истината източникът, или по-вярно, кога без пречки тя се възприема? Та нали, в ушите няма пукот, когато слушаме отвън, а и ти казваш, че отговорът се поражда сякаш във вид на мисъл, произведена от нас. Но как да разберем, за благо ли звучи гласът или пък не? Та всички, които чуват гласове, смятат, че слушат само разум висш.

– Когато в теб звучи не просто слово, когато, внезапно пламва чувство, емоция в душата, и радостни сълзи текат, и топлина усещаш, и аромат и звуци се зараждат в теб, когато порив и потребност да твориш и жажда за очистване у теб се появи, бъди уверен, че ясно чувстваш мислите на света. Когато хладна идва информацията, дали е указание или пък заповед, и даже да говори тя за благо, и да изглежда мъдра, и мъдрейша даже. Когато се представя за върховен източника и дори могъщ, ти знай: зад благо то се крие не добро, а те приучва да я следваш в собствена угода, същност, на която не е дарено във съвършенство да се изпълти.

Всички в гората ли да отидат?

Анастасия, ето още един проблем. Някои читатели искат да живеят, както ти живееш в тайгата. Едни се стремят да попаднат при теб и молят да им кажа пътя, други искат да организират селища в тайгата. И как да се направи това, изпращат предложения в Московския център. Аз четох, че в света вече има такива селища, където хората от градовете, оставят своите домове и се заселват на общини сред природата. В Индия такива селища има. В Америка, у нас в Русия също, в Красноярския край, например. И хората те питат, как най-добре да осъществят своите замисли.

– Защо да се отива на друго място да се живее?

– Е как защо? Отиват си хората от мръсните градове, където въздухът е лош, шумно е, суета. Преселват в чисти, екологически чисти места, за да станат и самите те по-чисти.

– А там където мръсно е станало, кой ще чисти? Другите?

– Не знам, кой. Но нима е лошо, когато у човека се е появило желание да живее на чисто място в природата.

– Желанието е добро, въпросът е в друго. Когато някой, който мърси край себе си, отиде на чисто място, той мръсотията и там привнася. Където си мърсил ти първо изчисти, с това и ще измиеш греховете си.

– Значи с чистенето трябва да започне всичко. И как ще стане всичко според теб?

– Осъзнатост на всичко е началото, на мисълта стремежът, пътечка си намира като ручей. Така и става днес в Русия, ти погледни внимателно, Владимир. Не напразно, не просто тъй и не случайно, заводите с калящите комини стоят без работа, за армията все по-малко средства има, но главно – като герои не почитат вече тез, които, като вандали мога да ги нарека, земята замърсяват. Ненужно е в гората да се ходи. Новодошлият, горското пространство нащрек ще възприеме, дълго време ще изучава намеренията му, и навиците, начина му на живот. Отишлият в гората не е по-важен, а напротив, от тези градинари, които на земя пустинна, необработвана, градини садят със собствените си ръце. Тях ги познава и обича всяка тревичка на техния участък, и се стареа да им отдаде вселенска топлина. И истински са чувствата у тез, които, райски оазиси сами творят, сред суета и мрак мъртвешки, възплъщават благодтта в душите си.

– Какво тогава ще се случи с градовете? Кой ще ги поддържа в

нормално състояние? Там всичко ще започне да се руши, да гние, и да се разлага?

– Недопустимо рязък преход от едно към друго е болезнен, затова движението трябва да е плавно, това и става днес. То е прекрасно, а в бъдеще ще бъде още по-прекрасно.

– Анастасия ти пак със своя репертоар. Както преди все градинарите са ти кумири. Но те почти не разговарят за духовното, като обединенията, и разни общини духовни.

– За какво са думите, воистине са святи техните дела.

– Още писма. Един е пратил цели пет. Твърди че чува глас, и му говори, че го зовеш в тайгата, и се стреми към теб. Заплашва ме в писмата, идва при Солнцева в Москва. Казва, че крием те от всички и изисква, да му организираме пътуване до тебе. Ти на един такъв, какво ще отговориш? Знаеш ли, мисля че са влюбени в теб. Смятат, че дела благи с теб трябва да вършат.

– Ще отговоря на всички, които искрени са: благодаря за любовта. Но никого в тайгата не съм викала. Какво ще правите тук вие? Какво ще привнесете? Ако са благи намеренията ви, нека се въплътят където си живеете. И любовта да освети живеещите с вас.

За центровете „Анастасия“

В градовете на Русия, а вече и в чужбина, хората започнаха да организират центрове, които наричат с твоето име. Чуй, ще прочета само едно писмо, а такива много изпращат на дъщеря ми Полина. Тя сама отговаря на някои, други ми препраща, но аз не мога да отговоря на всички, а и не знам как да се отнеса към някои от тях. Има хора, които смятат тези центрове за секти.

Чуй, ето едно писмо от център, ти какво ще кажеш?

Прочетох на Анастасия изцяло едно писмо, което Полина ми беше препратила.Ето го:

Здравейте Полина!

Пише Ви съратник на нашия Училищен Екологичен Център за Творчество „Анастасия“, Карасев Валерий Анатолиевич.

Нашият център е съвсем млад, той се образува на 4 декември 1997г. и сега е в процес на организиране. А способства за неговото раждане книгата на Вашия баща, за което сме му много благодарни.

Анастасия, като светъл лъч в тъмното царство сега обединява съзидателните сили, деца и възрастни, загубили способност за творчество, за отстояване на своята чест и достойнство, стремящи се към светли идеали, вярващи, че щастието на Русия, на родния край е в нашите ръце и в нашите помисли. Ние разбираме, какви тъмни сили са се стоварили върху нея и с каквото можем се стараем да ѝ помогнем.

В нашия Център се трудят учители, ученици и техните родители. Сега запознаваме с Анастасия и нейните мисли децата и техните родители чрез изказвания, в учебни часове, като използваме и разпространяваме книгата на Вашия баща, статии от списания. Стараем се да подбираме и научна литература обясняваща способностите на Анастасия.

Ние разбираме цялата трудност на работата за пробуждане на осъзнатостта на човека, инертността на човешкото мислене, затова провеждаме своите дейности спокойно и уверено. И вече сме направили някои интересни открития.

Част от хората възприемат Анастасия като красива приказка, друга част от първото прочитане се включват в нашата работа, най-малката част започва да разпространява слухове, че Анастасия е поредната секта. Тяхното мнение предизвиква у нас усмивки от духовната бедност на тези хора.

Както се казва: Прости им Боже, защото не знаят какво вършат.

Най-главното, ние се радваме на това, че Анастасия ни събра заедно в този селски край със замиращо селскостопанско производство, в разорен совхоз с неговите забравили нужда хора и младежки ръководители, в същото място, където се е родил М.И.Калинин и процъфтявал совхозът – милионер „Верхнетроицкий“.

Тук, в центъра „Анастасия“ на селското училище „М.И.Калинин“ се роди нашата програма „Дъга“. Нейното предназначение е:

„Разработка и практическа реализация на творчески насоки по развитието на Родния край, трудово и нравствено възпитание на подрастващото поколение, създаването на база за производство на екологически чисти селскостопански продукти“

Целта на програма Дъга:

Създаване на „Младежко Културно и Производствено-Екологическо Обединение «Русия»“

В него ще влязат:

Славянския културен център „Лада“, Производствено Екологическия комплекс „Род“

Ето каква програма ни помогна да създадем Анастасия.

Нека невярващите вярват в своето неверие, а ние ще осъществяваме нашата програма, колкото и нереална да се струва тя на някого.

Нашата цел е да дадем на младежите на практика да почувстват своята творческа сила.

Едно от направленията на програмата „Дъга“ – е краеведчеството, изучаването на древната история на Родния край, живота и културата на нашите предци – славяните.

Редом с Верхняя Троица някога е бил построен град „Мечка“, за него практически нищо не е известно, той е изтрит от лицето на Земята. По бреговете на река Мечка има славянски могили. Имат ли те такова значение, като долмените в Геленджик, къде е станала битката на града „Мечка“ с ординците?

Нужна ни е тази информация, ние не искаме да бъдем непомнещи. Това, което можем ще вземем под своя охрана и ще възстановим, макар и на части.

Такава ни е молбата, Полина, към Анастасия.

През пролетта ще започнем да създаваме разсадник за кедри, той ще стане реалност благодарение на земляка ни, лесничея Георги Шапошников, който ни остави удивителен подарък.

По сюжети от книгата „Анастасия“ нашият детски театър, оглавен от сибирячката Татяна Заонегина ще постави спектакъл, децата се запалиха по тази идея.

Ние много искаме, с нас да се свържат и други центрове и обединения, на които Анастасия помогна да се родят. Нека по цяла Русия да се протегнат между центровете нейните божествени линии на Светлината.

Взаимното общуване, дори и писмено, ще умножи силите и по-бързо ще помогне да се намери отговор.

Нашият адрес е: 171622 Тверская обл., Калининский р-он, п-ок Верхняя Троица, школа М.И.Калинина, ЩЕЦТ „Анастасия“

А следващото – от нашето училище – на всички, за които Анастасия съществува:

Благодарим ти, Настенка!

Природата е наша Майчица,
А Господ – наш Бащица,
Ний всички сме дечица малки,
Неразумни и инати.
От Майчицата сме се скрили,
От Бащицата сме се закрили,
Нешащници сме се заврели
В пещери бетонни,
В бездушни тухлени
„Гори“ микрорайонни.
Сиротни си тъгуваме,
В проблеми омотани.
Не живеем, мъчим се
на гордостта в гонитбата,
Престижно да живеем

Както там: зад граница.
А там пресъхнала, злочеста
Е на душата топлината.
Комфорт там повече цени се,
От съвестта – гласът на истината...
Благодарим ти, Настенка!
Благодарим ти, мила,
За лъча ти Божествен,
Дето в тъмното царство свети,
Но без теб ний нищи сме...
Слави се Род! – Бащица наш,
Природата! Слави се Майчице,
Родители на нас простете ни,
За чуждите обители,
За лъчите угаснали,
Но вас в душата търсеци.
Ние лъчи запалваме,
И мили наши, гледайте
Божествените линии
В цяла Руия блесват.

Чуйте заповед, Братлета!

На Анастасия да помогнем
Земният свят щастлив да стане
Катастрофата да преварим
И навек да я забравим.
Да станем дружно в шест,
С усмивка, простодушна,
Ръце ний към звездите да протегнем,
Така у нас да няма скука.
Както в детството да тръгнем
Към милата ни майка, като към годеница:
Ето ме! Вземи ме родна моя!
И палава усмивка ни огрява,
И веднага, в миг –
Ликът на Мама отговаря.
Здравей, Майчице Природа,
Ти при Бащицата при Рода
Си народила богатири,
Във вселена най-добри.
Е, славянке! Е, сестричке!

Чакахме те толкоз дълго.
Твоят лъч дойде до нас
Изпълняваме твоят указ.

Чуйте заповед, братлета!
Сутрин в шест! По тъмно! Като в книжката!
Да извършим ний стрелба артилерийска.
На сестричката поддръжка трябва,
За да не се вълнуват с чедото.
Ний за тях сме отговорни
как да ги оставяме самотни?
Не за първи път ще свикваме
Как през блокада да проникваме!

Октомври, 1997г.
Валерий, офицер от флота на Русия

Успех и всичко най-хубаво на Вас, Полина. Ще се радваме да получим от Вас в центъра информация, засягаща Анастасия. Предайте най-добрите ни пожелания на Вашия баща. Честита нова Година!

Верхняя Троица

– Е, какво ще кажеш за такова писмо, Анастасия?

– Ще кажа че прекрасни са стремленията на човешката душа. Заслугата не ни моя, нито твоя. Тук само силата е, и красотата тяхна. За название не моето, а имената техни по-достойни са. Аз в люлка край Създателя съм раснала, а техните души мъченията адски са преодолели и са устояли. От години негодите край тях са, и на лишенията,искушенията и суетата редиците стремили са се да обезличат понятието за добро. Душите всичко са преодолели, по-силни са от тез, които с каменни стени са оградили себе си, а те в света са, и го украсяват. Техни имена названия да станат трябва. Когато с моето се назовават всички центрове ще се зароди култ, а да се допусне туй не бива. Култът към образа или към личността, от главното отвежда настрани човека, от него сам.

– Какво ще се получи тогава? В Москва е центърът на Солнцева, и на Ларионова – в Геленджик, има отделение „Анастасия“ и при Международната академия за духовно развитие, как иначе хората ще знаят насочеността на центрoвете?

– На всички хора дадена е интуиция, и същината определя не названието, деянията да почувства длъжна е душата.

– Интересен завой, пак трябва да се мисли. Нестандартна си ти някак Анастасия, и от общуването с тебе, работа за мислите възниква не само у мен, сега и други трябва да помислят, а ще почиваме ли? Още един конкретен въпрос ти задават, какви са могилиците при тях, на реката Мечка?

– Могилиците не бива да копят. Предназначението те са си изпълнили, и там са се родили хора, които са задали първи главният въпрос.

– Какъв въпрос?

– Сам помисли Владимир. Засега ще кажа: ти им помогни да се намерят един друг подобните. Адреса им в книгата сложи, и нека писмата всички, на лъчи от светлина подобни, да помогнат, да сгреят хорските сърца. Поетът от Санкт Петербург – Коротинский отдавна ти е подсказал:

От сърце в сърцето, като божа нишка
лъч на любов да блесне.
От праха душата ти вдигни
И с висина небесна напои я.

– Добре, разбрах. И сам исках да публикувам и писмата и стиховете, които читателите са изпратили. В отделна брошюра исках да ги издам Сам чувствах, има нещо особено в тях. И адреси чрез Московския център могат да се предоставят, да могат хората да си помагат един на друг. Полинка, дъщеря ми, с такава работа също може да се занимава, тя към писмата се отнесе с отговорност. Ще бъде хубаво, когато от различни места хората, с душите помежду си заобщуват. Ще се намерят духом подходящи, ще се оженят или приятели ще си намерят, общо дело ще замислят или ще си почиват заедно. Край! Страхотно! Ще издам брошурата. У нас има служби за запознанства, във вестниците хората обявите си дават, най-често – брачни, ръста си съобщават, годините, цветът на очите, сякаш за стопанство крава си избират. А тук навярно по-добре ще бъде, когато духом хората се срещнат и почнат да си помагат.

– Разбира се, духовният съюз е по-добър и здрав.

– Да... Само че, има един проблем...

– Проблем? В какво?

Възсъздайте Шамбала

В Новосибирск, не знам защо така става всичко... критика и на книжката и срещу мене, от там най-много излиза. Изобщо, само там и критикуват. В три чужди страни книжката издават, и много други страни предлагат договори. А в Новосибирск – всички ругаят. А там е Полина, представям си как тя го преживява. И за бошурата ще кажат: „Пак измисли финт някакъв, с бизнеса си по-добре да беше продължил“. По телевизията в Новосибирск за първите предприемачи вървеше предаване и за мен споменаваха в него, показаха интервю с Полина, а в него й зададоха въпрос: „Баща ти не работи днес...“ – казаха. Полина се опита нещо за духовност да говори, но я прекъснаха:

– Ще мине още малко време, и мнозинството от Новосибирските към теб и книжката ще се обърнат с внимание. Приятелите, и най-добрите от предишните, при тебе ще се върнат, и нови ще се появят. В един от центровете на града, край вечен огън, приятелите ти и нови, и предишни алея ще засеят с кедрови дървета.

– Ами! Какво измисли... Кедрова алея край вечен огън... Добре го даваш, Анастасия, моя мила мечтателко.

Тя скочи от тревата, на колене застана, сияе цялата, пляска с ръце и шепнешком ми каза;

– Благодаря за тези думи – Мила.Моя. Нали за мен са Владимир, нали съм аз? За тебе мила ли съм?

– Така при нас се казва. А пък мечтата ти, наистина красива е.

– И ще се сбъдне, вярвай, тя. Както помечтах, така ще стане.

– От само себе си в света не става нищо. Виж ако можеше да сториш чудо за Новосибирск. Но не, не просто чудо, от чудесата полза няма, нито разхлаждат, нито стоплят. Ако би могла така да сториш, че всеки жител на града голям, да стане малко по-богат, по-здрав, изобщо, всеки по-щастлив да стане в Новосибирск, тогава може и алея да посадят. Но такава, мисля, на всичките ти светли сили, даже заедно, не е по силите да сторят. Това не по силите на никой.

– Прав си Владимир, над волята човешка, никой не е властен. Щастлив или нещастен – човекът сам строи съдбата си. Осъзнатостта избира пътя всекиму.

– А кой играе с наш'та осъзнатост? Кой избор не ни дава, щастливи от нещастници да станем?

– Защо причини търсиш във от себе си, Владимир, какво ще измениш, ако обвиниш някого? Прекрасна мисъл в тебе се роди: добро за хората в града да сториш, – тя много ми харесва, с нея да помечтая трябва... Така! Чудесно! Измислих го! Във вековете ще влязат хората в Новосибирск, там ще се роди щастливо поколение. По-щастлив ще стане и всеки който днес живее там. Да помислим двама, как на хората в града, да кажем, как да се промъкнем на всеки във сърцето, и в душата...

– Какво на всеки искаш да кажеш?

– Че могат всички заедно, Шамбала да възсъздадат.

– Що за Шамбала, говори по-ясно?

– От векове търсачи търсят по Земята свящото място – Шамбала се нарича, смятат и, че с мъдростта вселенска, ще може всеки връзка да намери там. Но никой не можал Шамбала да открие, макар страни задморски немалко са пропътувани. И няма да намерят щом търсят тъй. Шамбала е у всекиго, и външното ѝ проявление, създава се от хората.

– По-конкретно. Какво да се направи, за свързване с мъдрата вселена и с по-голямо щастие, но не отвътре, вътре в себе си е някак непонятно. Кажете за външното, какво да се строи, да се посее или счупи?

– Нека всеки жител на града да вземе от шишарката на кедръ малък орех, в устата си да подържи, в слюнката, и да го посади в дома си в гърненце и да го полива всеки ден. Преди поливане, да потопи пръстите си във водата, в спокойно състояние да е. За себе си, и главно за потомците, и за децата, добро да пожелае и осъзнатост. Всеки ден така. Като излезе кълнче, с него може да се беседва и за съкровено. В летен ден и в топла нощ, гърнето с кълнчето навън при другите растения е нужно да се сложи. Нека то, в обичуване да встъпи със звездите, слънцето, луната, дъждецът да познае, ветрецът и тревичките растящи редом, и да се върне в къщата отново при родителите и приятелите си. Така се прави много пъти, когато има време и желание за това. Кълнчето расте за векове, повече от половин хилядолетие живее кедрът, потомство ще даде и за душите на израстилите го, и на другите ще каже. Когато стигне трийсет сантиметра, през ранна пролет, в земята може да се посади дръвчето. Градските власти, на тез които нямат, нека дадат поне квадратен метър, за тяхното дръвче земя. От края на града, край пътя, на реката по брега, измежду къщите и в центъра на многолюдните площи дръвчета ще се посадят, и нека хората да пазят своето и да си помагат един на друг. От цялата земя през вековете, в града ще идват хора да погледат, светини да докоснат, с щастливите му хора, поне по дума да си разменят.

– Откъде пък изведнъж, от цялата земя ще идват хора? Обикновено

градско озеленяване да гледат? Ако изведнъж светини някакви в Новосибирск беше открила, тогава, да! Долмени като в Геленджик, например. Ти за долмените на Геленджик разказа, сега от разни руски градове, че и от чуждите страни там се отправят хора. Аз видях, че всеки ден екскурзии отиват към долмените. През септември, всяка година на конференция събират се читатели, художници изложби си устройват, филми се снемат. А тук, неவிжданo е сякаш, в града – дървета. Даже не дървета, а кълнове на кедри.

– Ще бъдат необикновени кълновете. Ще наподобяват Звънящи кедри. Съгрети от топлината на човешките сърца, с душата на човека в съприкосновение, те от вселената ще съберат лъчите най-добри във себе си и пак на хората ще отдадат. За векове и хора и земя ще възсият. Ще дойде нова осъзнатост, от тези хора открития, с мащабите вселенски, по цялата земя ще тръгнат. Свято място, какво е знаеш ли? Вярвай Владимир, ти в родния си град ще го намериш.

– Прималиво е всичко туй, разбира се. Но разбери, Анастасия, само на теб едва ли ще повярва някой. Историята не познава случай такъв, не ще го потвърди съвременната ни наука. Да беше нещо, с по-голям авторитет от теб, нещо с тежест, известно всекиму, това би показало...

– В корана мъдро казано е, що е дървото. И Буда е познавал мъдростта, в горите дълго като се е усамотявал. Кажу Владимир, Библията нали си чел?...

– Чел съм, и какво?

– В Стария Завет е казано: още преди Рождество Христово, най-мъдрият управник на Земята, цар Соломон от кедър построил дом за себе си и храм на Бога за прослава. Хиляди хора той наел, за да отсичат кедри и да ги носят от места далечни. Най-мъдър Соломон е бил, така говори Библията, и Песента на Песните, написана от него до днес дошла е. В Стария Завет се казва също, че в края на дните му, жените от харема му, от разни страни и вери, от вярата са отклонили Соломон. Познал той разни вери, но коя избрал е, знаеш ли?

– Коя?

– Тази, в която не само секат, но и садят дървета. Разбрал, умиращият мъдър цар. И домът му, и храмът ще загинат, потомците не ще да задържат властта, величието, ще помръкне мощта на царството. Така и станало. Душата му до днес от сторената грешка се измъчва. Мъдрият цар разбрал: „Не може да се върши богоугодно дело, ако при това, убива се творението живо на Създателя“. Мъчението на душата му и на други души човешки е от векове, като се вижда как хилядолетия една и

съща грешка се извършва. Тя да се поправи може, като изгрее над света прекрасната заря отново. За твоя град, по земните канали и вселенски, мътва ще тръгне. Измежду чудесата на света дошли до наши дни, не е дочувал никой, за град такъв, където всеки жител, дървета е отгледал с любов необичайна, с душа и ласка, и на любовта в пространство, в храм истински и жив, вселенски е превърнал окаменелия си град преди. За това, божествена е осъзнатост нужна, и нека, нека тя у всеки да се появи, и да помогне да се разбере предназначението свое и вселенско.

– Може би и има зърно рационално в твоите думи Анастасия, и аз ще го напиша може би, а хората сами да си решат. Но знаеш ли, длъжен съм да те предупредя: и ти тук нещо губиш. Ти за дърветата така говориш... Ами изобщо... Да се омъжиш официално ти не можеш. Да се разпишеш документи нямаш, а пък с такова значение говориш за дърветата... И без това църковните служители те смятат за езичница, а щом напиша тези твои думи, те и до храма няма да те пуснат близко, и никога за никого не ще те венчаят.

– Владимир, пиши словата ми, и хората да ги узнаят. Не се срамувай и самият ти от тях, смири си гордостта. Не всички, не веднага, ще разберат значението на тези думи, но в града ти много учени има, те с език научен ще допълнят това, което аз не доизказвам, щом смяташ, че на тях ще им повярват. И журналистите... Не се сърди на критиката им, не всички журналисти са казали словата си. А щом ми се наложи да се венчая, то повярвай, Владимир, ще се намери кой да ме венчае.

– А ако в друг град, не Новосибирск, се случи същото?

– Да се възроди така ще може всеки град. Това за да се стори, е нужно в хората да се всели различна осъзнатост, а щом се появи, ще се изменя облика на градовете. Но пръв сред тях ще бъде този, който благодатта познае първи.

– Блаженна си Анастасия, ти, наивната, за хубавото само винаги мечтаеш. Добре, ще го напиша, това което ти говориш, нека хората и това знаят.

– Благодаря. Благодаря ти... Не знам как още да благодаря.

– Какво пък толкоз... лесно е да се напише. Още добави, но малко.

– Моля ви хора, без суета четете, осъзнайте.

За творчеството

– Ти Анастасия, отговаряш на въпроси, които читателите ти задават, говориш за човека като за творец, но си жена. А знаеш ли, какво е казал за жените, лидер на една духовна концесия?

– Какво?

– Ами това, че да творят жените не умеят, предназначението им е в това красавици да бъдат, за дела и творчество мъже да вдъхновяват, а творят само мъжете.

– Но ти съгласен ли си, Владимир с такива думи?

– Навярно мога с него да се съглася. Има статистика – наука безпристрастна. Ако погледнеш по статистиката, се получава такава ситуация.

– Каква?

– Художниците Андрей Рубльов, Суриков, Васнецов, Рембранд, е и другите знаменити художници всички са били мъже, а жени сред тях изобщо няма, или поне аз не си спомням жени. Изобретателите на самолета, колата, електродвигателя, спътниците, ракетите – също са мъже. Сега киното у нас се смята за едно от най-популярните изкуства, за да направиш филм е нужен режисьор, той в киното е главен. И отново най-добрите режисьори са мъже. Има жени, но рядко. Сред тях няма такива известни, такива като на мъжете филми. И най-добрите музиканти са винаги мъже, философите, и тези, които от древността са дошли, и съвременните – също са мъже.

– Но за какво ми казваш това Владимир?

– Ами имам една мисъл. Мисля че ще ти помогне.

– Каква мисъл? Можеш ли да я споделиш с мен?

– Такава мисъл. На теб Анастасия ти е необходимо да отделиш повече време на някакво благоустройство тук и на възпитанието на детето, със света и хората не се товари много, в края на краищата с всички дела ще се оправят мъжете. Само мъжете, така казва статистиката. Точна наука, безпристрастна. И според историята така се получава, че мъжете всичко важно са правили, а от историята не можем да избягаме. Разбра ли, каква неопровержима се получава мисъл?

– Да, разбрах те Владимир.

– Не се разстройвай. По-добре по-рано всичко да разбереш, за да се заемеш с твоята работа, а не с тези дела, с които другите по-добре могат

да се справят. Ти се стремиш света да промениш към добро, а това могат да направят само мъжете, те изобретяват всичко най-добро и по-добре от жените творят. Съгласна ли си с това?

– Владимир, аз съм съгласна с това, че външно изглежда творец мъжът. От материални позиции, ако се погледне.

– Значи външно? И как още, от какви позиции на неопровержимите факти може да се гледа? Ти по-добре не философсвай тук, а конкретно ми кажи, ти да сътвориш каквото и да било можеш ли? Например можеш ли да шиеш поне? С игла по тъканта да ушиеш красива рисунка?

– Рисунка да ушия с игла няма да мога.

– А защо?

– Иглата да взема в ръце няма да мога. Игла, която е направена от недрата на живата природа. За какво да се твори, разрушавайки първо велико, живо творение? Представи си Владимир, когато среже някой неразумен картина, платно на велик художник, както ти каза – творец и започне да изрязва от него зайчета, фигурки от парченцата платно, може деянието му да се нарече творчество, пред вид на неразумността му. Но ако същото направи друг разумен, разбираш какво го обкръжава, тогава определението за неговото деяние ще бъде друго.

– Какво?

– Да помислим заедно. Например може вандализъм да се нарекат деянията му.

– Хайде де. Да не би всички творци, художници да са вандали?

– Те са художници, творци в съзнанието на мирозданието на тяхното ниво. Но ако добият друго ниво на съзнание, творенията могат да се вършат и по друг начин.

– Какъв друг?

– По този, по който Създателят е творил всичко в своя порив на вдъхновение. И да усъвършенства творенията му и нови да твори само на човека единствено е дадена способност.

– А как Създателят е творил? И инструмент какъв за творчество е дал той на човека?

– Мисълта е инструментът главен на Съзателя. И на човека дадена е мисъл. Творенията истински са, когато в мисълта участват и душа, и интуиция, и чувства. И главното, а главно става осъзнатата чистота. Гледай, цветче цъфти в краката ни, и формата му и цвета прекрасни са, менят се полутоновете в живото творение, усъвършенствай ги с мисълта си. Концентрирай се и опитай да ги промениш в по-хубав вид.

– Какъв например?

– Сам изфантазирай, Владимир.

– Да фантазирам мога. Един, например, лист, червен да бъде у маргаритката, друг да остане както си е, тъй да се редуват, по-весело ще бъде според мен. И изведнъж замря Анастасия. Внимателно загледа бялата маргаритка. И разбирате ли, тя, маргаритката, тихичко, бавно, но пред очите ми смени цветовете на листчетата си. Те се редуваха – червен, бял, отново червен. Отначало червените бяха едва забележими, после почервеняха повече, все по-ярък ставаше цветът им, и накрая те пламтяха, сякаш започнаха да светят в червено.

– Виждаш ли как стана, ти го измисли, а аз със мисълта си го сътворих.

– И какво, всички ли хора могат да го правят?

– Да! И го правят. Но материал използват при това, като умъртвяват първо друг, а мъртвото да се разлага само може. Така човечеството векове се бори, да спре на своите творения разложението, така на гнилоост още мисълта човешка се подава и време няма да помисли, кое творение истинско се назовава.

– Предшества всичко мисълта в началото, после с времето се въплъщава в материя, или обществено устройство сменя се. Но по-добро или по-лошо става веднага не се разбира. Ето ти листчетата на маргаритката поиска да смениш. Аз с мисъл ги смених, послуша маргаритката мисълта човешка, сега внимателно я погледни, по-хубавото ли го измисли? По-съвършено ли е от това което беше?

– По-весело е смятам, по-пъстро.

– Защо без възхищение говориш за новото творение?

– Не знам, може би липсва нещо, цвят или пък друго, засега не зная.

– Един с друг цветовете противоречат си, нежните полутонове помръкнаха пред пъстротата. Не извиква спокойни нежни чувства пъстрота крещяща.

– Добре де, опитай всичко да върнеш обратно.

– Не аз, обратно да се измени сама ще може маргаритката. Червените цветчета ще опадат. Ний нея живата не сме убили. Природата сама хармонията ще възвърне.

– Е как е според теб Анастасия, мъжете са вандали неразумни, а творци – жените?

– Мъжете и жените са единни, двама в началото се сливат в едно. И в творчеството си са неделими, за двама съществува земното битие.

– Но как така, изобщо не е ясно? Ето аз например съм само мъж.

– А от какво се състоиш Владимир? Плът на жена и плът на мъж в едно са се съединили, в теб обединени, духът на двамата в един е слят.

– А за какво тогава се свърди, трактати пишат се, какво е мъж, какво – жена и кой от двамата е по-силен, кой по-главен?

– Сам помисли, кой иска и със цел каква, със догми свои да подмени своята осъзнатост и съзнание, които изначално Създателят е дал на всеки.

– Ами ако пък някому е дал повече Създателят, и той като учител се стреми да сподели със всички мъдростта си?

– У всеки кълн, у семената на брезата, кедъра, цветчето – има информацията пълна на Създателя, как ти дойде наум такава мисъл, че той на своето творение най-висше не би додал там нещо? По-обидно, от подобен упрек към Отеца, какво би имало?

– Та ти какво, аз никой не упреквам. За себе си тъй просто размишлявам.

Коя си ти Анастасия?

Преди да задам на Анастасия този въпрос, аз внимателно я погледнах. Ето седи пред мен жена, млада, красива, външно почти с нищо не се отличава от хората от нашата цивилизация. Може би в усещаната, даже външно някаква лекота в цялото ѝ тяло, лекота в позата, жестовете, а особено когато става и върви. Всичко това тя прави с някаква необичайна лекота. Тежката походка на възрастния, стария човек значително се отличава от движенията на младия, енергичен, жизнерадостен човек. Но такава е разликата в движението и походката на Анастасия даже в сравнение с млад спортист. Изглежда, че е лека като перушинка, и в същото време тя е силна физически. Свободно носеше тежката ми раница петнадесет километра, като при това помагаше и на мен да вървя. По време на кратките почивки не лежеше, не присядаше в изнемога, а се движеше, ту прибягваше да откъсне трвичка, ту разтриваше кракът ми. И всичко това с лекота, веселост, усмивка. Откъде толкова жизнерадостност в нея? Опитайте да обърнете внимание някога на потока преминаващи по улицата, на лицата им. Аз съм обръщал. Почти всички те са съсредоточени, отегчени или мрачни. Особено когато сам върви човек. И сякаш не носи никакъв тежък товар и е облечен прилично, явно не гладува, защото пуши скъпи цигари, а на лицето му печат на напрежение, тежки мисли и така у мнозина, у мнозинството. А тя през цялото време се радва. И на слънцето и на тревичките, дъждеца, облачето, като дете безгрижно свети от щастие през цялото време, и даже когато за сериозни дела говориш с нея, тя не е тъжна Ето и сега... Не, точно сега видът ѝ не е много характерен. Анастасия седи с едва наведена глава и спуснати ресници, сякаш е смутена или натъжена, сякаш чувства за какво искам да я попитам. Но все едно ще я питам.

– Ако прегледаш всички писма Анастасия, ще видиш колко различно те наричат, и извънземна също те наричат, в книгата си известната писателка – психолог Лаврова те нарича биолог от извънземна цивилизация, обикновените читатели богиня те наричат, наистина странно се държат при това, пишат така, като на близък приятел. Учените, ръководещи духовни концесии, в мнозинството си, те наричат същност, висока същност, самоуправляваща се субстанция. Аз общувам с теб, книжка за нашите срещи написах, а не мога точно да разбера, коя си ти. Можеш ли ти самата ясно, разбираемо да ми обясниш, коя си ти?

– Владимир, ти самият кого виждаш в мен? – попита Анастасия, без да вдига очи. – И защо е толкова важно за теб, какво говорят другите?

– Ами в това е цялата работа, че сам не знам, какво виждам. Ако ти кажа честно...

– Ти говори Владимир, честно, искрено, аз ще се опитам всичко да разбера.

– Е добре, всичко ще кажа... Когато те видях за първи път Анастасия, те възприемах просто като жена. Когато вървахме в гората с теб първия път, седнахме да почиваме, и ти се разсъблече до рокля, кърпата си сне, и аз видях – ти си красива, увличаща, е разбираш ли, такива у нас ги наричат сексуални или сексапилни. На мен тогава с теб... е, сама разбираш, какво поисках. Помниш ли?

– Помня.

– А ето сега може би заради всички непонятности, вече не ми се иска това, даже когато разсъблечена те виждам.

– Ти започна да се боиш от мен, Владимир, нали?

– Не е това, по-скоро не. Но има някаква неясност, Ето син се роди, а ти все по-далечна ставаш, и даже когато си редом, както сега, все едно не близка, а далечна ми се струваш. Такова усещане имам. През цялото време ми стои в главата, че си същност някаква.

– Нека и да съм същност, но ти си също същност.

– Не. Аз не съм същност, мен никой не ме нарича така в писмата. И дори да ме ругаят понякога в писмата си читателите, затова пък никой не се съмнява – аз съм човек.

– Моля те разбери, Владимир, аз съм жена, аз съм също човек.

– Казваш също си човек, а елементарното не искаш да направиш. Не искаш да живееш както живеят всички хора. Цял свят. Всички искат да имат жилище, мебели, кола – ти не искаш. От книжката започнаха да идват пари, ще бъдат скоро и повече, хайде да купя жилище, мебели, кола, да заминем заедно по светите места и сина ще вземем с нас. Нашата цивилизация сега храмовете възстановява, манастирите, и в другите страни много светини има, исторически паметници. А ти тук нямаш нищо, никакви светини, за какво се държиш? Какво ще загубиш?

– Владимир, тук е моето пространство, творението на Създателя в първосъздаден вид. Моята прамайка, майчицата ми и моите бащи, със своята любов са обласкали всякоя тревичка, всеки величествен кедър топлината помни, на погледите и ръцете им. На растението всяко от семенцата, през пролетта излизат кълнчета. Във всяко зрънце, през пролетта докоснало земята, има, на цялата вселена информацията, както и

за туй, че то ще види светлината благодатна, и ще прораствне семенцето в кълнче, на което и слънцето ще се старее да помогне, и то стреми се към човека, за още повече от слънчевата, за благодатна светлина. Така Създателят е сторил всичко. Да може с него после да твори човекът. Моите родители са съхранили творенията на Създателя, на любовта пространството е тук. Родителите ми са ми го подарили. Какво по-свято на света, от творенията на Създателя може да бъде, от живата любов, с която, запълнили родителите ми пространството? Така трябва да направи всеки човек-родител. На роденото дете да подари пространство на любов прекрасно, като майчина утроба, и само там щастливо ще бъде бъдещото им дете, тяхното бъдеще. Свято място и пространство на любов на сина ни аз дарявам.

– Даряваш ти от себе си, а моето пространство на любов къде е? Какво аз на сина ни да даря?

– Приемствеността на връзката е нарушена у мнозина. Но нишката не е разкъсана. И всички заедно и всеки поотделно са свързани със Създателя, и е нужно само да разберат, почувстват, и тогава, и светлина и сила да придобие всеки може. Владимир, ти разшири на любовта пространството. В света където ти живееш, на любовта пространство сътвори. За сина ни, и за децата на света, на любовта в пространство ти Земята превърни.

– Не разбрах. Какво искаш от мен? Да изменя аз цялата земя?

– Да, това искам!

– И да се обичат всички, войни да няма, и престъпност, и въздухът да бъде чист? Водата също?

– И нека бъде тъй на цялата земя.

– Едва тогава ли ще се смята, че истински баща съм аз, че нещо на сина си дал съм?

– Едва тогава ти баща ще станеш, от сина си уважаван.

– Ако е иначе, той няма да ме уважава?

– А за какво Владимир? За кои от твоите деяния, ти уважението на сина си би получил?

– Ами заради което, децата по света бащите уважават. Живот бащите дават. – Какъв живот? Когато на света детето идва, къде, в какво то радостите си намира? И защо, в света дарен им от бащите, толкова нещастия се случват? В тези нещастия е длъжен да живее и новият роден, а тук родителят не смята, че е отговорен, така живеем и уважение очакваме, и се учудваме когато не получим. Повярвай Владимир, малко бащи, действително децата уважават. Ето защо, едва пораснали,

родителите си захвърлят и забравят, и с това, макар интуитивно те ги обвиняват, а после и сами повтарят грешките им. Владимир, щом уважението на сина си искаш да заслужиш, ще се наложи, самият свят щастлив да сътвориш.

– Така ли... Вече ми е ясно... – скочих аз. В главата – отчаяние и злоба. А мислите – на възел сплетени.

Разбрах сега, а и на всички смятам, стана ясно. Анастасия е фанатична отшелница. Веднага предположих това, още на първата ни среща. И нека е с необичайни, неясно откъде способности, а може би точно те, нейните способности, лъчът ѝ, не ѝ позволяват да ги съизмери със себе си. Вие помнете, че тя каза: „Ще пренеса хората през отрязъка време на тъмните сили.“ Явно, разбрала е, че не ѝ е по силите да направи това и сега мен и читателите се опитва да въвлече в своята безплодна мечта. Разбрах, че наред с фанатизма, ненормалността, в нея има и неимоверна хитрост и с нейна помощ тя прави всичко заради мечтата си. Дете роди, постигна и това да напиша книжка. Че може ли да се каже такава: „За да заслужиш на сина си уважението, промени света, превърни го на любовта в пространство, и го подари на своя син и на децата всички...“ Тя методично и тънко въвлеча всички в мечтата си и пред мен все усложнява задачата. Първо книжка напиши, сега пространство на любов за всички направи, а после какво още? Немалко фанатици са познати, опитвали света да променят, но сега къде са? Разсеян дим! И ето че поредната пред мен стои с наведена глава и все затуй... Света да промени... Знаех, че с ненормални и фанатици е безполезно да се спори, че трябва да се успокоя, да си отида, но и да сдържа не можех. И аз, на седящата с наведен поглед, както и преди, всичко изказах;

– Разбрах, коя си ти. Смес от същност и човек. И хитра. До необичайност хитра. И как тънко заплете интригата! Застави ме книжка да напиша, а като примамка роди син. Опита се с логиката си нечовешка да скриеш своя фанатизъм, но се получи пробив. Пробивче, разбираш ли, се получи. Докато пишех книжката, общувах с много хора, много разбрах, давах ми да чета различни книги за духовното. Не знам какво за тях ти е известно, но мога ти кажа. От хилядолетия, и не от едно, се появяват на света велики мъдрещи, светци, течения духовни разни живеят и до днес. На земята, концесии духовни разни има над две хиляди, по телевизора го слушах. Всички за добро твърдят, как да се живее учат, и всеки техен лидер ни убеждава, че истината само в него е. Наоколо е пълно със светини, а смисълът какъв е от говорилнята им от хилядолетия? От ученията? Разбрах едно: Хилядолетия минават, а войната

продължава. Войната на ученията. Който победи, той прав се счита, но не е задълго. Минава време, пак нова война и побеждава новото учение. Но внимание на падналите във войната никой не обръща. И ако направо всичко се каже... Ти знаеш ли кой и към какво мен и всички читатели зовеш?... Анастасия стана, спокойно ме погледна в очите и каза:

– Не продължавай, моля, Владимир. Повярвай, знам какво ще кажеш после. Хайде сама да кажа. Ще бъде кратко и без ругатни.

– Сама? Ами опитай, хайде. И нека е без ругатни. Какво иаках да кажа?

– Ти искаше да кажеш Владимир за туй, че има множество пророци на земята, учители. Учения различни много и е трудно да се оправяш в тях. Но ще ти кажа, и да разбереш ще можеш, ако поискаш. За критерий при оценката на всичко – ВОДАТА ще послужи. Все повече от ден на ден, по-мръсна става водата. И трудно въздухът се диша. Редица управлявали в света, каквито и храмове да са издигнали, ще бъдат помнени само с това, че мръсотия са оставили. Животът по-опасен е от ден на ден, а как живеем ний? Ти сметна, Владимир, че съм от тези, които се опитват да ви учат как да живеете. Една от тези, които създават религия поредна, и се стараят да я оглавят. Но, уверявам те, такова самолюбие, което всички, отначало просветлени, после е изгаряло, в себе си аз нямам. Да победа аз мога, а и побеждавам! Ще спра димът зловонен от заводите, миньорите ще разберат, и няма вече на земята жилите да късат. Моля ви хора, сменете си професиите бързо, тези професии, които вреда нанасят на земята – великото творение на нашия Създател. Моля ви хора, бързо разберете, никой не може щастлив да бъде на земята наша, щом продължи да ѝ вреди. Ще мине малко време и на бедата хорска агонията ще започне, тя сама ще изгори във своя огън. Осъзнатостта човешка ще пренесе през времето на тъмни сили хората. Владимир, погледни край себе си, каквото помечтах се върши вече, от вселената подхваната е моята мечта, тя се раздава на хората, човечеството над пропастта се носи, но ще падне в нея само този, който се съмнява. Но човечеството, Владимир, ще се спаси! Ще видят хората децата им какви са, и ще познаят живота в Рая. В Русия, не случайни събития се случват. Владимир, ти по внимателно ги погледни. Аз отменям предречения на Земята ад.

– Че коя си ти, за коя се смяташ?

– Ах, как не разбираш? Неверие в собствената ти душа от постулатите се е вселило. Аз съм магьосница, мечтите и стремленията ми безплодни са, така ли смяташ? Но мъчат те съмнения, и ту си вярваш, ту сам не си вярваш, а тук вината моя е, не съм умела, и все объркано и

неразбрано казвам. И хора, като четете, простете ми, че не намирам слог, на всички да ви е понятен без изключения. Прости Владимир, че съм те подвела, не всеки, написаното от теб разбира, и ти се смеят.

Но как вината своя да изкупя? Измислих, ако искаш за теб, ще изиграя фанатичка пълна, или пък себе си, както искаш така разбирай, но повярвай искрено, аз искрено добро желая на всички хора, само това знай. Не се мръщи, усмихвай се, и виж, как всичко е прекрасно. Не измъчвай себе си, нека да няма тайни. И ако за магьосница по-лесно ти е да ме смяташ, възприеми ме както искаш.

– Така е по-добре. Яснота има. Та значи ти във всичко тъй играеш?

– А ти играта ми с душата си приемаш ли?

– Да бъде весела играта трябва.

– Разбира се си прав. Във всичко е нужна лекота и простота, и аз да бъда весела съм длъжна.

На езерното огледало и на брега, измежду облачета – слънчеви лъчи блестяха. Капчиците дъжд, на храстите по листицата и на тревата падаха, а във водата, от дъждовни капки кръгчета се сплитаха. Анастасия, до този миг говореща с вълнение и тихо, в очите гледаше ме без да се отвлеча, а изведнъж – погледна настрана, запляска и започна да се смее. Смехът ѝ звънк, заразителен, увличащ, по кедровите клонки, по брега и езерото се разсипа. Тя, във възторг, като дете, да се върти започна под капчиците дъжд и да се смее, като децата да се смее. Но през три минути прекъсваше тя своя огнен танц. Аз виждах на лицето ѝ пламтящо, дали в дъждовни капки или в сълзи – на слънцето лъчите да играят. Всичко внезапно спираше край нас, и звънките, отчаяно уверените фрази на Анастасия, запълваха пространството, излитаха в ефира. И над тайгата, въздухът по-син изглеждаше, и птиците замлъкваха. Сякаш птиците заслушваха се даже, как Анастасиините фрази в пространството отлитаха:

– Хей вий, пророци! Хилядолетия твърдящи за безисходността и тленността на битието земно, заплашвали със съд и ад човеците! Смирете своя жар, виновни сте затуй, че трудно небесата днес човек разбира.

Хей Нострадамус! Не си предсказал ти, Нострадамус, а с мисълта си си създал, на страшни земни катаклизми датите. И много хора си заставил да ти вярват, а с това, и мислите им за страшно въплъщение си включил. Витае мисълта ти и плаши хората с проречество и безизходност, но вече няма да се въплъти. И нека твоята мисъл с моята да се срази! Разбира се, ти знаеш всичко отпреди и затова тъй бързо бягаш.

Хей вий, наричащите себе си учители на хорските души! Учители, опитващи се да внушат човеку, че слаб е духом той, не знае нищо, и

само вам, като избранници, достъпни са ви истините, и само чрез покланяне пред вас, гласът на Бога е достъпен и истината на вселенското създаване. Смирете своя жар и нека знаят всички: Създателят на всеки дал е всичко изначално, само, не трябва, с тъма от постулати и измислици на собствената гордост за угода, да се скриват творенията на Създателя велики. Не стойте между Бог и хората. Сам с всеки иска да говори нашият Отец. Посредници Отецът не познава. Изначално има, истина на всеки в душата. Сега и днес, не утре, щастлив да е човек. Създателят със щастие е пълнил всеки миг и всеки век. А за мъчение на любимото дете в Неговите помисли и място няма.

И тя играеше! Тъй вдъхновено! Така отчаяно играеше! Разбира се играеше, но как зад нея, в небето над тайгата такава необикновена светлина сияеше? И сякаш небесата можеха да вписват всяка фраза, която от земята, и вдъхновено, и отчаяно, отшелницата от тайгата казваше.

– Хей предсказатели, от векове тъма предричащи за хората, така, и ада и тъмата сътворили! О, как старателно подхранвали сте егрегора си, плашейки човека в името на Бога. Ето ме, хайде! Елате всички тук! Ще изгоря с лъча си мигом на постулатите от векове тъмата. Цялата злоба на Земята, ти остави делата си, хвърли се върху мен, срази се с мен, опитай!

А вие, воини от всички вери, точно вие, войните сте създали. Но не мечтайте вече за войни. За меркантилните си интереси, с измамата на мракобесието, не въвличайте човека във войни. Аз съм сама пред вас. Мен победете. И за да победите, всички се хвърлете. Сражение ще има без сражение и ще помогнат за това, на вярата служителите.

Прамайки мои, и мои бащи, вселете в тях на първоизточника светлината истинска. Отдайте всичко, за мен което, тъй грижливо, пазили сте. Раздайте всекиму, способен да приеме светлината. И нека злото със себе си да се сражава и с мойта плът, а не с душата. На хората аз цялата душа ще си отдам, аз с хората ще отстоя душата си. Готви се, злобно, от земята си иди, хвърли се върху мен.

Аз съм човек! Аз съм чо-век от пър-во-из-точ-ни-ка. Анастасия аз съм. По-силна съм от теб.

– Млъкни, защо сама нечистия зовеш? – се включих аз, все още смятах, че върви игра.

– Владимир, не се бой, те са страхливи. И сам ми каза, че съм хитра. Хитра? И нека съм такава. Надхитрих ги. Те ти се смееха, а мен – все за измислица ме смятаха, а аз творях, и силата пренесена от моите прамайки и бащи от първоизточника, я подарих на много хора, – тя тропна

с крак и звънко се разсмях, и закръжи отново като балерина. И аз увлечен от играта, морално я поддържах:

– Тогава давай, Анастасия, гори! И злото на земята да се хвърли върху теб, а ти гори! Но само по-внимателна бъди, да не загинеш.

– На тях, за мойта гибел, Владимир, ще трябва много от делата на земята да оставят. Множество хорски души да освободят от оковите си.

Но и да загина, вече се върши това, за което бях си помечтала. Звучи мелодия щастлива, от струните на арфата Вселенската, и душите чуват. Разбират я.

Звучи Вселено! С мелодия на щастие звучи! За тях – човешките души! Мелодията на душата всеки да познае. Човешките души насочват своите лъчи в земята, уморена от незгоди, гледай Владимир!

При тези думи Анастасия изтича до пакета с писмата на читателите, отпусна се на колене и сложи ръцете си върху пакета. И възхитено радвайки се като дете, говореше:

– Когато, на възрастен войник, участвал в бой, от книгата внезапно му потичат сълзи. Когато към новороденото дете, на млада майка се променя отношението. Момиченце, все още на дванадесет, разбира всичко и живота заобичава. Когато, виж, младеж отказва наркотиците и при майка си отива. Когато от затвора хората писма изпращат... Ти виждаш, чувстваш, как душите пеят и друга сила придобиват... И тези знаци, които аз събрах, сега у тях звучат, те ги приемат... Още не всички, но ще бъдат много. И небесата знаят, и чакат всекиго с любов. Виж, виж, как хората разбирането си в стихове излагат.

Тя тъй искрено се радваше и все за писмата говореше, че аз се загледах в тази сцена и помислих:

„Какво пък, нека се радва, нека играе играта си и да вярва в претворяването на мечтата си. Аз ще напиша за всички че тя играе. Сама си измисля всичко и й е радостно от измислиците.“ Исках да се успокоя, и изведнъж в съзнанието ми всичко отново се смеси. Смятах всичко за измислица, за нейна фантазия, но тук имаше от какво да се побъркаш. Представете си, тя говореше за писмата това, което наистина беше написано в тях... И даже в тези писма, които аз не донесох в тайгата. Но как? Тя не ги беше чела. Втрещено гледах и слушах как тя рецитираше стиховете, които бяха в пликите, радваше се на нещо изведнъж, или загрижено мълчеше, сякаш в един миг беше прочела всички писма. За писмата всичко точно каза. Всичко беше точно така... Точно! Стоп! Тогава значи и преди това тя всичко точно е говорела, не е играла... Мечтала? Разбира се мечтала! Но и за книжката, и стиховете, които са пред

нея също беше помечтала. И ето ти, мечтите ѝ се сбъднаха. Сбъднаха се! И книжката лежи пред нея, тя е материална. Фантастика! Не, не, това е нереално! Читателю, нима и ти в ръцете си държиш, вълпътена в книжка, частичка от мечтата на отчаяна отшелница! И какво сега? Нима и всичко друго може да се вълпъти?

Когато от вцепененито се оправих, попитах я:

– Анастасия как узна, какво в писмата пишат хората? Сякаш ги беше чела. И даже тези, които не донесох?

Анастасия се обърна, сияеща от радост.

– Така е просто всичко, гледай, как може да се слуша речта на душата... И изведнъж Анастасия замълча. В мълчание дойде до мен, спокойно и замислено ми каза;

– Да отговориш на въпроси не е сложно, но отговор проблема не отменя, отговор един поражда нов въпрос. Така и днес, човечеството ябълката на Адам гризе, и не знае, че няма да ѝ се насити. А отговорът всеки сам в себе си да чуе може.

– А как да знае всеки сам, къде е правилният, и къде неправилният отговор?

– От истината само самолюбието отклонява хората. Опитай се да ме изслушаш Владимир.

Ние седнахме на тревата до пакета с писмата. Виждах как блестят очите ѝ, руменина се разгоря на бузите ѝ, когато каза:

– Ще ти разкажа за Сътворението Владимир, и тогава всеки сам, на своите въпроси отговор ще може да си даде. Моля те, послушай Владимир и напиши за Сътворението на великия Създател. Послушай и с душа възприеми...

И вдъхновен започна на Анастасия разказът за Сътворението... Но е дълъг той. И тук не би се вместила.

Едно ще кажа: след него, да се помоля аз поисках...

С уважение към вас читатели, и до среща в следващата книга – Владимир Мегре.

КРАЙ

© Владимир Мегре
© 2002 Зоя Петрова-Тимова, превод от руски

Владимир Мегре
Пространство любви

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ЗВЪНТЯЩИТЕ КЕДРИ НА РУСИЯ: КН. 3. ПРОСТРАНСТВО НА ЛЮБОВТА. 2002.

Изд. Аливго, София. Превод: [от рус.] Зоя Петрова-Тимова [Пространство любви,
Владимир МЕГРЕ]. Формат: 20 см. Страници: 243. ISBN: 954-90765-9-8.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1670>]